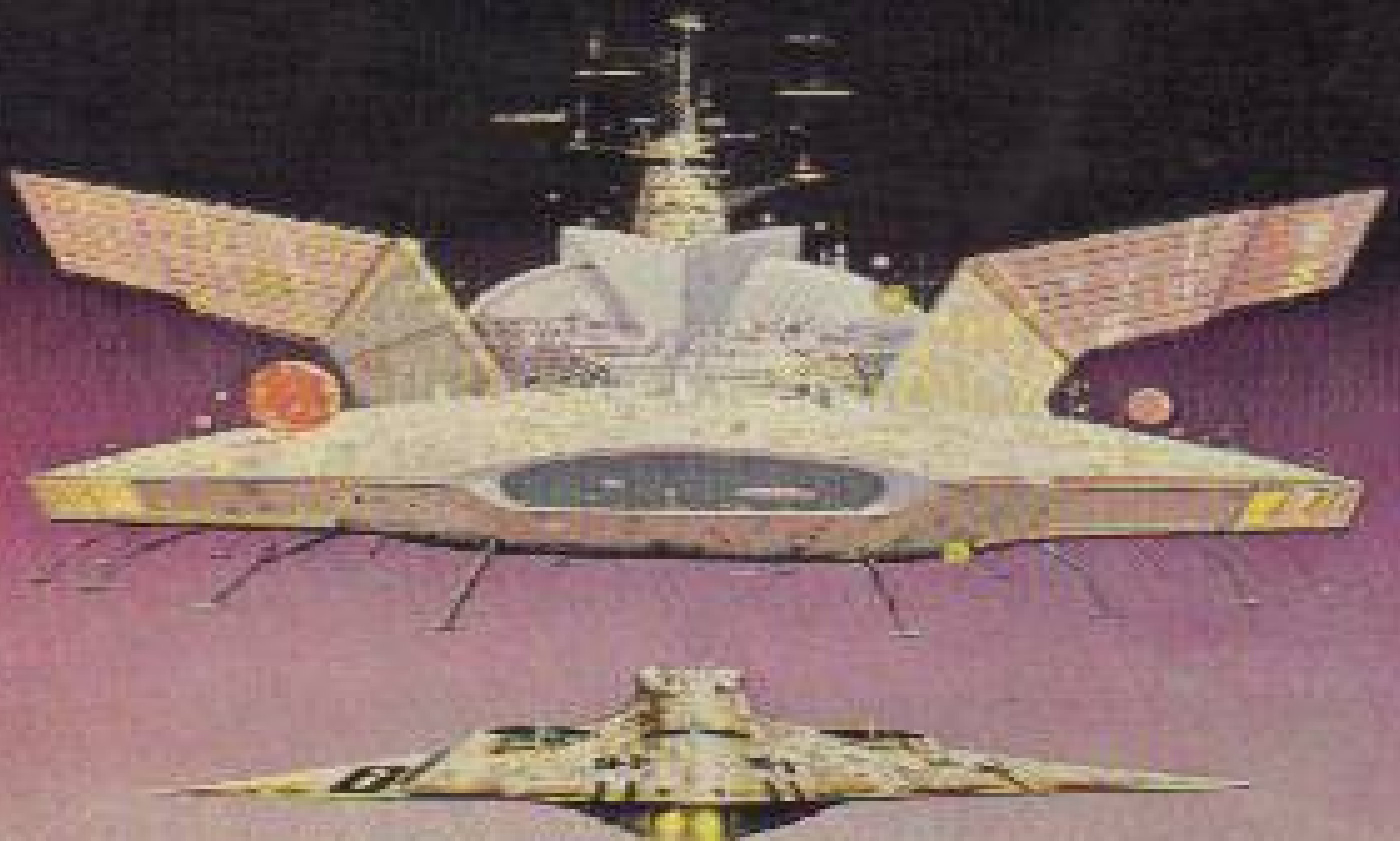

BASKAN

UZAYDA DEHŞET

TORA

PETER RANDA

UZAYDA DEHŞET

TORA

BASKAN KURGU-BİLİM #01

PETER RANDA

Çeviri: ATİLLA TOKATLI

Ali Rıza Baskan Güzel Sanatlar Matbaası'nda dizilmiş ve basılmıştır.
Baskan Yayınları A. Ş. İstanbul — 1983

I

KELİMENİN tam anlamıyla tehlikedeyiz şimdi... Retrofüzeler çalışmaya başladı. Şu sırada bir detektör yerimizi saptayacak olursa, artık bir daha koyvermezler ardımızı; ve arayıcı torpillerden biri, nereye gidersek gidelim, sonunda bizi yakalar.

Ve her şeyin sonu olur bu.

Pis bir an yaşıyoruz. Gidip Arka zindanlarında çürümeye hiç niyetim yok... Baş döndürücü bir hızla Araman üzerinde uçmayı sürdürüyoruz.

Gelma da aynı duyguları taşıyor. Göz ucuyla bakıyorum. Yüzü renk vermiyor ama, pilot koltuğunun kenarlarını kavramış olan parmakları neredeyse kırılacak gibi sinirden.

Urbiya, Kers gezegenindeki beyaz ırktan bir kız. Uzun boylu, ince yüzlü, kalın kızıl saçlı. Elmacık kemikleri hafifçe çıkık. Olağanüstü berrak bir teni var...

Bana bu görevi verdikleri zaman, yardımcı olarak yanımda bir kadın bulacağımı aklımdan bile geçirmiyordum. Gezegen yaklaşıyor. Yükseklik göstergesine dikkatle bakıyorum, 100150 metre kala yere paralel şekilde fırlatmam gerekir Silüs'ü.

Tam sırası. Retrofüzeleri durdurup motorları çalıştırıyorum. Hava tabakaları üzerinde sıçramaya başlıyoruz birden: Su üzerinde sıçrayarak giden bir taş gibi.

Şimdi motoru frenleyip, savanın ortasındaki ufak bir tepenin üzerinde gördüğüm küçük koruluğa doğru dalıyorum.

Yere yavaşça konuyor Silüs; motorları stop etmeden önce sık bir çalılığın ortasına kaydırıyor ve derhal, negatif dalga yayan cihazı

çalıştırıyorum.

Eğer bizi şu ana kadar saptayamadılarsa, arayıcı dalgalar bizim cihazımız tarafından yutulacağı için. yerimizi bulmaları imkânsız... Biraz rahatlıyorum.

Herhangi bir kötü belirti yok gökyüzünde; başardık herhalde... Uzay gömleğimin cebinden bir sigara çekip soruyorum Gelma'ya:

— Sigara ister misin?

— Hayır sağol!

Pek hoşlanmadı "sen" diye hitap etmemden. Gülümsüyorum.

— Katıldığın ilk sefer mi bu?

— Hayır!

— Benden önce birlikte çalıştıkların "sen " diye hitap etmediler mi sana hiç?

— Hemen hiçbir zaman.

— Yani şaşırttım seni?

— Aptal değilim.

— Bravo!. Yola çıkmadan önce adınızın Gelma olduğunu söylemişlerdi. Soyadınız ne?

— Arene.

— Kersli'siniz galiba?

— Evet. Ama soyumuz Dünyalı.

— Bunu tahmin etmiştim. Yükledikleri görev. Dünyalı olmanızı gerektirir. Kaç zamandır servistesiniz?

— İki yıldan beri.

— Kaçıncı göreviniz bu?

— Dördüncü.

— Sizi böyle bir göreve vermeleri için, ilk üç görevde olağanüstü yetenekler ortaya koymuş olmalısınız.

— Bilmiyorum. Beni buraya sizinle niçin gönderdiklerini bile bilmiyorum.

— Kural böyle. Ben açıklayacağım size. Zorunlu bulduğum kadarıyla. Yavaş yavaş. Benim kim olduğumu söylediler mi size?

— Hayır.

— Guy Terrel.

Hafifçe açıyor gözlerini. Benden söz edildiğini işitmiş olsa gerek; ve en tehlikeli görevlerin genellikle bana verildiğini biliyor olmalı.

Nihayet sigaramı yakıp derin bir nefes çekiyorum, sonra da:

— Bu seferki iş, çantada keklik, diyorum. "Farkımıza varmadılar. Başarırsak, Dünyaya geri dönmek bakımından ciddî bir şans kazanmış oluruz ki bu bile harika. "

Biraz alaycı bir gülümseyişle, üzerine konduğumuz kıtanın bir haritasını çıkarıyor ve bulunduğumuz yeri sefer tablosunun koordinatlarına başvurarak kolayca buluyorum.

Ardından, bölgenin ayrıntılı bir haritasını alıyor ve geniş bir yeşil düzlüğü gösteriyorum Gelma'ya:

— Şuradayız. İşte üzerine konmuş olduğumuz tepecik. Ordet savanının tam ortasında. Ordet kim biliyor musun?

— Hayır.

— Buraya ilk inen pilot. Yüz yıldan fazla olmuş.

Eski bir aktüalite filminde görmüştüm Ordet'i; ve şimdi onu düşünmekten kendimi alamıyorum işte! Onu ve Komutan Rampell'i. Dişlerim gıcırdıyor kendiliğinden, yumruklarım sıkılıyor... Gelma'ya durumu hemen anlatman belki daha iyi olacak. Her şeyi değil tabii sadece hareket noktası bakımından gerekli olanları.

— Rampell de kaybolan gemisiyle, buraya, bu savana inmişti.

— Rampell?

— Komutan Rampell. Bugünkü büyük savaş gemilerimizin ilk örneğine komuta eden adam. Raf I'in komutanı. Raflar insanlığın şimdiye kadar gördüğü en büyük, en korkunç savaş araçlarıdır biliyorsun. Ve biz bütün bilinen samanyolları arasındaki üstünlüğümüzü, bu araçlar sayesinde sürdürmekteyiz.

Sigaramdan derin bir nefes çekip ağır ağır burnumdan salıyorum dumanı.

— Bundan 25 yıl önce oldu bu. Geminin uçuş sırasında parçalanıp tuzbuz olduğunu sanmıştı o zaman herkes; ve olay kafalardan silinmiş gitmişti. Ama bundan üç ay önce bir gün bir irtibat füzesinin, Ay'ın etrafında dönen ikmal uydusunun yörüngesine girdiği görüldü. Bu irtibat füzesi Rampell tarafından yollanmış, ama yolundan saptığı için zamanında yetişememişti. 25 yıl önce bu türden aksamalar normal sayılıyordu.

Dikkatle dinliyor Gelma. Hafifçe gülümseyerek devam ediyorum:

— Raf I parçalanmış değildi. Rampell gemisini Araman'a indirmişti. Blokmotorda bir arıza vardı, ve bu arızayı kendi imkânlarıyla onaramaz durumdaydı. İrtibat füzesinde kayıtlı mesajında, uzay gemisinde üç ay dayanabileceğini bildiriyor ve bu süre sonunda, şu an üzerinde bulunduğumuz kıtanın başkenti Tora'dan imdat istemeden önce Rafı, işaretlediği belli bir yere gizleyeceğini söylüyordu.

İlgisi birden artıyor Gelma'nın:

— Ve komutan Rampell'den bir daha söz edilmedi öyle mi?

— Ne ondan, ne de komutasındaki öteki görevlilerden. Duman olup uçmuşlardı sanki...

— Ve siz...

— Yakalanıp tutuklandıklarını ve prototip geminin gizlenmiş olduğu yerin sırrını kendisinden zorla almak istedikleri zaman da, ölmüş olduklarını sanıyorum.

— Hepsi mi?

Hepsi evet! Bir prototipin komutanı gibi bütün tayfası da, asla konuşmamaya şartlandırılmışlardır. Ve artık direnemeyecek hale geldikleri an, intihar ederler. İntihar ettiklerini bilmeden.

— Allahım!

— Belki ikimiz de aynı durumdayız Gelma.

— Öyle olsak, söylerlerdi bize. Başımı sallıyorum:

— Zalimce bir şey olurdu bunu söylemeleri. Rampell'in

mesajı deşifre edilir edilmez, Dünya Konfederasyonu hükümeti Tora'ya derhal bir araştırma komisyonu yollayarak açıklama istedi. Ama Tora makamları hiçbir şeyden haberleri olmadığını ileri sürdüler ve Dünyalılar'ın kuşkusuz Araman'daki yerli kabileler tarafından öldürüldüğünü sandıklarını bildirdiler. Tora'ya yeni temsilciler yolladı Hükümet, ama bir tedbirsizlik sonucu haber yayıldı ve Dünya basını, Rampell'in basit bir gemiye komuta etmediğini, Araman'a inmeyi başardığını ve Rafını da orada gizlemiş bulunduğunu yazdı.

Bir an daldıktan sonra ekliyorum:

— Bu haberin yayınlanmasından iki gün sonra da Tora'daki temsilcilerimiz, Ovada yaşayan muhalif kabileler tarafından katledildi. Hükümetimiz yeni temsilci göndermek isteyince de, Araman yöneticileri, yeni kurulun güvenliğini sağlayamayacakları bahanesiyle isteği reddettiler.

— Anlıyorum diye mırıldanıyor Gelma.

— Bir filo yollayıp bütün gezegeni işgal edebilirdik; ama çok büyük bir risk altına girmiş olurduk o zaman. Hükümet böyle bir tedbire, ancak iyice çaresiz kaldığı takdirde başvurabilir! Bizi gizlice göndermelerinin nedeni de, işte bu.

— Yani biz fedai olarak geldik?

— Tastamam.

— Ve amacımız da o prototipi bulmak.

— Bulup yok etmek. Tabii onarıp beraber götüremediğimiz takdirde.

— Komutan Rampell'in gizlemiş olduğu yeri bildiğinize göre, gemiyi bulmak zor olmayacaktır.

— Hiç de öyle değil. Çünkü bilmiyorum. Kendi imkân ve yeteneklerimizle bulmak zorundayız onu. Tek avantajım, gemi için şartlandırılmış olmam. Yani belirli birtakım durumlarda, bilinçaltım kendiliğinden tepki gösterecektir.

— Peki bu gizlilik niye?

— Çünkü bizi ele geçirip doğru söyleten uyuşturucular verebilirler. Bu durumda, biz de bir şey bilmediğimiz için düşmanlarımıza yardımcı olmak tehlikesinden korunmuş oluyoruz.

— Araman'da düşmanlarımız bulunduğunu hiç sanmıyordum.

— Yalnız Araman'da değil, her yerde. Bütün Galaksiler'de Dünyalı veya Dünyalı olmayan herkes barbarlığa dönebilmek için bizi yok etmeyi düşlüyor. Egemenliğimizi silahlarımızın ezici üstünlüğüne borçluyuz. Ve eğer öteki federasyonların hükümetleri, Raf gibi bir silahı ellerine geçirebilseler; bizim üstünlüğümüz epey sarsılır.

Bir an susuyor Gelma, sonra içini çekerek mırıldanıyor:

— Şimdi bir sigara verebilirsiniz bana.

Paketi uzatıyorum, alıyor. Çakmağımı yakarken soruyorum:

— Çok etkilenmiş gibisin?.

— Seferin bu kadar tehlikeli olduğunu düşünmemiştim.

— Ve korkuyorsun?

— Tabii. Sefere başlarken daima korkulur. Yalnız, burada, prototipi yok etmeden önce veya sonra ele geçecek olursak, bir tutsak değişimi çerçevesi içine girmemiz de söz konusu olmayacaktır.

— Tora yöneticileri bizi niye tutukladıklarını hiçbir zaman açıklamak istemeyeceklerine göre, tamamen haklısın.

— Yalnız, senin de benim gibi şartlanmış olduğunu bil. Ve bu, gerekirse, hiç beklenmedik şaşırtıcı imkânlar verebilir sana.

Bu ihtimal bile pek sevindirmiyor onu. Dostça omuzuna vuruyorum:

— Şunu da iyice belle ki, sen seçildiysen, bu görevi başarabilecek yetenekli kadın sayılıyorsun demektir.

— Başarıdan kastınız ne? Prototipi yoketmemiz mi, yoksa Dünya'ya dönmemiz mi?

— İkisi biribirinden ayrılmaz Gelma. Servisin, Rafı geri getireceğimizi umduğunu da hiçbir zaman çıkarma aklından.

Her ikimiz de Büyük amiral rütbesiyle Dış Güvenlik Servisi'ne bağlıyız. Rütbenin nedeni basit. Görev sırasında karşımıza çıkacak darkafalı veya saf bir subay, bize asla engel olamasın.

Üniformamız yok. Ama her ay, yüksek rütbeli bir subayın aldığından üç dört kat fazla para geçer elimize. Bu da, A sınıfındakilerin bütün haklarından yararlanmamıza yeter.

Buna karşılık, servis istediği gibi kullanabilir bizi. Amacı o belirler, ve biz başarmak zorundayızdır. Üstün önemli görevlerde iki defa başarısızlığa uğramış hiçbir ajanımız yoktur.

Söz konusu prototipin geri getirilmesi veya ortadan kaldırılması, "üstün önemli bir görev.

Ya başaracak, ya öleceğiz! Üçüncü bir yol yok!... Buna karşılık, amaca varmak için başvuracağımız hiçbir araç, tartışma konusu olamaz. Her aracı deneyebiliriz rahatça.

Dokunulmazlığımız, "dünyasal adaletin yürürlükte olduğu her yerde " servis tarafından garantilenmiştir.

Koca bir gezegeni bir atom cehennemi haline sokup yok etsek bile dokunamazlar bize. Bu sınırsız dokunulmazlık, bir bakıma

zorunludur çünkü henüz gezip keşfetmediğimiz galaksilerden ve dış gezegenlerden gelebilecek bütün tehlikelerin daha farkında değiliz.

Her durumda, imparatorluğumuzun sınır boylarında silahlı bir ayaklanmaya kesinlikle izin veremeyiz. Bu. bizim için, bir ölüm kalım sorunudur.

Bel ve omuz kayışlarımızı kuşandık ikimiz de. Sağımızdaki kılıfın içinde bir paralizatör (vurduğu canlıyı hareketsiz kılan bir silah) solumuzdakinde de bir fülgüran (şimşek hızıyla atış yapan öldürücü ağır silah) asılı. Elimizdeyse, dumdum kurşunlu birer tüfek var.

Sırtımızda dört köşe büyük bir çanta duruyor. Aynı zamanda, istediğimiz an yerçekimi dışına çıkmamızı sağlayan bir araç bu. Kamp malzemesiyle bir sürü araç sıralı çantanın içinde; önemli oranda kurşun ve yiyecek içecek var.

Bunların hepsi, en ufak bir ağırlık bile vermiyor. Silüs'ü terketmeden önce, belimize sallandırmak üzere iki uzun av bıçağıyla boynumuza asmak için iki dürbün ekliyorum.

— Hazır mısın?

— Evet.

— Çıkış kapağını harekete geçiriyorum hemen.

II

ZIRH gibi ağır bir sıcaklık çöküyor üstümüze. Alabildiğine yaş, balta girmemiş bir orman sıcağı. İlk ben iniyorum yere. Toprak, sert bir ot tabakası ve uzun iç içe geçmiş sarmaşıklarla örtülü. Çevremizdeki ağaçlar az çok bizim Dünya'mızdaki palmiyeleri andırıyor.

Gelma da atlıyor işte; ve Silüs'ün başlarımızın üzerindeki giriş kapağı otomatik olarak kapanıyor. Kapağın açılıp kapanması, yalnız ve yalnız vücutlarımızdan yayılan biyolojik dalgalara göre ayarlı bulunuyor.

Bizim yokluğumuzda kapıyı zorlamayı deneyecek olanlar derhal gizli bir silahın yaylım ateşi altında kalır, sonra da öldürücü bir gaz dalgasının içine düşerler.

Ağır adımlarla ortasına konmuş olduğumuz yerin kıyısına kadar yürüyoruz... Gelma mırıldanıyor:

— Pek cesaret verici değil burası...

— Yılan doludur. Genellikle küçük boyda yılanlar.

— Ayağımızdaki yüksek çizmeler bizi pekâlâ korur.

— Biliyorum.

— Yeri önceden dikkatle gözden geçirip temizlemeden ne otur, ne de uzan.

— Peki. Gülüyor sonra:

— Bu türlü serüvenlerde hepten de acemi sayılmam diye ilâve ediyor.

Hakkı var kızın... Gülünç oluyorum aslında; ama karşımdaki bir kadın nihayet ve içgüdüyle onu korumak ihtiyacını duyuyorum.

Sınırsız bir ova uzanıyor önümüzde. Haritada bu ova, altı yüz kilometre kenarlı bir kare meydana getiriyor. Gelma dürbünle uzun uzun inceliyor ovayı.

— Hangi taraftan başlayacağız araştırmalarımıza?

— Hiçbir önemi yok. İlk köye rastlayıncaya kadar burnumuzun dikine gideceğiz.

— Oturanlar var mıymış bu savanda?

— Kabileler var... Vahşi denemez. İlkel bir hayatla uygarlık karışımı. Buna karşılık, savanın kuzeyinde, okyanus kıyısında kurulu olan başkent Tora, çok kozmopolit bir şehir.

— Oraya kadar gidecek miyiz?

— Hayır. Ölüm hükmümüzü kendi elimizle imzalamak olur

bu!

— Araman yöneticileri bizimle açık savaş halinde mi yani?

— Resmen değil. İşin kötüsü de bu ya!

— Anlayamadım.

— Bütün bu galaksi, bize karşı gizli ayaklanma halinde.

Kuşağımdaki yerçekimi dengeleyicisini çalıştırıp on metre kadar havalanıyor ve yakın çevreyi dürbünle tarıyorum. Gelma da aynı şeyi yapıyor.

— Beş-altı yüz metre ileride, hemen önümüzde bir patika var galiba.

— Daha doğrusu, bir geçit.

Nereye yöneldiğini anlamaya çalışıyorum. Her iki tarafa doğru uzuyor aslında, ama bir şey göremiyorum.

— Bu yörede köy varsa, şu gördüğümüz küçük korulardan birinin arkasında gizlidir kuşkusuz.

— O yolu izlemek en iyisi olacak.

— Güneye doğru.

Sezgiyle söylüyorum bunu. Kollarımızı açıp iniyoruz yere ve hemen yola koyuluyoruz. Allahtan giysilerimizde hava tertibatı var. Yoksa yürüyüş gittikçe biraz daha güçleşecek.

Yüksek otların örtüp gizlediği çukurlar var dört yanda, bu da bizi son derece dikkatli ilerlemeye zorluyor. Gelma soluk soluğa kalıyor çok geçmeden, yürümesine yardım ediyoruz.

— Yola ulaşınca rahat edeceğiz.

— Kolay yol almak için yerçekimi dengeleyicileriyle sırtımızdaki malzeme çantalarına bağlı olan "iticilerimizi kullanabiliriz; ama gökte durmadan kol gezen ve aşağıdan bakınca görünmeyen Tora gözetleme helikopterleri tarafından görülmekten çekiniyoruz.

* * *

Yola ulaştık işte! Şu ana kadar tatsız bir raslantı olmadı; ikide bir ıslık çalarak önümüzden kaçışan yılanları bir yana koyarsak tabii... Rengârenk hayvanlar bunlar, ama en uzunları bile bir metreyi geçmiyor. Yürümek kolaylaştı. Ayaklarımızın altında toprağı duyuyoruz..

Çukurlardan kaçınmak için kıvrılıyor yol durmadan. İnsanlardan çok vahşi hayvanlar tarafından çizilmiş bir patika bu; öyle anlaşılıyor.

Başımızın üzerinde güneş var. Bizim güneşimizden biraz daha büyük, ama bir o kadar da uzak. Yine de bunaltıcı ışınlar saçıyor. Uzay elbiselerimizdeki hava tertibatı yüzlerimizi etkilemediğinden, ikimiz de çok terliyoruz.

Bu gezegendeki sıcaklık, en soğuk bölgelerde bile hiçbir zaman on beş derecenin altına düşmüyor; burada, ekvatorda, ise, tam bir cehennem sıcağı var.

Sağımızda küçük bir koruluk uzanıyor. Zikzaklar çizerek koşan bir adam fırlıyor birden korudan. Öküz büyüklüğünde canavar bir kirpi

beliriyor adamın ardında, vücuduna oranla kısa ama son derece keskin ve sivri dikenleri var. Kısacık kaslı ayakları üzerinde dörtnala gidiyor. İçgüdüsüyle tüfeğini omuzluyor Gelma, ateş ediyor. Yıldırım çarpmış gibi bir an durup kalıyor canavar, sonra da uzun ve boğuk bir çığlık atıp devriliyor. Adam da duruyor aynı anda ve bize pek de dostça sayılmayacak bir bakışla bakıyor.

— Hiç de minnet duymuşa benzemiyor diyorum.

Uzun boylu ve sırım gibi ince bir adam. Derisi bakır renginde. Omuzlarına dökülen dalgalı uzun saçları var. Elbise olarak, üzerinde kısa bir sarı külot var. Belindeki kayışta bir büyük revolverin kılıfıyla uzunca bir hançerin kını asılı.

Adaleli muntazam bir yapısı küçücük, pırıl pırıl, kıvılcım saçan gözleri var. Ayaklarını ve bacaklarını yeşile boyamış.

Duraksar gibi oluyor bir an, sonra ansızın karar verip bize doğru yöneliyor:

— Tora'dan mı geliyorsunuz?

Ana dilinde sordu adam. Anladım. Gelma da anlayıp benim gibi şaşkınlığa düşmüş olmalı ki, kolumu kavrayan elinin kasıldığını hissediyorum.

— Tora'dan geldiğimiz söylenemez... Avlanmak için buradayız.

Bu sözler kendiliğinden dökülüverdi ağzımızdan. Servis, her şeyi düşünmüş demek… Araman lehçesini de eklemişler şartlanmamıza... Araman lehçelerini, demek daha doğru olacak.

Gülümseyerek ekliyorum:

— Dev yaratıklardan birini sürmek isterdik.

— Yarı kaplan, yarı yılan hayvanlar bunlar. Üç metre uzunluğunda kuyruğu olan canavarlar. Kuyruklarının içinde kurbanlarını hapsedebildikleri gibi, boğup öldürebiliyorlar da…

Kurbanlarını pençeleriyle yırtıp dişleriyle parçalayan veya boa yılanları gibi sıkıp boğan, filden daha büyük bir kaplan-yılan cinsi

bu… Başını sallıyor adam:

— Uzun zamandır bu bölgede rastlanmıyor onlara.

— Ama bir efsane değil bu herhalde sanırım? Bu hayvan aslında var, veya bir zamanlar vardı değil mi?

— Ben çocukken görmüştüm uzaktan... Savaşçılarımız sürüp avlamayı denediler ama kurtulmayı başardı ellerinden...

— Bunlardan birine rastlamamız için hangi yöne doğru gitmemiz gerek peki?

— Hiç bilmem. Belki köyde bilenler vardır.

— Köye götürür müsünüz bizi?

— Neden götürmeyecekmişim!

Yerde devrilmiş yalan canavara yaklaşıyor ağır ağır, ve ayağının ucuyla dikenlerine dokunuyor. Sonra kısa bir gülüşle :

— Hiçbir zaman yakalayamazdı beni. diyor. Köye kadar ardımdan koşturmayı tasarlıyordum. Şimdi hiçbir işe yaramaz artık. Bakın.

Bizim farelerimiz iriliğinde kırmızı karıncalar çoktan hayvanı parçalamağa girişmişti: Etyiyen karıncalar. Gelişlerinin farkında bile olmadık ama yüzlercesi üşümüş şimdiden; ve avlarını ellerinden almaya kalkacak olanın da vay haline!

— Hayatınızı tehlikede sanıp öldürdük diyorum. Adım Terrel, arkadaşım da Gelma.

— Benim adım da Hanik. Buyurun gidelim.

Bize sırtını dönüp patika boyunca kuzeye doğru yürümeye başlıyor. Minnettar değil ama iyi niyetli diye fısıldıyor Gelma.

— Güvenme kesinlikle.

— Bizi bir tuzağa çekebileceğini mi söylemek istiyorsunuz?

— Her şey olabilir.

* * *

Köy bir ormanın kıyısında kurulu. Yüz kadar taştan ev var. Hepsi de tek katlı. Daire şeklinde büyük bir alanın çevresine sıralanmış. Alanın ortasında, ovayı gözetlemeye yarayan yüksek bir kule görülüyor.

Sokak diye bir şey yok. Büyük bir düzensizlik içinde kurulmuş evler. Dosdoğru kuleye götürüyor bizi Hanik. Köy ıssız görünüyor. Görünüyor diyorum ama bu ıssızlık daha çok, köylülerin bizi görür görmez koşup evlerine kapanmalarından ileri geliyor.

Vebalıymışız gibi...

— Hiç de güven verici bir karşılama değil gerçekten, diye fısıldıyor Gelma.

Kulenin kapısında iki adam nöbet tutuyor. Ellerinde uzun tüfekler var. Kılavuzumuz kendilerine tek kelime söylemediği halde açılıp yol veriyorlar bize. Onlar da çıplak. Hanik'inki gibi kısacık bir külot var üzerlerinde o kadar.

Bir vahşilik belirtisi değil bu aslında, çevrede hüküm süren dayanılmaz sıcağın bir sonucu. Giriyoruz.

Önce dört köşe bir hol. Duvarlarda sıra sıra av anıları ve silah takımları asılı. İki pencere ve giriş kapısından başka sarı kadifeyle örtülü bir aralık daha…

Derhal sıyrılıyor örtü; ve şorttan başka beyaz bir gömlek giyinmiş iriyarı bir adam beliriyor. Gururla konuşuyor adam:

— Ben bu köyün reisiyim. Bütün yabancılar önce bana getirilir; ben kendilerini dinledikten sonra, köyde ağırlayıp ağırlayamıyacağımıza karar veririm. Buyurun girin içeri.

Hanik kayboldu ortadan. Eğilip Reisi selamladıktan sonra, arkamda Gelma, içeri giriyorum. Odanın ortasında bir daire şeklinde yerleştirilmiş altı koltuk var.

— Oturun, diyor adam. Adım Klar. Solyo'lu Klar.

— Benimki Terrel. Yaylalardan geliyorum. Bu da eşim Gelma. İkimiz de aynı kıtada doğmuşuz.

Otururken, tepeden tırnağa süzüyor bizi. Israrla süzüyor. Yüzü ifadesiz ama gözleri Hanik'in gözleri gibi pırıl pırıl parlıyor:

— Niçin geldiniz ovaya?

— Avlanmak için. Mümkün olursa dev canavarı avlamak isliyoruz.

— Çok azaldı o hayvanlar, üstelik epey tehlikelidirler. Babam bir tanesini öldürmüştü en son.

Bir gülümseyiş beliriyor dudaklarında:

— Çok dolaşan ve çabuk hareket eden hayvanlardır bunlar. Koca ovayı, bir haftadan az bir zamanda boydan boya aştıkları söylenir.

Ağır bir alay gizli sözlerinin altında. Aptal olmadığını, bizim aslında nereden geldiğimizi çok iyi bildiğini sezer gibi oluyorum ama renk vermiyorum.

— Ne tarafa doğru yol almamız gerekecek bulabilmemiz için?

Her yön aynıdır. Geceleyin asıl. Şafakta ırmak kıyılarında bulunurlar daha çok. Kükrediklerini işitiriz bazan ve öyle gecelerde evden çıkmayız. Emrinize bir avcı veya bir kılavuz verebilirim isterseniz.

— Solyo arazisinde kalmamıza izin veriyorsunuz demek?

— Evet. Köyde bir veya birkaç gece geçirmenize de izin veriyorum... Hangisini istersiniz? Bir savaşçı mı, yoksa kılavuz mu?

— Kılavuz.

Konuşmaya son vermek istediğini belirten bir hareketle ayağa kalkıyor. Kendisini selamladıktan sonra odayı terkediyoruz. Kuleden çıktığımızda muhafızlar dikkat bile etmiyor bize ve alanda buluyoruz birden kendimizi. Alan yine ıssız, ama evlerin kapısında kadınlı erkekli bir topluluk göze çarpıyor. Kadınlar erkeklerden daha uzun boylu, ve daha açık tenli. Onlar da bellerine kadar çıplak.

Aralarında gömlek giyinmiş olanlar var: Yaşlıları.

— İyi geçti, diye mırıldanıyor Gelma.

— Gereğinden fazla iyi. Reisin de tuhaf bir havası vardı üstelik. Bizimle alay eder gibi bir hava.

— Ben de kapıldım o duyguya...

— Sonra, bu kabileler, gördüğümüzden çok daha vahşi olmakla ün salmışlardır.

— Ne sonuç çıkarıyorsunuz bütün bunlardan?

— Hiç Gelma... Güvensizlik duyuyorum, o kadar.

Alanı konuşarak aşıyoruz. İlk topluluğa yaklaşıyoruz şimdi. Bir erkekle üç kadın. Kadınların ikisi genç, üçüncüsü ise kupkuru pörsük bir ihtiyar.

— Geceyi geçirecek bir yer arıyoruz, diyorum ona. Yarın Solyo reisi bize av için bir kılavuz verecek.

— Benim size göre yerim yok, diyor, yan tarafta, Lamya'ya başvur.

Birkaç adım ilerideki evi gösteriyor. Sadece kadınlar var o evin önünde. Çok yaşlı görünmedikleri halde ikisi gömlek giyinmiş. Arkalarında üç genç kız duruyor.

Gömleklilerden biri bize doğru yöneliyor. Lamya bu olsa gerek. Nitekim soruyor:

— Ev mi arıyorsun yabancı?

— Öyle.

— Sana kendi evimi sunuyorum. Sen de, eşin de, değerli bir konuk muamelesi göreceksiniz burada.

— Sağol!

Genç kızlar kapının önünden çekiliyor hemen; Lamya önümüzden yürüyor... Önce, mobilyasız, ama olağanüstü temiz bir odaya giriyoruz. Yerde hasırlar serili, ufak deri minderler var. Duvarlarda geniş oyuklar açılmış ve mutfak eşyası yerleştirilmiş oyuklara.

Lamya'nın arkasından bu odayı geçiyor ve uzun bir koridoru aşıp başka bir odaya giriyoruz. Yerdeki kalın hasırlara bakılacak olursa, burası yatak odası olsa gerek.

Burada da mobilya yok. Duvarlardaki oyuklarda ise içleri türlü krem ve kokularla dolu çanaklar ve şişeler duruyor. Eğilip bizi selamlıyor Lamya:

— Dışarıya çıkmak isterseniz, evi baştan başa geçmeye gerek yoktur diyor.

Gerçekten de öyle. Geniş bir pencereden rahatça dışarıya çıkılabiliyor. Gülümseyerek teşekkür ediyorum. Lamya ekliyor:

— Kızım sizlere hoşgeldin şarabı getirecek.

— Sağol!

İhtiyar kadın çıkar çıkmaz, Gelma soran bakışlarını dikiyor gözlerime. Açıklıyorum:

— Bir kabile bizi kabul ettiği andan itibaren, alabildiğine konuksever kesilir. Beni asıl şaşırtan, bizi bu derece kolaylıkla kabul etmeleri. Sanki bekliyorlardı duygusuna kapıldım.

— İmkânsız.

— Yaptığım açıklamayı en ufak bir taşkınlık belirtisi göstermeksizin dinleyip yuttu reis. Halbuki burada, dev canavar diye bir şey yok artık.

Gidip pencereyi açıyorum. Evlerin çevresinde belli bir canlılık var. Köyde hayat, normal akışına kavuşmuş yine. Gelma şaşkın bir sesle soruyor:

— Bize bir kılavuz vermelerini niçin kabul ettiniz?

— Benimle "sen " diye konuşsan daha iyi edersin. Eşim olarak tanıttım seni; ve unutmayalım ki bazı yerliler, samanyolu dilini kendi ana dilleri gibi konuşur.

Hafifçe somurtuyor:

— Peki.

— Kılavuz konusuna gelince, reddemezdim. Üstelik de, yanıbaşımda yürüyecek bir casusu beni arkamdan vurabilecek bir casusa yeğ tutarım. Hiç olmazsa daha tehlikesizdir.

Güneş batmak üzere. Sıcak biraz hafifledi sonunda. Gelma kemerini çıkarıp hasırlardan birinin üzerine uzanıyor. Serviste gelenekleşmiş rahatlığı niye hoşgörüyle karşılamıyor, anlamıyorum bir türlü.

Hoşuna gitmedim herhalde. Tatsız. Hele genellikle kadınlara karşı başarılı olduğumu düşünüyorum da...

— Girebilir miyim?

Genç bir ses bu. Odamıza kapı yerini tutan örtünün ardından biraz da şarkı söyler gibi geliyor. Evin önünde gördüğümüz genç kızlardan biri. Hoşgeldin şarabını getirmiş olmalı.

— Buyurun.

Örtü aralanıyor. Yanılmamışım: Sokak kapısındaki kızların en büyüğü. Elinde bir tepsiyle giriyor.

Yirmi yaşlarında. Kocaman göğüsleri, kalın dudaklı kaba bir yüzü var.

Tepsinin üzerinde iki kadeh ve bir sürahi.

— Solyo şarabı diyor.

Tepsi önünde, hareketsiz bekliyor. Bu geleneği biliyorum: Sürahiyi alıp dolduruyorum, kadehlerin birini Gelma'ya uzatıyorum.

Tokuşturacakmış gibi kaldırıyor ve bir dikişte boşaltıyoruz. Yüksek alkollü, keskin ve acımtırak bir şarap bu. Biz içkiyi bitirir bitirmez, yaygın bir gülümseyiş beliriyor genç kızın yüzünde:

— Adım, Tillü diyor. Daima emrinizde olacağım. Arzu ettiğiniz ne varsa, bana çekinmeden söyleyebilirsiniz. Bundan böyle bu ev, kendi eviniz demektir.

Kadehleri aldıktan sonra, son bir defa eğilip selam vererek çıkıyor. Sıkıntılı bir sesle soruyor Gelma:

— Bu vahşilerle olan ilişkilerimiz hep böyle bir törendeymişiz gibi mi geçecek?

— Hayır! Bu sondu. Artık kabul edildik.

Esnememeye çabalayarak hasırlardan birinin üzerine çöküyorum… Gelma kendi hasırının üzerine çoktan uzanmış, derin uykuda.

Tuh! Bu şarap. Çok etkili bir uyuşturucu vardı bu şarabın içinde.

— Gelma! diyebiliyorum ancak.

Güçlükle doğrulmayı deniyorum. Ama elimde değil. Ve her şey siliniyor.

III

SICAK dalgaları... Art arda geliyor ve her biri biraz daha boşaltıyor beynimi... İçimde .yavaş yavaş yükseldiğini hissediyorum bu dalgaların sonunda bütün hafızasını silip süpürüyorlar.

Pek de tatsız sayılmaz bu aslında.

Sadece oturmaya zorladıkları zaman tatsız oluyor ve oturmaya zorluyorlar beni hep. Eminim bundan, çevremdekilerin bilincinde olmadığım halde eminim. Raf I nerede peki? Bir bilsem onu. Ben de bilmek isterdim. Gülüyorum. Çok tuhaf bir durum. Tuhafsa tuhaf, bana ne? Tasası bana mı düşüyor yani? Biliyorum ki en elverişli anda, bilinç altımda bir tetik çekilir gibi olacak; ve prototipin yerini bildirecek bana bu tetik. Kesinlikle bildirecek hem de .

Prototipin durumu ne peki? Eksiksiz, kusursuz olması gerek. Güvenlik Servisi şefi, başkanım, bundan emin. Ayrıca da, gemiyi kendisine geri getireceğimi umuyor çünkü onarmak için gerekli olan her şey an elimin altında.

Nerede mi?

Onu bilmiyorum işte. Ama korulukta bıraktığımız Silüs'ün içinde en basit bir malzeme bile yok. Kaçınılmaz şekilde aradım tabii. Gelma da aradı benimle birlikte. Peki ama niye bütün bunları görmeye başladım rüyamda durup dururken? Bilincinde olduğuma göre düş görmüyorum. Uyanıklığım ürkütüyor beni. Kaldı ki biraz gerçekdışı bir uyanıklık bu.

Çiftleşmiş gibiyim. Bir yerlerde ikinci bir ben var sanki... Uzak bir yerde. Çok uzakta. Peki ya Gelma? O nerede? Dayanılmaz bir acı saplanıyor karnıma. Ama hayır, yok yere telaşlanmışım. Burada Gelma, yanıbaşımda hemen. Uyuyor.

Niye göremiyorum peki onu? Biraz sonra! Tamam, demek biraz sonra göreceğim? Kaybolmadı demek, hiç ayrılmadı yanımdan? Beni rahatlatan kim peki? Çünkü bu konuda bana garanti veren biri var ve emin olmak da hoşuma gidiyor... Gelma? Yardımcı diye yanıma bir kadın almak kadar saçma bir şey olamaz.

Serviste, kadınlarla iş görmekten nefret etmişimdir hep işe yaramazlar demek istemiyorum hayır! Kendilerine göre birçok özellikleri vardır kuşkusuz, hele bizim alanımızda çoğu zaman iyi iş çıkarırlar; ama sinirleri çok zayıftır, çabucak kapıp koyuverirler kendilerini.

Daima çekinirim kadınlardan. Hele yılan dolu bir gezegende. Anlayamazsınız. Dünyalı olmak gerekir bunu anlamak için. Dünyalılar'a diş bileyen bir gezegenin üzerinde bulunduğumu biliyorum. Dilerim Solyo reisi Klar, Araman'in öbür kıtasından geldiğimize inanmış olsun!

Sanırım inandı da. Yoksa bize yardım etmeye pek yanaşmazdı. Ve bize inanmamış olsa, Gelma da ben de şimdiye kadar çoktan ölmüş olurduk! Bundan emin olabilirim evet. Haklısınız bana güvenmekte, biliyorum.

Peki ya şimdi ölmüş bulunuyorsam?

* * *

Bir çığlık uyandırıyor beni. Bir hayvan çığlığı. Islığı andıran bir haykırış. Hasırın üzerinde doğruluyorum. Ortalık ağarmış. Çığlık yeniden yükseliyor işte. Biliyorum: Köyün kümeslerinden birinde öten bir horozdur bu. Bizim horozlarımızdan çok daha büyüktür; ve en az onlar kadar kendini beğenmiş inatçıdır.

Gelma öteki hasırın üzerinde yatıyor daha. Silahlarıyla kayışı yanıbaşında. Hiçbir şeye dokunmamışlar.

Kendi kayışım da yanımda duruyor, silahlarım tastamam. Yalnız kayışımı ne zaman çıkardım? Hoşgeldin şarabını içer içmez devrildiğimizi hatırlıyorum sadece.

Dayanılmaz bir uyku sarmıştı ikimizi de. Gece gördüğümüz kâbusların sebebi anlaşılıyor şimdi. Şüpheci bir ıslıkla doğruluyorum. Pencereye ilerliyorum. Pencere kapalı, oysa dün akşam açık bırakmıştım ben pencereyi. Yemek yediğimi de hatırlamıyorum üstelik. Mükemmel.

Kayışımı alıp kuşanıyorum, sonra da silahlarımı gözden geçiriyorum.

Teker teker hepsini. Dokunmamışlar. Gelma nihayet gözlerini açıyor ve şaşkınlıkla bakıyor bana.

Esner gibi yapıyorum:

— Dün akşam biraz çabuk uyumuşuz.

Derhal katılaşıyor bakışları, oyunu anlıyor ve o da rol yapmaya koyuluyor hemen; içini çekerek konuşuyor:

— Ama müthiş yorgunduk Guy.

— Yemek yemeyi bile unutacak kadar. Şimdi de kurt gibi açım işte. Ya sen?

Örtüyü aralayıp koridora girdiğim anda Tillü beliriyor; meyva yüklü bir tepsi var elinde. Yüzünde bir gülümseyiş parlıyor. Gülümsediği zaman güzelleşiyor bu kız, çizgilerindeki kabalık hepten kayboluyor.

— Kılavuzunuz çoktan geldi. Sizi bekliyor.

— Reisin görevlendirdiği kılavuz mu?

— Riyella, evet. Klar'ın öz kızıdır.

— Kızı mı dedin? Şu halde bana büyük itibar gösteriyor reis.

— Kendilerine rağmen, evet.

— Ne demek istiyorsun?

Kaçak bakışlarla etrafı taradıktan sonra sesini alçaltıyor ve yüzünde derin bir korku ifadesiyle fısıldıyor:

— İkinizi de öldürmek istiyorlar.

— Riyella ile babası mı?

Odaya geçip elindeki tepsiyi hasırlardan birinin üzerine bırakıyor ve fısıldıyor yeniden:

— Hiçbir şey söylemedim ben size. Hiçbir şey.

Ve gözlerinde büyük bir panik ifadesiyle derhal kapıya yürüyüp örtüyü aralıyor ve kayboluyor. Gelma kaşlarını çatıyor:

— Ne oluyor, ne var?

— Söylemesi güç biraz.

* * *

Riyella da Tillü gibi uzun ve ince, ama çok daha açık tenli. Melez olduğu belli. Annesi beyaz ırktan olmalı. Toralı veya bir başka gezegenden.

Yüz çizgilerinde kabilenin öteki kadınlarında görülen kabalık yok. Omuzlarına kadar dökülen uzun siyah saçlı, alabildiğine güzel bir kız.

O da öteki yerli kızlar gibi beline kadar çıplak. Sık ormanda bizimle birlikte rahatça yürüyebilmek için kısa bir şort geçirmiş ayağına, ayaklarında kısa deri çizmeler var, bacaklarını da yeşile boyamış.

Boyanın rengi önemli değil. Bizim algılayamadığımız, ama yılanları şeytan görmüş gibi kaçıran hafif bir kokusu var.

Evin önünde ilk defa karşılaştığımız zaman bize de bu yeşil boyadan çizmelerimize sürmemizi öğütledi ilk iş olarak. Ve hemen yaptık dediğini. Biraz şaşkındık, çünkü hiç kimse görünmüyordu ortalıkta. Tillü bile yoktu. Köy, dün geldiğimiz zamanki ıssızlığına bürünmüştü yeniden. Daha da beterdi aslında. Ölü gibiydi. Ve Güneye doğru yol almak üzere köyü terkettik.

Yola çıkalı bir saat oldu. Riyella on metre kadar önümüzde... Samanyolu dilini biliyor herhalde. Ama Fransızca bilmiyor sanırım; vardığım sonuçları Fransızca olarak söylüyorum Gelma'ya:

— Dün akşam bize içirdikleri, basit bir uyuşturucu değildi; gerçek bir doğru söyleten uyuşturucuydu içirdikleri. Ve bütün uykumuz boyunca beyinlerimizi okudular.

— Emin misin?

— Adım gibi. Tillü bu yüzden uyardı beni. Son derece bağlı olduğu ama ihanet edildiğini gördüğü konukseverlik kuralları adına uyardı. Bizim aslında Dünyalı olduğumuzu ve Rafı bulur bulmaz öldürüleceğimizi biliyor.

Kısa bir gülüşle devam ediyorum:

— Rampell'in gemiyi sakladığı yeri, bizim kafalarımızda bulacaklarını sandılar. Ve bütün öğrendikleri, prototipi kendime rağmen bulmaya şartlanmış olduğum.

— Bizi kurtaran da bu durum herhalde?

— Kuşkusuz. Bunun için devam etmemize göz yummayı kararlaştırdılar. Sıkı kontrol altında devanı edeceğiz tabii.

— Yerlilerin kontrolü mü?

— Tora'dan telsizle yönetilen yerlilerin.

— Yani yerli kabileler Tora'nın egemenliğini kabul ediyor.

— Şüphe edemeyiz bundan. Dünyalılar için besledikleri ortak kin ve nefret, her iki tarafı da birleşmeye sürüklüyor.

— Neyimizi suçluyorlar peki?

— Hemen hemen sınırsız bir imparatorluğun başında bulunmamızı.

— Bu nokta belki Tora'yı ilgilendirir ama, kabileleri niçin ilgilendirsin?

— Unutma ki kabileler her şeye rağmen Tora uygarlığına bağlı bulunuyor.

— Bizim, bilinmedik galaksilerden inme bir ırkın muhtemel saldırılarına karşı tek dayanak olduğumuzu anlamaları gerekir.

— Ne yazık ki bu konu, her şeyden önce siyasal bir şekle bürünüyor. Samanyolumuzun kıyısındaki bütün gezegen halkı, kendi aralarında savaşmak veya birleşip bize saldırmak üzere bağımsızlık hayalleri içinde.

— Ama bunun er geç günün birinde böyle olacağı söyleniyor.

— Dünyamızda kişisel gururun yerini rahat düşkünlüğünün aldığı gün, böyle olacaktır. Ama henüz o çağa ulaşmış değiliz.

* * *

İlk konak yeri olarak, bir ırmağın kenarında durdu Riyella. Yerçekimi dışı kalış prensibinden haberi yok herhalde. Yükümüzün çok ağır olduğunu sanıyor olmalı. Silahlarından başka sadece basit bir örtü taşıyor.

Elinde uzun bir mızrak var, belinde de bir tabancayla geniş ağızlı büyük bir bıçak. İlerliyoruz; kızın yanına, bir kayanın üzerine oturuyor Gelma. İlerde görülen ormanlık tepelerden, ırmağı aştıktan sonra arazinin daha da engebeli olduğu anlaşılıyor. Bitki örtüsünün çok daha yüksek ve çok daha iç içe olduğuna bakılırsa, yürümek de bir o kadar güçleşecek demektir.

— Karnı acıkan veya susayan var mı?

İkisi de "hayır " anlamına başını sallıyor. Serinletici bir hap alıp suya yaklaşıyor ve Riyella'ya soruyorum:

— Nasıl geçmeyi tasarlıyordun bu ırmağı?

— Yüzerek.

— Yüzmek şart değil. Gelma'yla ikimiz seni karşı kıyıya rahatça taşıyabiliriz. Yeter ki korkma.

— Neden?

Alaycı bir gülümseyiş geziniyor dudaklarında. Büyük Araman ovasında hiçbir şeye güvenmemek gerekir. Riyella belki de, ormandaki köyüne dönüp yarı vahşi hayatına bıraktığı yerden başlamadan önce, bizim üniversitelerimizden birinde okumuştur.

— Çekimsizlik prensibini biliyor musun?

— Evet.

— Nerede öğrendin? Tora'da mı?

— Hayır. Destra'da. Üç yıl okudum.

— Oradaki Dünya Üniversitesi'nde mi?

— Ondan daha iyisi yoktu ki.

— Ve buna rağmen düşmansın Dünyalılar'a? Hafifçe dudak büküyor:

— Ben değilim.

— Kabileler mi?

— Onları yönetenler.

— Tora'daki yöneticiler yani?

— Dünyalılar'ın bizi ellerine terkettiği kimseler.

— Yanlış o söylediğin. Dünyalılar, yerli kabilelerin bağımsız kalmasını istemiştir her zaman.

— Bağımsızlığın sadece bir tek şeklini tatmak mümkün oluyor: Sizden daha güçlünün göz yumduğu veya zorla size uyguladığı şeklini. Ve insanlar, ister kabile olsun, ister halk; kendi kendilerini yönetmek istedikleri andan itibaren, sadece egoizmi besleyen ve dış görünüşten başka bir şeye saygı duymayan yasaların zulmüyle başbaşa kalıyorlar.

Omuz silkip kalkıyor. Konaklama bitti.

— Prensibi bildiğine göre, sana istersen çekimdışı bir kemer verebilirim, diyorum.

— Olur.

Gelma'nın sırtımdaki çantadan çıkarıp uzattığı kemeri, kız büyük bir rahatlıkla derhal kuşanıyor.

— Daha önce de kullanmış mıydın?

— Sık sık.

— Köyde niye söylemedin bana?

— Biraz zaman geçsin istedim.

Dizi üzerinde sıçrayıp yükselir yükselmez iticiyi çalıştırıyor. Onun ardından biz de ırmağı aşıyoruz. Bu gece olup bitenleri hesaba katarsak, Rampell'in Rafı indirdiği noktaya yaklaşıyoruz demektir. Bundan aşağı yukarı eminim.

Hele şartlanmış olduğumu da hesaba katınca. Konmak için savanın bu bölgesini seçişim, herhalde sebepsiz değildi.

Yukarıdan, ama fazla değil, hemen birkaç metre yukardan bakınca, orman bambaşka bir görünüş kazanıyor. İlk olarak, vahşi hayvanları seçmeye başlıyoruz. İşte bir manda-arslan veya arslan-manda sürüsü. Karar vermek güç: Gövde, ayaklar ve ağız yapısı arslandan gelme; fazladan da iki keskin ve sivri boynuzları var.

Önlerinde insandan başka hiçbir şeyin duramadığı canavar yaratıklar bunlar. Biraz ileride kara ahtapotları var. Dünya denizlerindeki ahtapotların aynı, sadece biraz daha iri. Vücutları kabuklu bir zırhla örtülü; çekmenli uzun dokunaçları üzerinde yürüyorlar.

Bu ahtapotlar avlarını öldürmüyor, kanlarının büyük bir bölümünü emmekle yetiniyorlar sadece; ve avlarının çoğu daha sonra yaşamaya devam ediyor. Şimdi bir taraudon. Çene ve diş yapısıyla olduğu kadar, iriliğiyle de dehşet verici bir su aygırı cinsi bu. Daha ötede, tıpkı insanlar gibi toplu yaşayan ve bir başkana itaat eden dev maymunlar görüyoruz.

İticime dokunup Riyella'nın hizasına yükseliyorum:

— Dünyalılar'ın, kabileleri Toralı yöneticilerin keyfine terkettiğini nerden çıkardın?

— Gerçek bu.

— Benim bildiğim kadarıyla Dünyalılar, nerede olursa olsun, gezegenlerin iç işlerine ellerinden geldiğince karışmamaya çaba harcarlar.

— Öyle değil. Yalancı bir özür bu. İşin doğrusu, biz kabilelerin Dünyalılar'ı ilgilendirmediğidir. Kabileler ovada dağınık yaşar, ilkel ve vahşi görünüşlüdürler. Önemli değildirler sözün kısası. İşte bunun içindir ki Dünyalılar, yukarıdaki uygar halk topluluklarına, Toralılar'a yaslanmayı çıkarlarına daha uygun bulmuşlardır.

— İş birliği önerisi Dünyalılar'a Toralılar'dan gelmiştir.

— Evet. İçten içe ihanet edebilmek umuduyla birlikte.

— Niçin benimle böyle konuşuyorsunuz Riyella?. Toralı değilimki ben, ikinci kıtadan geliyorum.

— İkinci kıtadan gelmiş olsanız babamı rehin almazlardı: Sizi, yirmi beş yıl önce Dünya'dan gelen bir uzay gemisinin bulunduğu yere doğru götürmeye beni zorlamak için.

Sesi titriyor heyecandan:

— İkinci kıtadan gelmiş olsanız, sizden önce köye damlamazdı polisler. Biliyor musunuz ki Tillü'nün annesiyle erkek ve kız kardeşleri de rehine olarak köy dışında bir yere götürüldü. Biliyor musunuz ki dün gece...

— Bize doğru söyleten bir uyuşturucu içirdiler.

— Farkına varmış mıydınız?

— Evet.

Gözlerimin içine bakıyor. Güvensizlik dolu bir kararsızlık okuyorum bakışlarında. Aslında ben de bir tuhaflaştım. Demek ki bizim ufak Silüs'ün geldiği anlaşıldı ve bizi bekliyorlardı.

Hanik de tesadüfen karşımıza çıkmadı ormanda. İçimi çekerek soruyorum:

— Yirmi beş yıl önce dünyadan gelen gemiye ne olmuş

peki?

— Hiç bilmiyorum. Ben doğmamıştım daha. Söylendiğine göre, büyük bir gölün kıyısına konmuş bu gemi; hemen bütün kabilelerden yardım görmüş, sonra da bir gün kalkıp gitmiş. Kamp gibi bir şey kurmuşmuş tayfaları; kalıntıları daha halâ duruyor. Şimdi seni oraya götürüyorum işte.

— O gemi geri gitmedi Riyella, komutan tarafından gizlendi sadece. Sonra da aynı komutan Tora'ya gitmek üzere tayfasıyla birlikte yola koyuldu. Benim kabilemin ihtiyarları böyle anlatmıyor durumu.

— Belki de Rampell ve adamları, ova kabilelerinden biri tarafından katledilmiş oldukları için.

— Kim söylüyor bunu?

— Toralı yöneticiler. Bununla da kalmıyorlar: Araman'a son olarak gönderilen bir araştırma komisyonu üyelerinin de kabileler tarafından öldürüldüğünü iddia ediyorlar.

— Ve tabii, Dünyalılar da onlara inanıyor?

İşin o yanını henüz düşünmedim Riyella. Şeflerimden emir aldığım sırada Toralılar'ın bu iddiasını da aklımın bir köşesine kaydettim.

— Toralılar yalan söylüyor. Eğer Dünyalılar ovada katledildiyse, onların emri üzerine katledilmiştir. Toralılar sizden nefret ediyorlar çünkü.

Bir kahkahayla soruyorum:

— Peki ya kabileler?

— Kabileler sizden sadece tiksiniyor.

Birden fırlayıp uzaklaşıyor yanımdan, on metre gerisinde kalıyorum. Üstelemiyorum artık. Gelma ulaşıyor bana:

— Öfkeden nerdeyse kuduracak galiba diyor.

— Evet ama öfkelendiği zaman müthiş güzelleşiyor diyorum.

Soğuk bir sesle cevap veriyor Gelma:

— Ben aynı fikirde değilim.

* * *

Tora'nın bize düşman olduğunu uzun zamandır biliyoruz. Buna karşılık, kabilelere dayanmak suretiyle bir denge kurulabileceğinden servisin haberi yok.

Ne yazık ki derhal Dünya ile temasa geçmemiz imkânsız. Ama Rafı bulunca Gelma'yla göndermeyi şimdiden kararlaştırdım bile. Bense Silüs'le kalıp bütün kabileleri bir bir dolaşacağım.

Silüs'ümüz yok edilmediyse tabii. Düşmanlarımız yerini öğrendi çünkü. Neyse, ikinci dereceden önemli bir sorun bu şimdilik.

— Göl göründü Guy!

Kolumu tutuyor Gelma. Göl evet. Masmavi. Köşeleri yuvarlak kocaman bir gönye biçiminde. En uzun yeri, dört kilometre kadar olsa gerek.

Riyella önümüzde, küçük bir koya doğru dalıyor. Koyun kıyısında, tam ortada, eski bir köyün kalıntılarını görüyoruz.

IV

— DÜNYALILAR'ın gelişinden önce de vardı bu köy diyor Riyella. Ama terkedilmiş bir köydü.

— Rampell buraya mı yerleşmiş?

— Evlerden birkaçını onarıp oturulacak hale koyduktan sonra. Onları gençliğinde görmüş olan babam, göl kıyısında atölyeler kurduklarını anlatmıştı bana.

Raf'ı sadece kendi imkânlarıyla tamir edebileceklerini umdukları için şüphesiz. Hiç olmazsa işin başında. Ne olursa olsun şu gördüğümüz durum, yirmi beş yıl gecikmeyle Ay'ın ikmal uydusuna ulaşan mesaja uygun düşmüyor. Ve herhalde yalan söyleyen de, mesaj olmasa gerek.

İçimi çekiyorum. Orman, kumların ortasındaki kayalık bir yükseltinin üzerinde kurulmuş olan bu köyün yıkıntılarına saldırmamış. Bütün bitki örtüsü, on kadar cüce ağaçla biraz ot ve gri renkte büyük yosun lekelerinden oluşuyor.

Sağlam kalmış tek yapı yok. En yüksek duvar yarım metreyi aşmıyor. Kararmış taş yığınlarından başka bir şey kalmamış geriye.

Riyella, yuvarlak bir boşluğun ortasında bırakıyor bizi. Burası, köyün etrafında yavaş yavaş şekillendiği eski alan olsa gerek.

Klar'ın kızının göle doğru indiğini görüyoruz.

— Araştırmalarımızla hiç ilgilenmez görünüyor, diyor Gelma.

— Bizi aldatmayı denemesi de mümkün.

— Rehine olarak alınan babasına rağmen mi?

— Öyle bir hikâye anlattı bize... Ama doğru olup olmadığını bilemeyiz ki...

Rampel'le arkadaşlarının buradan geçtiğini gösteren bir izi yirmi beş yıl sonra bulmak, pek kolay olmasa gerek.

Kaldı ki Rampell gerçekten burada kamp kurduysa, bütün yıkıntıları inceden inceye taramıştır Toralılar.

Toralılar kadar yerliler de. Yine de, görev bilinciyle, araştırmaya koyuluyoruz; ve çok geçmeden Gelma soruyor:

— Radyoaktiviteyi ölçtün mü hiç?

— Hayır.

— Tehlikeli olmamakla birlikte hatırı sayılır bir radyoaktivite var burada.

Hemen yanına koşup sayacına bir göz atıyorum. Devam ediyor:

— Tekdüze bir radyoaktivite bu. Görünürde kaynağı da yok.

— Bir atom patlaması artığına benziyor.

— Yerde değil, belirli bir yükseklikte meydana gelmiş bir atom patlamasından.

Susuyorum, yeniden soruyor:

— İmkânsız mı görünüyor sana böyle bir şey?

— Hayır. Yalnız mesajda bundan söz edilmediği için kararsızım.

Ne kadar öncesine ait bir patlama acaba? Dikkatimiz uyandı artık, başka belirtiler de görüyoruz. Hemen hemen her yerde. Cam haline gelmiş kum yığınları ve bazı taşların üzerinde karakteristik gölgeler var.

Hattâ bir sütun gövdesi üzerinde, hayal fenerinden çıkma akisleri andıran gerçek bir fotoğraf göze çarpıyor: Bir insan fotoğrafı.

— Kabul et ki, akıl bulandırıcı bir şey bu.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Rampell mesajını yolladığı zaman, Rafı gizlemişti. Demek ki bu patlama sonucunda parçalanıp yok olan şey, prototip değil.

— Orası öyle... Çok daha eski bir patlama söz konusu olabilir. Ne yazık ki, patlamanın yaşını ölçecek durumda değiliz. Çok daha eski bir patlama. Riyella bizi aldatmak üzere burayı özellikle seçti belki de.

— Onun yönünden normal bir davranış; çünkü kendisine inanmamamız için yeterli bilgiye sahip olduğumuzdan haberi yok. Kendiliğinden mi böyle davranıyor acaba, yoksa Toralı yöneticilerin emriyle mi?

— Kendi iradesiyle kuşkusuz. Çünkü Toralı yöneticilerin çıkarı, kabilelerin tersine, benim bir an önce prototipi keşfetmemdedir.

Gelma araştırmaya devam ediyor. Kazı yapıyor şimdi. Boşuna bir çaba olarak görüyorum bunu, ama ses çıkarmıyorum. Rafın Solyo topraklarına indiği besbelli. İki kesin nokta var bunu kanıtlayan.

Birinci olarak, benim buraya inişim. İkinci olarak da, Toralılar'ın bana Solyo'lu bir kılavuz verdirtmesi. Eğer bu girişim, bizzat Klar'dan gelmediyse.

Ama Klar'dan geliyorsa o zaman da, kabilelerin beni niye aldatmak istediklerini öğrenmem gerekir? Hangi çıkar veya hangi korku sonucu aldatmak isteyebilirler ki beni?. Korku.

Evet, sebep bir korku olabilir. Rampell'le adamlarının kendi kabilesi tarafından katledildiğini öğrenmemden korkabilir Riyella.

Riyella kumların üzerine uzanmış. Güneşten korunmak için. Çok ince tülden bir fular atmış yüzüne. Uyumuyor, çünkü yaklaşınca geldiğimi anlıyor ve doğrulup oturuyor.

— Bir şeyler buldunuz mu bari?

— Orta kuvvette bir atom patlamasının izlerini bulduk diyorum.

— Yirmibeş yıllık bir patlama mı?

— Orasını bilmek zor biraz. Bunların, Dünya'dan gelen prototipin patlamasından meydana çıkmış izler olduğuna dair en ufak bir belirti yok.

— Oysa ben, nükleer bir patlamanın yaşını kesinlikle saptayabildiğinizi sanırdım.

— Evet ama biz değil, uzmanlar.

Bozulmuş görünmüyor. Eğer bana yalan söylüyorsa, bu kız müthiş bir oyuncu demektir; yarım başarısızlığımdan dolayı içtenlikle üzülmüş bir hali var çünkü. Yine soruyorum:

— Bizi buraya getirmenizi, Toralı yöneticiler mi emretti size?

— Evet.

— Bakın Riyella: Eğer yalan söylüyorsanız, gemiyi hiçbir zaman bulamayacağım demektir. Toralı yöneticiler de sonunda usanıp beni yakalamaya çalışacaklardır ve o gün, kafamın içini okumak mümkün olduğundan, bütün gerçeği öğreneceklerdir.

— Bundan yirmi beş yıl önce buraya Dünya'dan gelen bir gemi indi. Babam gördü bu gemiyi ve komutanıyla da konuştu.

— Öyleyse olayı baştan sona biliyor babanız. Daha sonra ne olup bittiğini anlatmadı mı size?

— Söz konusu komutan burada kamp kurdu ve adamlarıyla birlikte gemiyi onarmaya koyuldu. Aradan aşağı yukarı üç ay geçince de, bir gün gideceğini, geri döneceğini ilân etti. Ve o korkunç patlama oldu. O günden beri ne Dünyalılar'ı gören var, ne de gemilerini.

— Peki ya Toralılar ne yaptı sonra?

— Askerlerden, bilginlerden, polislerden kurulu kocaman bir ekip geldi Tora'dan. Bu ekip köy civarına yerleşti; ve burası uzun bir süre yasak bölge ilân edildi. Sebep olarak da, nükleer radyasyonlar ileri sürüldü. Bütün bildiğim bu.

Raftan en ufak bir iz bile yok. Eğer patlama havada olduysa, iz bulunmaması normaldir. Gemi bir prototip olduğu için, parçalanıp

dağılacaktır bir anda. Ama bir başka açıklama da mümkün.

Birden geldi bu açıklama aklıma. Rampell, gemisini iyice gizledikten sonra, Toralılar kendisini geri dönmek isterken gemisi parçalandı sansınlar diye bir atom bombası patlatmış olamaz mı acaba?

Sadece bir varsayım bu, Bütün varsayımlar gibi, eveti ve hayırı olan bir varsayım; ve ben, en inanılmaz şeyi bile hesaba katmak zorundayım. Şimdilik bu görüşü çürüten bir nokta da var: Rampell'le arkadaşları, Toralılar tarafından yakalanıp doğru söyleten uyuşturucularla sorguya çekilince, Rafı gizledikleri yeri söylememeyi nasıl başarabildiler? Yıkıntılardan birden ayrılıyor Gelma. Bir taş yığınının tepesinden havalanıp yüzlercesinin bulunduğu bizim tarafa doğru dalıyor.

Başı ileride. Hizamıza gelince duruyor birden, ve kusursuz bir rahatlıkla önümüze iniyor:

— Guy, bak ne buldum.

On beş santim genişliğinde basık bir taş parçası uzatıyor bana. Taşın ortasına bir motif kazılı. Oval bir motif. Üzerinde harfler ve rakamlar bulunması gereken bir madalyon sanki. Nitekim, içice geçmiş iki harf görüyorum: U ve M harfleri. Haykırıyorum hemen Uzay muhafızlarından birinin kimlik plakası bu!

— Patlama sırasında eriyip taşın içine geçmiş olsa gerek.

— Uzay muhafızlarındandı değil mi Rafın tayfası?

— Öyleydi evet.

Ne düşünmem gerektiğini şaşırmış durumdayım aslında. Riyella soran bakışlarını yüzüme dikiyor. Karar veriyorum:

— Burada kamp kuracağız.

* * *

Çantalarımızın ağırlığını sıfıra indiren çekimdışı tertibat olmasa, yanımızdaki teçhizatın yüzde birini bile taşıyamazdık herhalde.

Sadece büyüklük ve hacim sorununu çözmek zorunda kaldık o kadar. Çadır problem değil: Katlıyorsun bitiyor; açtığın zaman da kendiliğinden kuruluyor. Kumaşı hem olağanüstü ince, hem de kurşun geçirmeyecek kadar sağlam. Kurduktan sonra küçük bir jeneratör bağlıyorum orta direğine.

Jeneratör bağlandığı andan itibaren, bir güç alanı içinde tecrit edilmiş kalacağız. Gelma üç yatak çantasıyla yiyecek çıkarıyor. Riyella'ya yiyecekleri işaret ediyorum:

— Ne yazık ki sentetik hepsi. Gülümsüyor:

— İlk yemek olduğundan yetinebiliriz bunlarla. Yarın ava çıkarız, olur biter.

Paylarımızı hazırlıyor Gelma. Kumu andıran ufak taneli yiyeceklerin üzerine yarı saydam bir pudra ekiyor. Sonra da, küçücük bir şişenin içindeki amber kokulu sıvıdan bir damla ekliyor.

Ve her şey bir sıvıya dönüşüveriyor birdenbire. Şurup gibi koyu bir sıvı. Riyella'ya uzatıyor ilk bardağı. Biraz da ürkerek alıyor kız: Destra'dayken böyle bir besinden söz etmişlerdi diyor. Ama hiç tatmadım. Nedir bu?

— En nefis meyvaların etini bir arada yiyormuş duygusuna kapılacaksınız. Dünya meyvalarını tabii. Biz buna Cennet yemeği adını verdik.

Bardağını kaldırıyor kız, biz de kaldırıyoruz. Önce tadıyor ve hoşlanmış olmalı ki dikiyor bardağı. Bizse alışkınız artık. Birazcık şekerli bir meyva suyu bu aslında. Ve bir bardağı, gerekli kaloriyle vitaminleri içeriyor.

Son derece besleyici ama bir o kadar da çabuk sindiriliyor. Bütün sentetik besinlerin sıkıcı tarafı da budur. Mideniz tıkabasa doludur, yine de açlık hissedersiniz.

Dışarısı henüz aydınlık. Gölün kıyısına iniyorum tek başıma. Rampell'in bu koyun kenarına indiğinden, bu köyde bir süre

kaldığından ve adamlarından en az birinin patlama sırasında burada bulunduğundan aşağı yukarı eminim artık.

Belki de zaten ölmüştü o adam; ve çoktan gömülmüştü.

Atomik cehennem patlak verdiği zaman da, kimlik plakası Gelma'nın bulmuş olduğu taşla kaynaşıp eridi.

Bu bakımdan aşağı yukarı emin olunca, her şey akla yakın. Rafın hemen yanı başımızda bulunması bile. Beynimi boşaltıp sadece onu düşünüyorum; çünkü Rafı bulmak için her şeyden çok şartlanmış olmama güveniyorum. Gölün dibine gömmüş olamazlar mı? Aramayı bile düşünmüyorum: Tora'dan gelen uzmanlar çoktan yapmıştır o işi. Gölü derinlemesine altüst etmişlerdir herhalde. Hattâ en rahat bir şekilde arayabilmek için, kurutmuşlardır bile! Öte yandan Rampell, bir kovuk kazdırmaya yönelmemiştir eminim; çünkü bu cins bir gizleme yeri, genellikle iz bırakır. Geri kalan tek ihtimal, Rafı bu civardaki doğal bir çukura gizledikten sonra çukuru kamufle etmiş olmaları...

Çok büyük bir çukurdur sanırım. Belki de bir mağara. Raf I'in tayfası on iki kişiydi. Her katta; hareket için iki, savaş için iki olmak üzere dört adam bulunuyordu.

Ve pilot kulesinin dışında üç katlı bir gemiydi. Altı metre yarıçap üzerine on beş metre yükseklik. Gemiyi mağaraya dik olarak da sokmuş olabilirler, yatık olarak da. Birinci durumda derinlemesine, ikinci durumda ise diklemesine bir mağara gerekli.

Gölü çevreleyen sayısız tepelerden birinin oyuk olması yeterli bunun için. Tamam! Araştırmaları bu açıdan yürütmek gerekir öyle ya! Girişi örtülmüş doğal bir mağara. Önce taşlarla, sonra da topraklarla örtülmüş. Ormandaki taşkın bitki örtüsünün girişi de sarmasını sağlamak amacıyla. Rampell'in köyde bu kadar uzun süre kalmış olmasının nedeni de açıklanmış oluyor: Mesajını yollamadan önce, gemiyi gizlediği yerin tam bir dokunulmazlık kazanmasını beklemişti herhalde.

Mesajın içeriği hakkında kesin bir bilgim de olmayabilir ayrıca. Ve şartlanmam da, ustaca ardarda sıralanmış birtakım yalanlara dayanabilir. Reflekslerimi gerçeğe doğru yöneltecek şekilde sıralanmış yalanlara. Gerçeğin, o ana kadar bildiğimi sandığım şeye uymadığını her keşfedişimde bir yalandan kurtularak; ve böylece, her yalanda gerçeğe biraz daha yaklaşarak...

Örneğin şu anda benim gerçek olarak aldığım şeyi, bana doğru söyleten uyuşturucuları vermiş olanlar kesin bir doğru olarak kabul ediyor; ve böylece çıkmaza saplanmış oluyorlar.

Hafifçe gülümseyip bir sigara yakıyorum. Önümde, ufukta iyice alçalmış olan güneşin ışınları göle yayılıyor... Harika bir parıltı var suda. İnsanın gözleri kamaşıyor.

Gece neredeyse bastıracak. Çadırı bir kuvvet alanının içine alıp korumakta yarar var. Kumdaki bazı izlere bakacak olursak, yabani hayvanlar buradan su içiyor olmalı.

Hattâ belki bir dev canavar bile gelir kim bilir?

Bunlardan birini avlamak bayağı hoş olurdu hani. Hem de daha ilk günü. Ağır ağır çadıra doğru çıkıyorum. Gelma ile Riyella eşikte oturmuş.

Onlar da sigara içiyor.

Dışarıdan bakan bir gözlemci için, ideal birer avcı kılığındayız. Kadınlara yaklaşıp da Riyella'ya bazı tepelerin içindeki oyukları işitip işitmediğini sormaya hazırlanırken, gecenin ilk çığlığını işitiyoruz.

Bir gece kuşunun bağırtısını andıran uzun bir çığlık bu. Üç perdeden çıkıyor. Bir sıçrayışta doğruluyor Riyella, dikkat kesiliyor birden.

Gelma soruyor:

— Vahşi bir hayvan mı bu?

— Hayır! Bir tehlike işareti. Tarar'ın haykırışı bu.

— Kimin?

— Tarar. Benim kabilemden biri.

İkinci defa çınlıyor aynı bağırtı. Bu defa başka bir perdeden geliyor ve bu kez Riyella da keskin bir bağırtıyla cevap veriyor.

— Ne var, ne oluyor?

— Bir mesaj herhalde diyor omuzlarını kaldırarak.

— Böyle bir mesaj mı bekliyordunuz?

— Hayır! Köyde bir şey oldu galiba. Herhalde babam yollamıştır.

— Niçin?

— Ne bileyim ben. Solyo'dan ayrıldığımız zaman, evde gözetleme altında tutuyorlardı.

Altüst olmuş bir hali var kızın, yoksa endişelenmeyeceğim. Alabildiğine tedirgin ve sinirli bir sesle:

— Bekleyelim bakalım diyor. Yürümeye koyuluyor sonra.

— Körfezden uzakta mı bu haberci?

— Pek değil... Sonra... İki kişiler.

— Her ikisinin de sizin kabileden olduğuna emin misiniz?

— Evet!

— Bir gece kuşunun çığlığını herkes kolayca taklit edebilir. Sizi aldatmaya çalışan, Toralı polisler olmasın bunlar?

— Bağıranlar, benim kabilemin adamlarıydı. Bunu kesinlikle söyleyebilirim, ama yalnız olup olmadıklarını bilmem.

Bu defa Riyella uzun bir çığlık atıyor, son titreşimleri biraz farklı bir çığlık. Ve cevap derhal işitiliyor. İyice yakında bu defa.

— Yalnızlar diyor Riyella. Ama eğer Toralılar, bizim sesli şifremizi biliyorlarsa, habercileri istedikleri gibi bağırmaya zorlamış olabilirler.

Gözüktüler işte. Körfezin kıyısındaki yüksek otların arasından çıkıyorlar. Mızraklı iki savaşçı. İkisi de koşuyor ama biri daha geride

kalıyor. Koşamıyor gibi bir hali var adamın. Sendelediğini görüyoruz. Hemen çadıra dalıp Riyella'ya verdiğim çekimdışı kemeri alıyorum ve iticiye uzanıyorum bir sıçrayışta. İkinci bir sıçrayış, beni sendeleyen habercinin yanına ulaştırıyor. Geldiğimi görünce duruyor adam. Omuzundan yaralı. Yarası ağır değil aslında, ama epeyce kan kaybetmiş. Yanına iniyorum:

— Toralılar mı?

Yarasını göstererek sorduğum için anlıyor ve "evet " diyor bir baş hareketiyle. Kemeri uzatıyorum:

— Bağla bunu beline.

Hiçbir şey sormadan dediğimi yapıyor adam; ve kemeri beline geçirir geçirmez, tertibatı çalıştırıyor, ve adamı kolundan sımsıkı yakalayıp havalandırıyorum.

Ayakları yerden kesilince küçük bir çığlık atıyor dehşetten, ama mızrağını bırakmıyor yine de. Hızlı bir uçuş. Öteki haberciyle aynı anda çadıra ulaşıyoruz.

Riyella'nın ayaklarına kapanıyor ilk haberci ve soluk soluğa sesle:

— Toralılar babanı öldürdüler diye bağırıyor. Solyolu Klar yok artık. Bundan böyle ovanın hükümdarı sensin Riyella.

V

— BABAMI!..

Sapsarı kesiliyor Riyella. Bir dehşet ifadesi okuyorum gözlerinde. Habercinin yanma diz çöküp:

— Anlat ne oldu? diyor.

— Tillü ile bütün ailesinin öldürülmesini emretti Toralılar ve Klar bunu karşı çıktı; ama dinlemediler kendisi.

— O da bunun üzerine gizli geçitten kuleyi terkedip savaşçıları çağırdı.

— Çatışma oldu mu?

— Oldu ve polisler köyü terketmek zorunda kaldılar.

— Ama çok geçmeden yardım alıp döndüler; ve Klar, köyün yakılıp yıkılmasını önlemek için teslim oldu.

Dişlerini sıkıyor adam, boğuk bir sesle ekliyor:

— Yine de yakıp yıktılar köyü. Klar'ı cellâda teslim ettikten sonra, köyün altını üstüne getirdiler. Bir ay işkence yapacaklardı babana; ama o, ilk aldığı yaralardan birine zehir döküp ölmeyi başardı.

Riyella yavaşça doğruluyor. Yüzü ifadesiz. Bu sefer ben yaklaşıyorum haberciye:

— Tillü, geceyi geçirdiğimiz evde bize hizmet eden genç kız değil mi?

— Evet.

— Suçu neymiş peki? Sert sert bakıyor adam:

— Seni uyarmak. Toralılar'ın sizi öldürmek istediğini söylemiş sana.

— Nerden biliyor polisler bunu söylediğini?

— Odanıza mikrofon yerleştirmişler.

Demek ki, nereye konacağımızı önceden biliyorlardı! Ancak bir casusun varlığıyla açıklanabilir bu durum. Dünyadaki Dış Güvenlik Servisinde Tora'nın bir casusu!.

— Tillü öldü mü?

— Bilmiyorum. Klar ilk itirazını yapınca o da ailesini alıp ormana kaçmıştı. Ama Toralılar bütün kaçakların ardına düştü sonradan.

— Peki ya sen?

— Benim de ardımdalar.

Gelma öteki haberciyi tedavi ediyor. İyice temizledikten sonra bir kabuk bağlatıcı sürüyor yaraya. Ona yardım etmek için yaralının üzerine eğiliyorum ben de; çünkü ilaç etkisini göstermeye başlayınca, kabuk bağlatıcıyı tabakalar halinde durmadan sürmek gerekiyor.

Bitirdiğimiz zaman Riyella giriyor çadıra. Yanına gidiyorum. Yatak çantasının üzerine oturmuş, dalgın duruyor.

— Bu felâkete istemeyerek de olsa sebep olduğum için çok üzgünüm Riyella. Ne yapabilirim sizin için?

— Hiç. Hiçbir şey.

— Bizim yanımızda kaldığınız sürece en ufak bir tehlikeyle karşılaşmazsınız tahmin ediyorum. Habercileriniz de öyle. Hiç değilse Rafı bulacağımız güne kadar tehlike yok. O güne kadar da sizleri tam güvenlik altına almanın bir yolunu buluruz elbet.

— Karanlık iyice bastırır bastırmaz, Balek'le Rank'ı yanıma alıp gideceğim. Kendi kabilemi toparlamayı ve öteki kabilelere haber salıp ortak bir savunma örgütlemeyi deneyeceğim orada.

— Bu mücadeleye ben de katılmak isterdim. Tabii Gelma da...

— Ne yazık ki amaçlarımız farklı.

— Nereden biliyorsunuz?

Kısa bir süre dalgın geziniyorum çadırın içinde:

— Aslında benim amacım sizinkine benziyor, ama bir başka planda. Hiç şüpheniz olmasın ki, Raf, müthiş bir savaş silahıdır. Ve yirmibeş yılda ateş gücünden hiçbir şey kaybetmemiştir. Onu bulabilseydim, Toralılar'a karşı kullanabilirdim. Hiç değilse, silah verirdim sizlere.

— Dünyalılar'ın gemisi o zaman parçalandı.

— Hayır! Geminin gizlenmiş olduğundan emin bulunmasa, bizi Araman'a yollamazlardı Riyella. Bence Rempell, doğal bir mağaraya gizledi gemisini. Şu tepelerden birinin altında hiç oyuk yok mudur?

— Bu bölgedeki bütün tepeler, doğal mağaralar ve gizli geçitlerle birbirine bağlıdır.

— Emindim bundan. Gelma ansızın içeri giriyor.

— Geldiler diyor. Üç çıkarma Silüs'ü. İkisi, körfezin girişinde yere inmeye hazırlanıyor; üçüncüsü de gölün üzerinde hareketsizleşti.

— Maskeyi atıyorlar yani!

— Çevirdikleri bütün dolapların farkına vardığımızı bildiklerine göre, başka ne yapabilirlerdi ki!

Küçük bir kahkaha savuruyorum: Savaş ihtimali beni her zaman biraz uyuşturmuştur. Riyella atılıyor:

— Kalacak olursanız, sizi öldürürler!

— Pek öyle sandıkları kadar kolay değil o iş.

Daha fazla konuşmadan başlığımı başıma geçirip çadırdan çıkıyorum. Çıkar çıkmaz gözlerim kamaşıyor. Yere konan Silüsler'den birinin projektörü üzerimize çevrilmiş.

Küçük gemiden inen on kadar silahlı adam yavaş yavaş siper alıyorlar. Gelma geliyor yanıma. O da uzay kıyafetine bürünüp başlığını geçirmiş Oksijen değişimini sağlayan bir maske var elinde. Gölü koruyan Silüs, suyun hizasında asılı, hareketsiz bekliyor. Fısıldıyor Gelma:

— Riyella da giyiniyor içeride. Başka bir çare bulamazsak, göle dalacağız.

— Peki ya haberciler?

Haberciler sıçramaya hazır bekliyor, ama nereye kaçabilirler ki.

— Bizi rahatça izleyebileceklerini söylüyor Riyella.

— Siz kımıldamayın. Ben gidip pazarlık edeceğim.

Şansımız yolunda giderse hepimizi kurtaracak bir şaşırtma hareketi yaratabiliriz.

Riyella da çıkıyor çadırdan. Gelma'nın, daha serbest hareket edebilmek için bıraktığı tüfeği o almış. Ve onun da elinde aynı maskeden var.

Başımı sallıyorum:

— Çılgınlık etmek yok. Dalmaya kalktığınız anda, gölü tutan Silüs delik deşik eder sizi; ve ölmeden önce daha çok öldürmek prensibi de, hiçbir zaman işe yaramamıştır. Çekimdışı kemerlerinizi kuşanın çabuk.

Körfezin girişinde siper alan gruptan üç Toralı ayrılıp ilerliyor bana doğru. İki adamla bir subay. Ben de onlara doğru ilerliyorum. Elim fülgüranımın tetiğinde. En basit bir harekete giriştikleri an, önünde durulmaz bir ölüm makinası kesileceğim.

Subay, köyün hizasında durup bekliyor beni. Uzun boylu uzun kafalı ve üçgen suratlı bir Toralı bu. Kısa kesilmiş siyah saçları var; yine siyah, uzun ve ince bir bıyığı.

Kordon, şerit ve madalyalarla dolu bir üniforma. Siyah pantolon, beyaz gömlek. Eğri bir uzun kılıç ve bir tabanca kılıfı sarkıyor

belinden. Adamlarının elinde makineli tüfekler var. Silahlarını, bana doğrultmuşlar. Soruyorum:

— Ne istiyorsunuz?

— Solyo habercileri buraya ulaştığına göre, seni el altında bulundurmam gerekiyor.

Hiçbir kurala saygı göstermeyeceğimizi bile bile, oyuna devam ediyorum:

— Hakkınız yok buna. Hafifçe omuz silkiyor:

— Ormanda hak ne gezer!

Birden bir çığlık atıyor subay, sonra adamlarına emrediyor:

— Ne duruyorsunuz, ateş etsenize!

Bir şey oluyor arkamda, bakmıyorum bile. Ne olduğunu bilmeye gerek yok. Umduğum şaşırtmaca bu. Biz gölgedeyiz, çünkü projektör gökyüzünü tarıyor. Fülgüranım üçünü de bir anda yok ediyor.

Gelma'yla Riyella da kuşaklarındaki çekimdışı tertibatı açıp iticilerini çalıştırdılar. Bir sıçrayışta havalanıp ortadan yok oluyorlar.

Ben de fırlıyorum havaya, projektör ışıklarının altından uçup, birkaç saniye içinde öte tarafa atıyorum kendimi; ve projektör yeniden çadıra dikildiğinde, haberciler de ortadan silinmiş oluyor.

Kayalara doğru koşup köyün arkasına gizlendiler şüphesiz. Henüz kurtulmuş sayılmayız; ama biz avantajlıyız...

* * *

Sık bir çalılığın arasında gizlenip, Toralılar'ın hareketlerini izliyorum. Kumsalı ve kayalıkları köşe bucak tarıyorlar projektörleriyle. İki defa yaylım ateş açıyorlar, ama sonuç yok belli. Işık birden sönüyor, paramparça oluyor projektörün camı.

Bir dumdum kurşununun etkisiyle Gelma'nın karşı-hücumudur bu. Hemen ikinci bir projektör yakıyorlar Silüs'ten; ama daha yanar yanmaz, o da paramparça oluyor.

Toralılar'ın durumu hiç de parlak sayılmaz. Karanlıkta tek tek ateş eden nişancılar için eşsiz birer hedef oluşturuyorlar. Nitekim, uzun bir düdük sesi işitiyorum. Polislerle askerlere, gemiye dönmelerini emrediyor olmalılar.

Öyle evet. Silüsler'den biri havalanıyor işte, ardından ikincisi. Başarı bizde. Sol tarafımda bir yerli, akşamüstü Riyella'ya haber ulaştırdığı çığlığı tekrarlıyor. Riyella kumsal tarafından cevap veriyor.

Kısa bir an için aydınlanıyor çadır. İticimi derhal harekete geçirip oraya fırlıyorum.

Gelma ile Riyella kampı kaldırıyorlar. Yataklar katlanmış, sıra çadıra gelmiş. Yere bastığım anda Riyella'nın içten gülümseyişiyle karşılanıyorum:

— Bizi terketmediğiniz için teşekkürler diyor.

— Terketmek söz konusu olamazdı ki! Yalnız işimiz bitmedi daha.

— Geceleyin saldırmaz Toralılar. Şafağı bekleyeceklerdir... Ama gafil avlanmamak için daha emin bir yere sığınmalıyız.

— Nereye?

— Gölün ortasında küçük bir ada var.

— Bu karanlıkta nasıl buluruz o adayı?. Araman'ın Ay'ı yok. Ortalık mürekkep dökülmüş gibi.

— Orasını bana bırakın.

— Peki ya sizin haberciler?

— Solyo'ya göndereceğim onları.

— Savaşçıları toparlamak için mi?

— Öldürülmelerine göz yumamam.

— Babanın ölümünden itibaren, ovada senin hüküm sürdüğünü söylemişti Balek.

— Evet, ne olmuş?

— Solyo ovası mı söz konusu burada, yoksa bütün savan mı?

— Bütün savan.

* * *

Düz ve çıplak bir ada. Volkanik bir püskürtü sonucu olduğu belli.

Çabucak buldu Riyella adayı. Bir defa bile elektrik feneri yakmadan. İçgüdüsüyle sanki. Çadırı yeniden kurduk ve kuvvet alanını harekete geçirdik.

Gelma ile Riyella uyuyorlar şimdi. İlk nöbeti ben istedim, çünkü düşünmeye ihtiyacım var. Bundan böyle Rafı bulmak üzere araştırmalara devam etmek, bir süre zorlaşacak.

Şafaktan önce buradan ayrılıp ormanda daha emin bir yere sığınmamız gerek. Riyella'nın söylediği tepe altı gizli geçitlerini, umarım Toralılar bilmiyorlardır.

Bu durumda, yeniden saldırıya geçmek için bir fırsat çıkıncaya kadar yer altında saklanmak zorundayız. Eğer haberciler bize yeterince savaşçı getirecek olursa, gerçekleşebilir bu.

Tora'ya karşı bir isyan hareketini desteklemek hattâ kışkırtıp başlatmak, görevimizin dışına düşürmez bizi. Rafı arayabilmek için bu, şart oluyor. Ama her şeyden önce, düşman Silüs'lerinden birini ele geçirmeye bakmalıyız. Bizimkini herhalde parçalamışlardır.

Ormanda bir isyan tertiplemek. Gittikçe daha yakın geliyor bu düşünce bana. Bir çete savaşını yönetmek. Bir anlamda, gerçek hayat buna denir. Dış Güvenlik Servisi ajanlarının genellikle sürdürdüğü hayattan çok daha farklı ve hareketli bir hayat!

Gelma'yı razı etmek yeterli. Bunun güç olacağını hiç sanmıyorum. Çünkü görevimizi başarıyla sonuçlandırmak için, gerçekten başka bir çaremiz kalmıyor. Çıkmazdayız şu anda.

Bir sigara yakıyorum. Geniş bir planın ilk çizgileri yavaş yavaş beliriyor kafamda.

Sessizce çadıra süzülüp Gelma'yı uyandırıyorum. Şafak neredeyse sökecek. Ufuk ağarmaya başladı bile... Gelma uyanıp sessizce dışarı süzülüyor ardımdan.

— Bütün gece nöbet mi tuttun?

— Evet. Yeni bir plan kurdum: Tora ile kabileler arasındaki uyuşmazlıktan yararlanmak zorundayız.

— Ben de düşündüm bunu.

— Bana yardımcı olarak onu seçmekle, iyi bir iş görmüş Servis. Bu türlü bir görüş birliğine çok seyrek rastlanır bizde. Yüzünün ifadesini seçemiyorum karanlıkta; ama tahmin ediyorum.

— İyi bir ekip oluşturuyoruz Gelma. Dün geceki şaşırtma hareketini de tam zamanında yaptın.

Yeni planımı çabucak özetliyorum. O da katılıyor bana. Riyella'yı uyandırabiliriz. Çadıra giriyorum yeniden:

— Riyella?

— Nöbet sıram mı?

— Uyumuyor muydunuz yoksa?

— Henüz uyanmıştım.

— Neredeyse şafak sökecek.

— Niçin nöbete kaldırmadınız beni? Yoksa güvenemediniz mi?

— Gelma'yı da uyandırmadım.

İnanmamış bir hali var, ekşi bir sesle konuşuyor:

— Sabah yaklaştı, hemen toparlanmalıyız.

— Daha en az yarım saatimiz var. Sizinle konuşmalıyım.

Dışarı çıkıyorum. Gelma bizlere birer bardak besleyici sıvı hazırlamış. İçiyorum kendiminkini. Riyella'nın yüzünde hep aynı ekşi ifade var, ama bardağını dikiyor.

— Balek'le Rank, Solyo'dan ne kadar savaşçı getirebilirler bize?

— Yirmi otuz kadar ancak.

— Bunlarla ormanda uzun bir süre direnebilecek misiniz?

— Her şey, öteki kabilelerin bize yardım edip etmeyeceklerine bağlı aslında.

— Hepsinin hükümdarı değil misiniz?

— Evet. ama teorik bir iktidar bu. Ancak kabile başkanları toplantısı, bütün kabilelerin Solyo kabilesinin saflarında yer almasını kararlaştırabilir.

— Toplayacak mısınız kabile başkanlarını?

— Elbette.

— Onlara, bizim de sizi desteklemeye hazır olduğumuzu söyleyin.

— Bu teklifi kendi adınıza mı yapıyorsunuz?

— Hayır! Eğer bütün başkanlar sizi izlemeyi kabul ederse, ben de Dünya'nın yardımını garanti edebilirim size. Savaşı yeterince ilerletmiş olmak şartıyla tabii.

— Dünyalılar Araman'a girdiği anda Toralılar derhal boyun eğecektir. Yeni barış da yine Toralılar'la yapılacaktır.

— Pek öyle değil. Gelma atılıyor:

— Ormanda sizi yenmek alabildiğine güç bir iş. Bu taşkın bitkilerin arasında savaşabilmek için alışkanlık gerekli. Eğer kabilelerin eylemini düzenleyip bir tek güç haline getirebilirsek, bu kuvvetin önünde zor durulur.

— Torakların Silüsleri ve çok sayıda etkili silahları var.

— Ormanda pek bir işe yaramaz onlar.

— Başkanları ikna edebilmek için, Dünya adına bütün savaşçıların komutasını bizzat sizin alacağınızı söyleyebilmem gerekir, çağrı benden değil sizden gelmeli.

Gelma'ya dönüyorum, ama yüz ifadesini seçmek hâlâ imkânsız.

Sanırım bu sorumluluğu da yüklenebiliriz diyor. Görevimizin çerçevesi içinde kalır bu da. Çünkü Riyella'nın önerisini kabul etmezsek, Rafı hiçbir zaman bulamayacağız demektir. Aslında şimdi bizim hareket özgürlüğüne ihtiyacımız var. Evet diyebiliriz. Servis'e gelince... Bugüne kadar hiçbir ajanını ortada bırakmamıştır.

— Peki ya hükümetiniz?

— Zafer bizde olunca, hükümet susar.

Kısa bir gülüşle çadıra giriyorum. Güç alanını kesiyorum önce, jeneratörü kaldırıyorum. Gelma teleskop kazıklarını sökmeye başlıyor. Şimdi acele etmeliyiz; çünkü ufuk hafif bir portakal rengine bürünmüş durumda ve gece yavaş yavaş koyuluğunu yitiriyor.

Bulanık da olsa, birtakım gölgeler belirmeye başladı. Elimizi çabuk tutuyoruz. Çok geçmeden herşey paketleniyor. Çantalarımızı sırtlıyoruz. Hareket emri! İlk olarak Riyella havalanıyor. Baskına uğradığımız koya doğru yol almak yerine, gölü aşmaya yöneliyoruz. Şafak vakti gölün üzerine çöreklenen sis bulutları arasında gizlenecek şekilde alçaktan uçuyoruz.

— Dinleyin Riyella... İsterseniz savaşçıların komutasını üzerime alırken, Dünya hükümeti bizi reddettiği taktirde bile, başlarında kalacağımı garantilerim.

Yüzü aydınlanıveriyor birden:

— İşte o zaman, sanırım ki zafer bizimdir, diyor.

Güneşin ilk ışınları ormanı aydınlığa boğarken, kıyıya ulaşıyoruz.

VI

TORALILAR'ın üç Silüsü gölün çevresinde siper aldı yeniden. Biri körfez kıyısındaki kumsala, köyün ön tarafına kondu; ötekiler durmadan tepeleri tarıyor. Ama amaçlarının bizi bulmaktan çok, araştırmalarımıza engel olmak olduğu anlaşılıyor.

Beni şaşırtan nokta, Rafın aranması konusunda benim gibi düşünüp davranmış olmamaları. Niye tepeleri derinlemesine taramamışlar, anlamıyorum.

— Bu tepelerin altında, bir uzay gemisi gizleyecek kadar büyük mağara veya çukurlar var mıdır?

— Tabiî var diyor Riyella.

— Peki Toralılar kontrolden geçirmedi mi bu mağaraları ?

— Bilmiyorlar ki. Ayrıca bilseler de hiçbir şey bulamazlardı, çünkü yok. Siz de gezince göreceksiniz.

Sadece gezmek değil, belki bir süre oralarda gizlenmemiz gerekecek. Hele Toralılar, detektör robot yollayacak olursa.

Şimdilik böyle bir işaret yok. Özel dürbünlerle tarıyor gökyüzünü Gelma. Gölün üzerinden bir Silüs geliyor. Birkaç saniye boyunca başlarımızın üzerinde sallanıp, iç taraflara dalıyor.

Küçük bir ormanın ortasındayız. Yukardan görülmemiz imkânsız. Buna karşılık, bazı meraklı vahşi hayvanları etkisiz kılabilmek için iki defa paralizatörlerimizi kullanmak zorunda kaldık.

Savaşçılarının ikindiden önce gelemeyeceğini bilen Riyella, sırtını bir palmiyeye verip oturmuş. Konuşmuyor hiç. Boş bakışlarını toprağa dikip kalmış öyle. Karanlık düşünceler içinde...

Kelimelerle avunacak hali yok kızın, belli. Gelma'ya işaret edip uzaklaşıyorum. Çok geçmeden yaklaşıyor Gelma.

— Demin üzerimizden geçen Silüs'ün ne yaptığını merak ettim, diyorum. Ormanın kıyısında nöbet tutacağım.

— Gölün bu tarafına konmasından mı çekiniyorsun?

— Burnumuzun dibinde olmaları hoş değil. Üstelik, bir devriye tarafından avlanmak tatsız olur.

— Vericini açık bırak.

— Olur.

Gülümseyerek küçük bir selam veriyorum elimle:

— Dikkatli ol.

Ve sık ormana dalıyorum. Sırtımda kurşun işlemez uzay elbisesi var. Yılanlara ve genellikle bütün sinsi hayvanlara karşı rahat sayılırım. Çevreme karşı fazla endişe duymadan yürümemi sağlıyor bu rahatlık. Bütün dikkatimi insanlardan gelecek tehlikeye çevirebiliyorum. Aman Allah'ım!.. Birden yere attım kendimi, ve bir Hint kirazı ağacının arkasına saklanmak için sürünerek ilerledim.

Küçük korunun öbür tarafına konmuş Silüs. Yüz elli metre uzunlukta, otuz metre kadar yükseklikte büyük bir çıkarma gemisi bu. Tam bir uzay kalesi. Bir kamp kuruyor Toralılar. On kadar adam dikenli tel gererken, bir başka ekip de prefabrike kulübeler kurmaya hazırlanıyor.

Demek ki düşmanlarımız, komutan Rampell'in saklamış olduğu bölgeyi kesin ve sağlam bir şekilde ele geçirmeye karar verdiler. Bir küfür savuruyorum.

Hiç işime gelmiyor bu. Beni yakalamak için çırpınan polislerle dolu bir kesimde araştırma yapmak, hemen hemen imkânsız.

Hele her şeyin kusursuz bir şekilde, hiçbir aksamaya uğramaksızın yürüyebileceğini düşündükçe büsbütün köpürüyorum... Tillü bana

karşı hazırlanan suikastı haber verdiği ana kadar da herşey oldukça iyi gidiyordu.

Son derece namuslu ve iyi bir kızdı Tillü, ama kaş yapayım derken göz çıkardı sanırım. Üçüncü bir ekip sürekli olarak malzeme taşıyor. Silüs'ten.

— Alo! Gelma. Toralılar, ormanın bu kıyısında müstahkem bir kamp kuruyorlar. Bu durumda gidip başka bir kesimde gizlenmeliyiz. Bana söylediği yer altı geçitlerinden birine hemen götürebilir mi bizi, Riyella'ya soruver.

Gelma'nın aktarmasına gerek kalmadan Klar'ın kızı cevap veriyor:

— Hemen yakınımızda geçitlerden birinin girişi var. ikiniz de hazır durun, hemen geliyorum.

Geri geri emekliyorum yavaşça, bir çalılığın yanına gelince doğruluyorum, son defa bir göz atıyorum kampa. Tam yola koyulmak üzereyken, sağ tarafımda ayak sesleri işitiyorum. Ormanı adım adım taramakla görevli üç Toralı.

Ne yapabilirim, kestiremiyorum bir türlü.

Onlardan önce yürüyüp kaçmayı denediğimde, gürültü etmemek için çekim dengeleyicimi kullansam bile çok geçmeden görürler beni ve derhal Silüs'e haber verirler... Olduğum yerde kalırsam da rahatlıkla yakalanacağım.

Tek çare, arkalarından gitmeye çalışmak. Beni aşmalarını bekliyorum, sonra yürümeye koyuluyorum sessizce. Ağaç gövdelerine yaslana yaslana ve iki büklüm yürüyorum. Elim paralizatörün tetiğinde, içlerinden biri dönecek olursa hemen ateş edeceğim. Tam o anda ani bir kırbaç darbesi iniyor üzerime; ve gittikçe hızlanan bir dönme hareketinin ortasına sürüklüyor beni.

Avlandım, biliyorum. Manyetik (mıknatıslı) bir ağ attılar üzerime. Ardımda başka Toralılar vardı demek, ve ben görmemiştim onları. İlk devriyenin gelişinden önce beni fark etmişler demek ki...

Direnmek boşuna olur. Vericime seslenmek için çok az zaman var:

— Beni beklemeyin Gelma… Manyetik ağa düştüm. Bütün ormanı tarayacaklar. Hemen kaçın, hemen!

— Riyella geçide daldı bile.

Kendi üzerimde dönmekten vazgeçiyorum birden. Ama omuzumdan ayaklarıma kadar, görünmez bağlarla hareketsiz hale getiriliyorum.

Geriye doğru çekiyorlar şimdi beni, suda sırtüstü yüzer gibi bırakıyorum kendimi. Başka Toralılar geçiyor hızla yanımdan, Gelma'ya haber verdiğimi işittikleri için ormana dalıyorlar. Ama korkum yok kadın yoldaşlarımdan yana. Çoktan gizlenmişlerdir.

Ormanın kıyısındayız işte. Hâlâ geriye doğru çekiyorlar; büyük Silüs'ün giriş kapısını aşıyorum ve içerideki kabinlerden birine tıkılıyorum sonunda.

Mıknatıs bağlar birden çözülüyor. Yeniden hareket edebilmek tuhaf bir duygu uyandırıyor bende. Dayanılmaz bir boğuntuyu sona erdiren bir kurtuluş duygusu bu.

İçine tıkıldığım bölmede iki Toralı var. Birisi paralizatörünü bana çevirirken, öteki de silahlarımı alıyor: Fülgüran'ımla av bıçağımı. Paralizatörümü, manyetik ağ üzerime kapandığı an ormanda bıraktım.

Kollarımı ovalıyorum. Geniş ve zengin bir bölme burası. Duvarlar kaplamalı, yerde kalın bir halı var. Rengârenk yastıklarla dolu kocaman bir divan. En değerli ahşaptan iki gömme dolap.

Silahlarımı alan görevli çıkıyor, ötekinin paralizatörü yine bana dönük. Saçları usturayla traş edilmiş dev yapılı bir adam. Koni biçimindeki çıplak kafasıyla komik bir manzarası var..

Kabarık bir ipek pantolon var üzerinde. Dün sabah bize ilk yemeğimizi getirdiğinde Tillü'nün de ayağında aynı cins bir pantolon görmüştüm. Pantolondan başka boyundan iliklenen beyaz bir de gömlek giyinmiş.

Bir hizmetçi olduğu belli. Kin dolu gözlerle süzüyor beni. Ne istiyor Dünyalılar'dan, niye kızıyor bize?

— Oturabilir miyim? diyorum.

Kılını bile kıpırdatmıyor. Arkamdaki yuvarlak koltuğa bırakıyorum kendimi. Bölmenin kapısı kayarak açılıyor o anda ve yüksek rütbeli bir subay beliriyor. Gizli bir alayla bakarak bir süre süzüyor beni. Kımıldamıyorum bile. Cebimden bir sigara çıkarıyorum sadece ve çakmağımla yakıyorum.

Subay hafifçe gülümsemeye devam ederek muhafızıma işaret ediyor:

— Bizi yalnız bırak Tarr.

Kırk yaşlarında. Bir Toralı için şaşkınlık verecek kadar normal kafataslı, uzun boylu. Rütbesi binbaşı. Kalın hatlı oldukça kaba bir çehresi var; ama bakışlarından zekâ ve cesaret taşıyor.

— Dünya Konfederasyonu Dış Güvenlik Servisinden Guy Terrel diyor. Sizinle daha başka şartlar altında tanışmayı isterdim.

Ayağa kalkıyorum yavaşça, hafif katılaşmış bir sesle ekliyor:

— Adım Massart. Eric Massart.

— Yani Dünyalı'sınız?

— Evet.

Bir an, gözlerimizle meydan okuyoruz biribirimize. Sonra mırıldanıyor:

— Sizin için hiçbir kurtuluş umudu kalmadığını anlamış olmalısınız Terrel. Beş yıl önce ben de aynı durumda kalmıştım. Oturun lütfen.

Divana oturuyor kendisi, cebinden çıkardığı tabakadan bir Tora purosu alıyor:

— Size ikram etmiyorum.

Dindarca bir saygıyla ateşliyor puroyu, sonra konuşuyor:

— Ben de Dış Güvenlik Servisindendim. Resmî kayıtlara göre, ölmüş bulunmaktayım. Araman'da Toralı adımla tanırlar beni: Jelak. İşin aslına bakarsanız, bir bakıma gerçekten ölmüş sayılırım.

Bana belli bir seçim yapma imkânı veren, uzun işkenceler yerine yeni bir kişilik getiren bir ölüm bu. Sessiz, dalgın, acılı, duruyor bir an.

— Belki de işkenceleri seçmem gerekirdi kim bilir?. Her şey görecelidir çünkü… Doğru söyleten uyuşturucular sayesinde Toralılar bütün sırlarımı öğrenmiş bulunuyordu... Yani, ihanet etmedim; ama aynı duruma düşmemiş olanların gözünde, yine de hain ve korkak sayılırım. Sözün kısası...

Susuyor bir süre. Yüzü hafifçe kızararak ekliyor:

— Ar perdesini yırtmış bulunuyorum.

— Gerçekten işkence edecekler miydi size?

— Toralılar gayet becerikli ve ustadırlar bu konuda, tanınmış uzmanları da vardır. Pazarlığa oturmadan önce iki üç işkence seyrettirdiler bana. Siz de kendi gözlerinizle göreceksiniz Terrel, sizi de bekleyen bu.

Anî bir ciddiyet çöküyor yüz hatlarına:

— Daha baştan anlayış gösterip bana yardımcı olmanızı isterdim Terrel. Sizinle ilgilenmek benim görevim çünkü; elimden geleni yaptım bunu önlemek için; ama emir emirdir. Toralılar'ın gözünde bu, kendilerine olan bağlılığımı ölçmek için bir sınav. Unutmayın ki dönekler acımasız olur. Kurbanlarının haline içleri yansa bile.

— Ne umuyorsunuz benden?

— Bulmaya geldiğiniz Rafı.

— Nerede olduğunu bilmiyorum ki.

— Şimdilik.

— Tamam ama geminin bulunduğu yeri keşfetmedikçe, size söyleyebileceklerim bir anlam taşımaz.

— Sizi, doğru söyleten uyuşturucunun etkisiyle konuşturduklarında, ben de vardım. Şartlanma sınırlarınızı biliyorum.

— Yanlış anlamıyorsam, araştırmalarıma devam etmemi isteyeceksiniz benden?

— Elbette.

— Ama sizin gözetlemeniz altında? Gülüyor:

— Benim yerimde olsanız siz ne yapardınız yani? Ancak bana derhal cevap vermenizi istemiyorum Terrel. Rahat rahat düşünün. Rafın yerini bilmediğinize göre, pek acelemiz yok.

Kalkarken belirtiyor:

— Elimizden geldiği kadar iyi davranmaya çalışacağız size. Hapisaneniz burası olacak. Ama sadece bu hücre değil. Kampın etrafı elektrikli tellerle çevrilir çevrilmez, içeride serbestçe dolaşabileceksiniz.

Kısacık bir düdük çalıyor çıkmadan önce, ve Tarr derhal bölmeye dalıyor.

— Çantanızla çekimdışı kuşağınızı Tarr'a teslim edin Terrel diyor. Bağışlayın ama bunun gerekli bir önlem olduğunu siz de kabul edersiniz değil mi?

* * *

Massart. Bir hain, bir dönek! Kendisi gibi olmamı istiyor. Kabul etmezsem de işkence diyor. Kabul edersem, ihanet sayılmazmış… Kanıtladı bunu. Doğru söyleten uyuşturucular bütün sırları zaten alacakmış benden. Aslında bir Dünyalı olarak şu veya bu şekilde ölüme mahkûmum; başka bir kişilik içinde yaşamak imkânını sunuyorlar bana. Aptalca bir hareket bu! Böyle bir şeyi kabul edebilirmişim gibi. Ama tuhaf. Gerektiği kadar öfkelenmiyorum bile.

Belli belirsiz bir korku saplanıyor karnıma. Gerçekten geçebilir miyim karşı tarafa? Irkımdan ve dünyamdan tamamiyle kopabilirmiyim gerçekten? Ya böyle olacak, veya günler boyunca en korkunç işkencelere uğrayacağım. İşkence edilen insan, sonunda pes der; ama özellikle benim durumumda, iş işten geçmiş olur tabii. Çünkü işkence etmeye başladığınız bir adamı, adamdan saymazsınız artık.

Bugüne kadar, sadece korkaklar için bir özür sayardım ben işkenceyi.

Böyle bir durumla hiç karşılaşmamıştım.

Ne güzel yargılıyorum. Yoksa alçağın biri miyim ben?. En azından pis durumlara sık sık düştüğüm halde, hiç böyle kendi kendimden kuşkulanmamıştım.

Ama anlıyorum. Sık sık pis durumlara düşmüş olmak bunun nedeni. Aşınıp eskidim artık. Görevlerinde çuvallayan ajanlar, gönderilmemeleri gerektiği halde gönderilmiş olan ajanlardır.

Dayanılmaz bir yurt özlemi duyuyorum şimdi.

* * *

Tarr, kapıyı tıkırdattıktan sonra bölmeye giriyor. Protokol selâmı verip konuşuyor:

— Binbaşı, elektrik örgüsünün çekildiğini ve bütün kampta istediğiniz gibi dolaşmakta serbest olduğunuzu bildiriyor.

— Sağol.

Hemen çıkıyorum dışarı, bu hareket özgürlüğümün sınırlarını merak ediyorum. Koridora girer girmez, Tarr'ın da ardımdan yürüdüğünü farkediyorum.

Anlaşıldı! Sıkı gözetleme altında serbestlik derler buna.

Tarr'ın, ilk geldiğimde bana nasıl derin bir nefretle baktığını hatırlıyorum. Massart köpeğin iyisini seçmiş.

Yol üzerinde rastladığımız Toralılar dikkat bile etmiyor bize, geminin giriş kapısındaki muhafızlar da inebilmemiz için açılıp yol veriyor. Örgütleniyor kamp. Beş yüz metre kadar boyu, iki yüz elli metre kadar da eni olan bir dikdörtgen bu.

Dört kocaman baraka şimdiden kurulmuş durumda. Birincisinden, kafesli elektrik örgüsünü besleyen teller çıkıyor. Yakalandığım küçük koruya doğru bakıyorum.

Bir komando geliyor korudan; bir ikincisi de havalanan bir helikopterle irtibat halinde kampı terkediyor. Göle doğru yöneliyor helikopter.

Gelma ile Riyella kurtulmuş olsalar gerek. Solyo savaşçıları geldiği zaman durum nasıl olacak acaba? Toralılar'ı şaşırtmayı amaçlayan bir çete savaşına başlayacaklardır herhalde; böyle donatılmış bir kampa karşı, ellerindeki ilkel silahlarla doğrudan doğruya hücuma geçemezler.

Tarr'a dönüyorum:

— Benimkileri henüz yakalayamadılar galiba?

— Bilmiyorum.

Elektrik örgüsü boyunca dolaşıyorum bütün kampı. Asıl canımı sıkan, Toralılar'a geçmek. Buna karşılık kabilelerin başında bulunsaydım, sanırım kolayca uyum sağlardım.

Kabileleri ayaklandırmayı başarabilsem. İsyancıların başında güvenebileceği bir Dünyalı görmekten servis de mutluluk duyardı herhalde.

* * *

Kabinime dönerken, koridorda Massart'la karşılaşıyorum:

— Ben de sizi çağırtacaktım, diyor.

Sırtında bir çekimdışı takımı var. Elinde ikinci bir takımla, bir Toralı bekliyor arkasında.

— Şunu kuşanın Terrel, dışarı çıkacağız.

Takımı bana uzatıyor Toralı, Massart gülümseyerek ekliyor:

— İticileriniz ayarlıdır tabii. Ancak düşük bir hızla uçabilirsiniz.

Yanımda Tarr da çekimdışılarını kuşanıyor. Soruyorum:

— Gelma'yla Riyella'yı yakalayabildi mi adamlarınız, Massart?

— Hayır. Yer yarılıp içine geçti sanki arkadaşlarınız!

Tepelerin altında, yalnız yerlilerin bildiği bir alay gizlenecek yer var.

Hazırım işte. Silüs'ten çıkıyoruz. Silahlı beş adam bekliyor bizi. Herhalde ardımızdan gelecekler.

— Nereye gidiyoruz?

— Tepeleri keşfe. Gölün çevresini dolaşacağız önce.

— Rampell'in Rafı gizlediği yerin yakınına düşersek şartlanma refleksimin harekete geçeceğini umuyorsunuz değil mi?

— Böyle olması gerektiğini siz de biliyorsunuz.

İşaret veriyor ve hep birlikte havalanıyoruz. Sola dönüyoruz önce. Küçük ormanın tam tersi yöne. Massart benim hizamda uçuyor, ötekilerse uzaktan çevremizi kuşatmış durumda.

Tarr'sa tam arkamızda. Elinde bir paralizatör var.

— Tora'ya gitmeye davranmadan önce küçük körfezde epeyce bir zaman oyalanmış Rampell.

— Massart gülümsüyor:

— Yerlilere bakarsanız, üç aydan fazla.

— Riyella da öyle demişti bize. Toralılar nasıl anlatıyor olayı?

— Resmî makamlar başlangıçta, Rampell'in bu süre içinde Rafı onarmaya çalıştığını sanmışlar.

— Ben de bu sonuca varmıştım.

— Sonra da geminin havalandığı sıra patlayıp parçalandığını düşünmüşler.

— O nükleer patlama izlerinden dolayı tabii.

— Siz de farkına vardınız değil mi?

— Hemen. Diklemesine bir patlama bu. Toralılar'ın ikinci varsayımına uygun düşüyor.

— Ama bu patlama, bir kamuflajdan ibaretti. Çünkü Rampell, asıl gemiyi gizledikten sonra, bir Silüs'ü patlattı havada.

— Kendisi ne oldu peki?

— Kendisi ve adamları, kabileler tarafından katledilmiş olsalar gerek.

— Bu, resmî yorum. Ama inanmak güç.

— Toralılar tarafından öldürüldüklerini mi sanıyorsunuz?

— Siz öyle sanmıyor musunuz?

— Sanmıyorum Terrel. Sanmamak bir yana, öyle olmadığını kesinlikle biliyorum. Unutmayın ki şu anda, araştırmalarınıza yardımcı olmak bakımından, size gerçeği olduğu gibi söylemek benim yararımadır.

Haklı. Ama söyledikleri, konuyu açıklığa kavuşturacağı yerde büsbütün bulandırıyor.

— Doğal bir mağara keşfetmiş olması gerek Rampell'in.

— Madde bulucu cihazlarla bütün tepeler tarandı ama hiçbir sonuç alınamadı.

— Ama Raf, yüzyıllar boyunca işleyebilecek güçte bir dalga bulandırıcı cihaza sahipti.

— Bütün bunları hesaba kattık Terrel.

Üzerinde uçtuğumuz ormanlık tepenin doruğuna doğru iniyor yavaş yavaş.

— Rampell'in gemisini gizlediği yeri bilmiyorsunuz, diyor. Ama söz konusu yere yaklaştığınız zaman, beyninizde bir çağrışım uyanacak şekilde şartlanmış bulunuyorsunuz.

— Ya bu çağrışım uyandıktan sonra da konuşmamaya devam edersem?

— Siz beni eni konu aptal yerine koyuyorsunuz Terrel. Her gece düzenli olarak, doğru söyleten uyuşturucu seansından geçireceğim sizi. Hiçbir şeyi gizleyemezsiniz benden.

VII

BOŞLUKTA yüzer gibiyim. Yere basmak istiyorum, ama boşuna. Ayaklarımın altından kayıyor sanki zemin. Zemin? Görmüyorum bile. Bulutlar içinde yürüyorum. Binlerce kilometre yüksekteymişim gibi başım dönüyor.

Rahat bırakıyorlar nihayet. Sorgu bitti. En basit bir ayrıntıyı bile gölgede koymayan sabırlı, uzun bir sorguydu bu. Ama bitti ve kesinlikle gerçeğe dönmüş durumdayım şimdi.

İçimdeki bulantı, Massart'ın zoruyla içtiğim doğru söyleten uyuşturucudan geliyor.

Yavaş yavaş her şey sakinleşiyor. Kendime dönüyor gibiyim. Tuhaf bir duygu bu.

Keşif sırasında, hedefe ulaşıyormuş sezgisine kapılmadım hiç. Yani Massart en ufak bir sır bile koparamamıştır benden. Şimdi tamam işte, ayaklarımı zemine rahatça basabiliyorum.

Ayak basmak, söz gelimi aslında. Çünkü bir ranzanın üzerinde uzanmış durumdayım. Şimdi farkına vardım. Öldükten sonra bir dirilme etkisi var.

Gece kampa döndüğümüzde ölü gibiydim yorgunluktan. Bütün tepeleri teker teker dolaştırdı Massart. Durmadan yürüdük. Çok yürüdük, çok...

Buna rağmen bütün araştırmalarım yüzeyde kaldı. Yarın Toralılar bütün bölgeyi eşit kesimlere bölecekler; ve baştan alacağız. Bu defa, inceden inceye araştırmak şartıyla.

Uyuşturucunun etkisindeyken, Riyella'dan ve ona yardıma gelecek savaşçılardan söz ettim mi acaba? Sordularsa, mutlaka

söylemişimdir. Sordularsa. Çünkü uyuşturucuyu içince kendiliğinizden her şeyi söylemiyorsunuz hemen, sorulunca söylüyorsunuz. Bu ilaç hiçbir şeyi, en gizli duygu ve düşüncelerinizi bile gizlemeksizin cevap vermeye zorluyor sizi.

Birden gözlerimi açıyorum. Şaşkınlık. Ortalık günlük güneşlik, gözlerim kamaşıyor. Kabindeki kapağı açmışlar, içeri güneş doluyor.

Dokuz saat olmuş yatalı. Divanın üzerinde. Gece kılığıyla üstelik. Demek uyurken soydular beni. Tora modasına uygun şekilde, rengârenk bir pijama var sırtımda.

Kendimi iyi hissediyorum. Vücudum kadar sinirlerim de sağlam. Doğruluyorum. Böyle bir bölmede normal olarak bir rejeneressans (dinlendirip canlandırma, taze güç aşılama) banyosu bulunması gerekir. Duvarları yokluyorum ellerimle. Haklıymışım. Kaplamalardan biri kayıyor işte ve basık bir oyuk beliriyor. Pijamamı çıkardıktan sonra, küvetin ortasına bırakıyorum kendimi.

* * *

Massart bir koltuğa oturmuş beni bekliyor. Banyo adetâ diriltti beni.

— Hemen hareket edecek miyiz?

— Rafın yerini ne kadar çabuk bulursak, gelecek hakkında o kadar çabuk konuşabiliriz.

— Niçin hemen konuşmuyoruz?

— Prototipi bulduğunuz zaman, kaçamak noktanız kalmayacaktır. Oysa şimdi durum farklı biraz. Sınırlı da olsa seçme özgürlüğünüz var.

— Gemiyi bulunca teslim edeceğime inanıyorsunuz öyle

mi?

— Dün akşamdan beri eminim. Size kaçmak imkânını tanımamam şartıyla elbette...

— Doğru söyleten uyuşturucunun hüneri mi bu?

— Evet.

İnançlı konuşması etkiliyor beni, kaşlarımı çatıyorum. İhanete hazır olduğum düşüncesi, hiç de hoşuma gitmiyor.

— Ama unutmayın ki, yapacak başka şeyim kalmazsa size teslim edeceğim Rafı.

— Pek öyle değil.

Hafifçe gülümseyip açıklıyor:

— Ne olursa olsun, servisten ayrılacaksınız. Ama şimdilik, kendi iradenizle ayrılmayı veya yalnız kendinize çıkar sağlayarak ayrılmayı isteyebilecek durumdasınız.

— Anlamadım.

— Tora'ya karşı bir kabileler isyanının başına geçmeyi düşünüyorsunuz.

— Öyle.

— Ama kararınız henüz kesinleşmemiş. Zaten bunu öğrenebilmek için bilinçaltınızın en gizli köşelerine kadar inmek zorunda kaldım.

Ben susunca, ekliyor:

— Bir orman imparatorluğu. Solyo'lu Riyella savaşçılarını toplamaya kalkınca geldi size bu düşünce.

— Aldanıyorsunuz.

— Tereddütünüz yok değil; ama bu tereddüt sadece, kabilelerin imkânlarını tam olarak bilmemenizden ileri geliyor. Kuvvetlerin oransızlığı, büyük bir risk olarak görünüyor size.

— Aslında öyle de...

— Kabilelerin başında, savaş disiplinini iyi bilen gerçek bir önder bulunduğu taktirde, hayır. Siz de böyle bir önderlik için biçilmiş kaftansınız.

— Saçma.

— Yakalanmadan önce de Rafı aramaktan kesinlikle caymıştınız. Bu kararı, Gelma Arene karşısında haklı gösterecek bir özüre ihtiyacınız vardı, o kadar.

Söyledikleri şaşırttı beni, yürümeye koyuluyorum kabinde. Sözlerine öfkelenmediğim için şaşkınım.

Düşünceli ve dalgın, cebimden bir sigara çekip çakmağımla ateşliyorum. Massart merakla yüzüme bakıyor bir süre, sonra da:

— Seansta hiçbir Toralı'nın bulunmayışı, sizin bakımınızdan şans diyor.

— Niçin?

— Hiçbir art niyet taşımaksızın kendileriyle birlik olanları severler çünkü.

— Ama onlara bir rapor vereceksiniz herhalde siz?

— Bir rapor vereceğini evet. Ama sizi onların gözünde kötü düşürmeyecek cinsinden bir rapor. Ne de olsa Dünyalı'yız, ve ben kendimi Araman'da pek yalnız hissediyorum.

* * *

Özellikle bunun için burada kalmamı istiyor evet. Peki ya ben? Ben de mi gerçekten burada kalmak istiyorum yani? Söyledikleri altüst elti beni.

Doğru söyleten uyuşturucuların etkisini bilmez değilim. Bilinçaltınızda, henüz kabul etmediğiniz, henüz kendi kendinizden bile gizlediğiniz birtakım gerçekleri tutup ortaya dökerler.

Ve Massart'ın beni yanıltmak amacıyla yalan söylemesi de pek mümkün görülmüyor. Doğruyu söylediğini hissediyorum...

— Bilinçaltının en diplerinin bile böyle keşfedilmesi acı değil mi? diyor bıyık altından gülerek. Birden bir aynanın karşısına geçmiş de kendi kendinizi tanıyamamış gibi olursunuz, bilirim. Ben de yaşadım aynı şeyi çünkü.

— Ne zaman girdiniz servise?

— On yıl oluyor.

— Sınırındasınız artık. Düşüş bu sınırda başlar.

— Nereden biliyorsunuz?

— Ben de on yıllık hizmet burnunu dönmüştüm ihanet ettiğimde. On yılda yeterince körleniyor insandaki şeref duygusu. Bir alay namussuzluğa göz yummuşsunuzdur on yıl içinde; hep hükümet adına, hep devlete yarar diye. Ve sık sık adam öldürmüşsünüzdür; hem de çoğu zaman alnınızı ak çıkarmayacak durumlarda kalleşçe, arkadan vurup öldürmüşsünüzdür.

— Hepimiz bütün bunları bilerek imzaladık antlaşmalarımızı.

— Bizi uyarmışlardı evet, ama kesin bilincimiz yoktu bu konuda. Tabii kendimize çok güveniyor ve "biz yapmayız " diyorduk.

— Belki de! Haklı yanları var dediklerinin. Hattâ çoğu doğru. İnsanlık okulu değildir Güvenlik Servisleri, yoksa iş göremez hale düşerler.

Kabinin kapısı üzerindeki ışık yanıyor. Dönüyorum.

— Buyrun.

Tarr bu. Ardında iki Toralı uşak, ilk yemeğimi getiriyor.

* * *

Yine keşfe çıkıyoruz. İticilerle. Dünkü ekibimiz bizimle bugün de. Beş silahlı adam, ve arkamda Tarr. Massart yine yanımda uçuyor. Yemekte ona Gelma ile Riyella'dan söz açmaya cesaret edememiştim; şimdi kendisi konuya giriyor:

— Bu gece, adamlarımızdan üçünü kaybettik. Uzaktan paramparça edildiler. Dumdum kurşunu atan tüfeklerle. Elektrikli tel örgüsü olmamış olsa, savaşçılar sizi kurtarmak için kesin bir hücumu denerlerdi sanıyorum.

— Gelma hâlâ serbest öyleyse?

— Teorik olarak serbest. Teorik olarak diyorum, çünkü gündüzleri gizlenmek zorunda. Nasıl gizlendiğini de biliyoruz. Sizi sorguya çekerken, tepelerin altında sayısız yer altı geçidi bulunduğunu öğrendim.

Bunu da söküp aldı demek benden! Dostlarımın nerede saklandığını sorması yeterdi zaten, bunu öğrenmek için. Ekliyor:

— Gündüzleri, her türlü sürprize karşı korunaklı durumdayız. Bulucu robotlarımız sayesinde. On kilometrelik bir yarıçap içinde kımıldayan ne varsa, bildiriyorlar bize.

Fotoelektrik hücrelerle çalışıyor bu robotlar, onun için de karanlıkta hiçbir işe yaramıyorlar. Buna karşılık gündüz son derece etkili oluyorlar. Tora ordusunun bu araçlarla donatılmış olduğunu aklımdan bile geçirmiyordum.

Kötü gözlü yuvarlak billur cihazlar bu robotlar. Her biri bir kabak büyüklüğünde; yerden beş altı yüz metre yükseklikten bütün ortalığı tarıyorlar.

Dört tepecikle çevrili küvet biçiminde bir küçük vadiyi gösteriyor parmağıyla Massart:

— Oradan başlayacağız. Basit bir prensibimiz var. Çevrenizdeki her şeyi gözden geçirerek her yanı dolaşacaksınız.

Uzun sürmeyecek mi?

Sadece bu vadi için koca bir gün ayırdım. Dün bir komando ekibi yolladım buraya; bizim için işaret noktaları yerleştirdiler.

— Nereden başlayacağız?

— Vadinin alt kısmından. Gittikçe genişleyen dairesel bir

hareketle yukarı kısma doğru tırmanacağız.

Bir sonuç elde etmek için yapılacak en iyi şey de bu zaten. Yere iniyoruz yavaşça. Bize eşlik edenler, önceden hazırlanmış karakol noktalarına dağılıyor. Varlıklarıyla dikkatimi çekmemek için görünmeksizin gözetleyecekler beni.

Sadece Tarr'la, Massart benimle kalıyor. Gerçekten bulmak istiyor muyum ben bu gemiyi?

Cevap veremiyorum bu soruya. Bulup bitirmek var bu pis durumu; ama Massart'ın önerisinde ciddî olduğunu bana kim kanıtlayacak! Toralılar istediklerini elde eder etmez, benden derhal kurtulmaya karar verebilirler. Günün birinde bizimkilerin eline düşmüş ajanlarıyla değiş tokuş etmek üzere, beni tutsak etmeyi de düşünebilirler.

İhanetin sakıncaları bunlar hep: Hiçbir zaman hiçbir şeyden emin değilsinizdir. Vahşi hayvanların göle sulanmaya giderken azgın otlar arasında açtığı yola benzer daracık patikada ilerlemeye koyuluyorum. Sağımda ve solumda, balta girmemiş orman ve sık çalılıklar uzanıyor göz alabildiğine. Hiçbir duygu uyandırmıyor bende burası. Karış karış taramak gerek mi acaba? İhtiyaç duymuyorum araştırmaya: Gizli hiçbir şey yok demektir.

Şartlanmış olmam, belki de daha ileride harekete geçecek. Rafı bulmak için arzu duymuyorum aslında, ama nasıl olup bulacağımı merak ediyorum. Bulma işleminin nasıl başlayacağını da... Başlarsa tabii... Çünkü belki de, şartlanmamın bir sonucu olarak, kendimi tutsak hissettiğim sürece hiçbir şey başlamayacaktır.

Bu ihtimali de hesaba kattı mı acaba Massart?. Dar yol şimdi bir koruluğun ortasından geçiyor. Zemin daha engebeli, bitki örtüsü daha seyrek burada. Yer yer, bitkilerin bir türlü ulaşamadığı büyük kayalar görüyorum.

Bu kayalardan birinin ardında, ekipteki askerlerden birini farkediyorum birdenbire. Savaş paralizatörünü bana doğrultmuş duruyor. Kaçmaya yeltendiğim anda devirecekler.

Bu ne peki? Sağımdaki dev ağaçlardan birinin gövdesine bir resim kazılmış. Kaba bir desen bu; ama Uzay Muhafızları'nın olduğu yine de seçiliyor.

Kalbim çarpıyor hızlı hızlı... Prototipin ilk belirtisi olmasın bu sakın?. Amblemin bu gövdeye ne zaman kazılmış olduğuna bağlı... Massart'a işaret edip fırlıyorum.

Tarr'la birlikte hemen yetişiyorlar.

— Bakın...

— Uzay Muhafızları'nın amblemi bu. Yakından inceleyince boynum bükülüyor:

— Ne yazık ki çok yeni... Sanki daha dün çizilmiş...

Hattâ belki de Gelma çizmiştir bunu. Yeniden çarpmaya başlıyor kalbim. Tarr yanı başımda birden kaskatı kesiliyor... Hemen sonra da Massart... Düşünmeye kalmadan ben de katılaşıyorum. Bir paralizatörden fışkıran buzlu sıvı, tepeden tırnağa donduruyor gövdemi. Bir kemendin hızla uzanıp omuzlarımı sardığını görebiliyorum ancak. Ve kendimden geçiyorum.

Bir paralizatörün etkisinde kaldıktan sonra her defasında olduğu gibi, bu sefer de birdenbire geliyorum kendime. Ayılma süresi alabildiğine kısa, ama acı verici oluyor. Etinizi içinizden parça parça söküp alıyorlar sanki. Allah tan bir saniye bile sürmüyor.

Ortalık karanlık. Silüs'teki bölmemde değilim, bir mağaradayım. Riyella ve Gelma, sonunda başardılar demek beni kurtarmayı!

Bir sıçrayışta doğruluyorum. Eğreltiotlarından yapılma bir yatağa uzatmışlar beni. Başucumda Solyolu bir savaşçı bekliyor. Hemen tanıyorum adamı. Klar'ın kulesine beni o götürmüştü. Sanki bir yüzyıl geçti aradan; olaylar o kadar eski görünüyor!

— Ne oldu, nasıl oldu bu iş?

— Dört tepe vadisini basıp kurtardık sizi.

— Gelma nerede?

— Sanırım gecikmez. Bunu size teslim etmemi söyledi.

Bir fülgüranı uzatıyor! Kuşağıma zevkle yerleştiriyorum silahı. İnsan silahsız olunca, kolu kanadı kırılmış gibi hissediyor kendini. Hemen önümde, taş duvarın içinde, açık bir leke seçer gibi oluyorum:

— Bir yer altı geçidi mi bu?

— Evet. Yandaki mağaraya çıkar.

Gidip bakıyorum. İlkinden çok daha geniş bir mağara bu. İçerde, battaniyelere sarınmış uyuyan beş altı savaşçı var. İlerde bir delik daha görünüyor. Ama bu delik, dışarıya açılıyor olmalı. Kalın yapraklardan bir perdeyle örtülü çünkü.

— Çıkmakta tehlike var mı?

— Kayalık koridorda kalmak şartıyla hayır.

Bulucu robotlardan dolayı herhalde. Fotoelektrik hücrelere görünmeyecek şekilde dikkatli davranarak dışarı uzanıyorum.

Gölün öbür tarafındayız. Sarp bir boğazın dibindeymiş gibi gözüküyor buradan. Yerimizi tayin edebiliyorum şimdi. Dört tepeden en yükseğinin altında bulunuyoruz. Savaşçıya dönüyorum:

— Nasıl başardınız beni kurtarmayı peki?

— Vadiye yöneldiğinizi görmüştük sabahleyin.

— Ve izlediniz. Yeraltı geçitlerinden tabii, çünkü öteki türlü bulucu robotlar derhal işaretlerdi sizi.

— Geçitlerden geldik evet. Ama çok kısa uzaklıklar katetmek şartıyla dışarıdan geçtiğimiz de oldu.

Büyük mağaraları birbirine bağlayan yer altı geçitleri. Mükemmel! Yeryüzünde değil, yer altında aramak gerekecek herhalde. Yerlilerin bile bilmediği, yahut da unutmuş olduğu bir mağara olmalı. En azından bir mağara.

— Yanımdaki Toralılar ne oldu peki?

— Üçü öldü. Ötekiler şu anda kendilerine gelmiştir. Büyük gemidekiler hepsini toplayıp götürdü.

— Kampın tepkisi ne oldu?

— Devriyeler art arda didikledi vadiyi. Gizli geçitlerin bir kısmını buldular; ama durum tehlikeli bir hal almadan kapatmayı başardık.

Massart adamlarının başına geçmeden önce, fazla ileri gidemezler. Solyo savaşçılarını küçümsüyordu, çeksin şimdi cezasını bakalım!

Tora şefleri, Massart'ın bu beceriksizliğini yanına korlar mı bilmem. Tatsız bir durum sözün kısası. Massart da bir Dünyalı nihayet. Tıpkı benim gibi o da servisten üstelik.

Kurtarıldığım an kendimde olsam, Massart'ı da almalarını söylerdim savaşçılara.

— Bana paralizatörle saldıran kimdi?

— Pusuya yatmış bir Toralı...

Herhalde o büyük kayanın ardında gördüğüm asker.

— Karnım aç benim.

Sarmaşık örgülü bir sepet içinde meyva getiriyor bana, soruyorum:

— Adın ne senin?

— Hanik.

Hatırladım evet. Karşılaştığımız zaman da söylemişti. Ekliyor:

— Riyella'dan sonra savaşçılara ben komuta ediyorum.

Biraz yavan ama son derece besleyici büyük bir şeftaliden ısırıyorum. Bizim muzlarımızı andırıyor bu şeftaliler. Etleri çok daha sert ama alışılıyor.

Öbür mağarada bir gürültü var. Girişe doğru ilerliyor Hanik, sonra Gelma'yla dört savaşçıya yol açmak için yana çekiliyor.

Perişan bir hali var Gelma'nın. Boğuk bir sesle:

— Riyella, Toralılar'ın eline düştü diyor.

VIII

ANLAYAMIYORUM önce, sonra bir küfür savuruyorum. Hanik bir dehşet çığlığı atıyor. Öfkeyle konuşuyorum :

— Dışarı çıkmak için benim kendime gelmemi bekleyemediniz mi!

— Tehlike olduğunu sanmıyordu Riyella.

— Benim kaçırılışımdan sonra bütün bu bölgenin sıkı bir taramadan geçirileceğini düşünmek pek güç bir şey değildi herhalde.

— Riyella bu bölgede yakalanmadı ki. Hanik boğuk bir sesle açıklıyor:

— Solyo'ya dönmek istemişti.

— Niçin?

— Savaşçıların çoğu aramızda değil. Onları bulup getirmek istiyordu.

Ne diyebilirim ki, haklı. Gelma'ya dönüyorum. Anlatıyor:

— İticilerimizle, yarım saate kalmadan köye varmış bulunuyorduk.

— Silüsler nasıl bıraktı sizi?

— Bir tanesine bile rastlamadık yolda. Düşman askeri de yoktu. Sanki bütün Toralılar seni bulmak için gölün çevresine yığılmışlardı.

— Peki ya bulucu robotlar? Onları unuttun mu? Bilmiyor musun gündüz görünmediklerini.

Başını sallıyor:

— İlgisi yok. Köye ulaştığımızda, yanmış kül olmak üzereydi. Terkedilmiş olduğunu sandık. Toralılar'ın halâ köyde bulunduğunu bir

an bile geçirmedim aklımdan.

Ben ihtiyatlı davranıp geride kaldım; Riyella ise, babasının evi önünde saygı duruşunda bulunmak için ilerledi.

— Ve tuzağa düştü?

— Evet. Çevreyi rahatça gözetlemek için yükselmiş olduğumdan, her şeyi gördüm. Alanda devrilmiş büyük ağacın dalları arasına ufak bir Silüs gizlemişlerdi. Üç Toralı fırlayıp çıktı Silüs'ten. Ellerinde paralizatörler vardı.

— Hiçbir şey yapamadın mı?

— Kımıldamama kalmadan gemiye götürmüşlerdi.

— Mahvoldu! diye bağırıyor Hanik. Tora'ya yollarlar onu ve orada işini bitirirler. Tora zindanlarından, sadece dinî bir tören sırasında kurban edilmek veya sonsuz işkencelerle öldürülmek için çıkılır.

Ekliyor:

— Tora dini, insan kurban etmeye ve işkenceye dayanır. Gelma soran bakışlarını dikiyor gözlerime.

— Hemen öldürülmeyeceğine göre, bir umudumuz kalıyor diyorum.

Hanik sıkıntılı bir sesle soruyor:

— Hangi umut?

— Bütün kabilelerin ayaklanması. Bu gerçekleştiği taktirde Toralı yöneticiler keyiflerince davranamayacaklardır. Şeytandan korkar gibi korkuyorlar kabilelerden.

Hanik başını sallıyor:

— Kabileler ayaklandıkları taktirde, acımasızca ezileceklerdir. Biz nasıl ezileceksek.

— Hata diyorum. Sağlam bir kaynağa dayanarak söylüyorum bunu. Hapsedildiğim kampın komutanı Dünyalı'ydı. Bir hain yani.

— Ne! diye haykırıyor Gelma.

— Dış Güvenlik servisinin eski mensuplarından üstelik. Bir konuşma sırasında, kabilelerin ayaklanma ihtimalinden de söz açıldı. Tora'nın üstünlüğünün bir görüntüden ibaret olduğunu ve kabilelerin böyle bir mücadeleden galip çıkacağını söyledi komutan.

İkna olmamış bir havası var Hanik'in. Ekliyorum:

— Ellerinde iyi eğitimden geçmiş adam yok. Genel bir isyanı kolayca göğüsleyemezler.

Mağarada kararsız adımlarla geziniyor. Devam ediyorum:

— Solyo savaşçılarına şimdi siz komuta ediyorsunuz Hanik... Bütün kabilelere elçiler yollayın. Ayaklandıkları taktirde bizzat başlarına geçmeye ve Dünya hükümetinden onlar lehinde bir çağında bulunmaya hazır olduğumu bildirin kendilerine.

Birden ciddileşiyor, uzun uzun bakıyor yüzüme ve soruyor:

— Gerçekten böyle bir çağında bulunur muydunuz?

— Bütün kabilelerin ayaklanması ve küçük de olsa birkaç başarı kazanması şartıyla, evet.

— O zaman deneyebilirim.

Gözleri parlıyor şimdi, umudunu ve güvenini yeniden kazandı. O, savaşçıları uyandırmaya giderken, ben de Gelma'yı öteki mağaraya sürüklüyorum. Buradan girmişti biraz önce Gelma, ama hangi geçitten bulamıyorum bir türlü.

Başıyla iri bir kayayı işaret ediyor bana:

— Milimi milimine dengelenmiştir, diyor. Doğru yönde hafifçe dokunulunca hemen kayıp açılır. Uzun bir koridor ve gölün kıyısında bulursun kendini.

Daha dikkatli bakmaya koyuluyor birden, soruyor:

— Hanik'in kabileleri ayaklandırmasını gerçekten istiyor musun?

— Sen de istemiyor musun bunu? Konuşmuştuk daha önce ve kabul etmiştin.

— Halâ da aynı düşüncedeyim. Yalnız, bir kabileler ayaklanmasının başına geçtiğimiz taktirde, asıl görevimizden çok uzaklaşmış olmaz mıyız?

— Toralılar göl kesimini işgal altında tuttukları sürece, görevimizi yerine getiremez durumda kalıyoruz zaten. Onları oradan atmanın tek yolu da, kuvvete başvurmak.

— Doğru ama, Dünya konfederasyonu resmî ilişkilerini Tora ile yürürlükte tutuyor.

— Bize karşı çıkmalarından mı çekiniyorsun?

— Sen çekinmiyor musun?

— Ben de düşündüm, evet. Ama pek fazla durmadım bunun üzerinde, ileriye bıraktım. Hızlı bir hareketle bir sigara çekiyorum cebimden ve yakmadan önce de Gelma'yı yoklamak için:

— Ayaklanma zaferle sonuçlanacak olursa, diyorum. Bize karşı çıkmaları biraz güçleşir.

— Çünkü o taktirde gezegenin hâkimleri durumuna geliyoruz. Şeflerimizle tam bir eşitlik içinde pazarlığa otururken hayal edebiliyor musun bizi?

— Korkuyor musun yoksa bundan?

— Hayır !

Yüzü sertleşti birden. Sigaramı yakıp derin bir nefes çekiyorum. Rahatım artık. Bir an susuyoruz; çünkü anlamış bulunuyoruz biribirimizi. Ve Gelma, değişmiş bir sesle mırıldanıyor:

— Bu düşünce, Riyella, kabilelerin ayaklanmaya hazır olduğunu bize bildirdiği andan beri kafamda. Sana sözünü

etmedim hiç, çünkü ters bir tepki göstermenden ürküyordum.

— Ben de aynı şekilde senden korkuyordum. Doğru söyleten uyuşturucular açtı benim gözümü. Servis'te senden daha eskiyim; ve

kendi niyetlerimi son saniyeye kadar kendi kendimden bile gizleyebiliyorum.

Gülümseyerek gidip, bana yataklık eden ot demetinin üzerine oturuyorum:

— Bir güvenlik servisi ajanının hayatı, değerlendirilmesi gereken bir dizi fırsattan ibarettir. Hep başkaları uğruna değerlendirilip faydalanılması gereken fırsatlar.

— Kendi adına değerlendirmen gereken büyük fırsatla karşılaşıncaya kadar, değil mi?

— Öyle tabii, ve o büyük fırsatla karşılaşınca da tereddüt etmek zordur artık. O büyük fırsatı kendi adına kullanmak, ihanet etmek sayılmaz.

— Rafı, servise geri vermek şartıyla.

— Evet. Çünkü vermeyebiliriz de, öyle değil mi? Konuyu ta o noktaya kadar hesaba kattın demek?

— Gerçekçi olalım. Pazarlığa oturduğumuz sırada Raf elimizde bulunduğu taktirde, kuvvetli durumdayız demektir. Rafı iade etmekle ancak kendi pozisyonumuzu zayıflatmış oluruz.

— Çok doğru.

Başımı kaldırıyorum, çünkü Hanik geliyor öteki mağaradan. Ardında savaşçılar var. Geçerken selamlıyorlar bizi. Sonra Hanik girişteki kaya parçasını kaydırıyor ve adamlarını yolluyor birer birer. Soruyorum:

— Kabilelere mi gidecekler?

— Riyella adına, bütün kabile başkanlarını toplantıya çağırıyorum.

— Ne zamana?

— Mümkün olduğu kadar çabuk. Örneğin yarın öğleden sonra.

— Nerede yapılacak toplantı?

— Eski Araman tapınağının kalıntıları içinde. Ormanın en sık yerindedir bu tapınak kalıntıları. Ve sadece tapanlar bilir yolunu. Çünkü yol bataklıklar, insanı çeken kumlar, büyük labirentler ve gezici sislerle korunmaktadır.

— Gezici sisler mi dedin?

— Evet. Yolcularla birlikte gezer bu sisler. İnsan, yerdeki işaret noktalarından habersizse, kendi ekseni üzerinde döner de döner artık.

— Büyük labirent?

— Yolun sırrından habersiz kişileri hep aynı hareket noktalarına sevkeden geçitlerdir?

— Sen biliyorsun tabii yolun sırrını?

— Tabii biliyorum. İnsanlar tarafından yapılmıştır bu labirent. Yüzyıllar önce Araman'da yaşamış olan insanlar tarafından. Gezici sisler de öyle. Onlar da insanlar tarafından icat edilmiştir.

Şaşkınlığım karşısında gülümseyerek ekliyor:

— Akşam karanlığı basar basmaz yola çıkarız. O zamana kadar iyice dinlenmenizi tavsiye ederim.

Ve yandaki mağaraya geçiyor. Saygısından kuşkusuz. Ne tasarlıyor acaba bizim hakkımızda? Bizden faydalanmayı mı düşünüyor sadece? Yoksa sözüne sadık kalır mı?

Ancak daha sonra...

Artık hiçbir seçme hakkımız kalmadığı zaman verebileceğiz bu sorunun cevabını.

* * *

Ot yatağın üzerine, yanıma uzandı Gelma. Biribirimize karşı maskeleri atmış bulunduğumuz şu andan itibaren, Massart'la aramızda geçenleri olduğu gibi anlatabilirim kendisine.

Hiçbir yorumda bulunmaksızın dikkatle dinliyor beni. Sonra da kendi başından geçenleri anlatıyor: Ben yakalandığımı haber verir vermez. Riyella ile beraber küçük koruyu terkedip bir ilk mağaraya sığınmışlar. Ve günün büyük bir kısmını, Toralılar'ın araştırmalarını gözetleyerek bu mağarada geçirmişler. Riyella, savaşçılarını karşılamak amacıyla çıkmış sadece mağaradan.

Savaşçılar gelir gelmez de, bütün tepelere gözcüler yerleştirmiş. Massart'la ilk keşfe çıkışımız sırasında, defalarca bu gözcülerden birinin yanına düşmüşüm; ama savaşçılar, Riyella olmadan hareket etme sorumluluğunu yüklenmek istememişler.

İkindi üzeri Toralılar'ın dört tepe vadisini özenle işaretlediklerini ve devriye noktaları koyduklarını gördükten sonra, bugün o vadiye getirileceğimi anlamış ve beni kurtarmayı planlamışlar.

Ne yazık ki beni kurtarma fırsatı zamanından önce, yani savaşçılar oradaki bütün Toralılar'ı zararsız hale getiremeden çıkmış. Bunun için Massart'la Tarr'dan hemen sonra beni de paralizatörle dondurmak zorunda kalmışlar.

Gerisini zaten biliyorum. Karşılıklı olarak biribirimize anlattıklarımızın yoruma gelen yanı yok. Gelma susunca, bir sigara yakıyor ve kafamda dört dönen bütün düşünceleri belli bir düzene sokmaya girişiyorum.

Konunun bir yanı var ki, göz önüne almaya ikimiz de cesaret edemedik. Servisle bağları kopardığımız andan itibaren, Dünya'ya gidiş, tıpkı Massart'a olduğu gibi bize de yasaklanacaktır.

— Ailen var mıydı orada?

— Hayır, diyor Gelma.

— Senden ötürü acı çekecek herhangi bir kimse?

— Hayır.

— Bir sevgili bile?

— O bile yok. Duyguları daha baştan boğup susturmak gerekiyor bizim meslekte. Benim de gönül maceralarım oldu tabii. Hepsi sonuçsuz kaldı. Ya sen?

— Ben de aşağı yukarı aynı durumdayım.

— Küçük bir gülüşle elimi yakalayıp okşuyor:

Biribirimizi anlamak için yaratılmışız biz.

Gerçekten öyle. Ve bu arada uyumak gerekiyor. Uyuyup dinlenmek...

Bu akşam uzun bir yolculuk yapacağız herhalde. Kafamı boşaltmaya çalışarak gözlerimi yumuyorum.

* * *

Omuzumu dürtüyor birisi Dövüşmeye hazır, fırlayıp doğruluyorum hemen. Hanik bu. Fısıldıyor:

— Vakit geldi:

Sadece bir reçine meşalesi aydınlatıyor mağarayı. Duman ve is yok. Ama yine de Gelma'nın tükenmez pilli elektrik feneri daha pratik bundan. Hanik kayayı kaydırıp gizli geçidi açmış bile. Gelma da uyandı. Birkaç saniye içinde silah ve başlıklarımızı kuşanıp hazır duruma geliyoruz.

Gelma tüfeğini bana aktarıp geçide dalıyor. İyi biliyor zaten bu geçidi. Onun ardından ben giriyorum, ve beni de Aramalı izliyor. Mağaranın kapısını dikkatle kapıyor Hanik.

Hızla iniyoruz geçidi, yuvarlanır gibi. Çok geçmeden, gölün kıyısına açılan son bir mağaraya varıyoruz.

Dışarıda koyu karanlık bir gece uzanıyor. Çıkarken ufak bir kararsızlığa kapılıp soruyorum:

— Bu karanlıkta nasıl bulacaksınız doğru yönü? Gülümsüyor Hanik:

— Meşale yakacağız.

— Bizi hemen görüp yakalasınlar diye mi?

— Buna niyetlendikleri takdirde, onlar da meşale yakmak zorunda.

— Peki ya Silüsler?

— Bu karanlıkta yere konamazlar, uzaktan ateş açabilirler ancak. Ama sizi öldürmek korkusuyla buna da cesaret edemezler. Onların gözünde siz, şimdi en büyük hazineden bile değerlisiniz.

Gerçi onun kadar emin değilim ama bundan, düşününce hak veriyorum. Gelma'nın elektrik fenerini alıp, yakmadan boynuna asıyor. Buna karşılık her ikimizin de eline birer reçine meşalesi tutuşturuyor:

Böylece Toralılar bizi hareket halinde bir savaşçı topluluğu zanneder.

Dileyelim.

Gölün güney ucuna doğru, kıyı boyunca yürümeye başlıyoruz. Güç bir yürüyüş bu. Hemen burnumuzun dibinde varlığını sezdiğimiz vahşi hayvanlardan ötürü, korkulu bir yürüyüş aynı zamanda.

Gelma'yı ortamıza aldık. Yani ben en arkadan yürüyorum; ve her an, bilinmedik bir canavar sessizce üzerime atılmaya hazırlanıyormuşcasına bir duygu var içimde.

Hanik garanti veriyor bana: Tek tehlikeli hayvan, geldiği uzaktan derhal anlaşılan dev gövdeli canavarlarmış. Ötekiler, yaklaşamayacak kadar korkarmış meşale ateşinden. Adamın kesin tavrından güven duymam gerekir ama aslında, hayal gücümün uydurduğu tehlikelere karşı elimden bir şey gelmiyor.

Gölü geride bırakıp savana dalıyoruz işte. İnsana sinsi ve tehdit edici bir şekilde sürtünen otlarla sarmaşıklardan ötürü, daha da sinir bozucu bir yürüyüş bu..

En önde hiç ışıksız yürüyen Hanik nasıl buluyor peki yolunu? Ancak arada bir ve çok kısa bir an yakıyor boynundaki feneri.

* * *

Geniş adımlarıyla yaylanarak ilerliyor Hanik. Ve şafak neredeyse sökecek olmalı, çünkü gece eskisi kadar koyu karanlık değil. Hiç yorulmaz gibi bir hali var adamın. Gelma ve ben, iki defa durup dinlenmek zorunda kaldık. Hattâ bir konakta, bizim yuttuğumuz kuvvet verici haplardan Hanik'e de vermek istedim; gülümseyerek:

— İhtiyacım yok dedi.

— Hiç yorulmaz mısınız peki siz?

— Yorulurum ama, hedefe ulaşınca yorulurum.

Gençliğimde, And dağlarındaki İnka habercilerinin akıl almaz mesafeleri hiç yorulmadan koşup ancak hedefe ulaştıktan sonra bitkin düştüklerini anlatmışlardı bana.

Bu korkunç yorucu orman yürüyüşüne ben de sonunda alıştım. Ama Gelma için durum başka. Birkaç kere çekim-dışı kemerine ve iticilerine başvurdu çünkü. Ama bunu da uzun süre sürdüremedi, çünkü ilerleyişini bizim yürüyüşümüz üzerine ayarlaması şarttı.

Ve iki defa da tetraton canavarlarla karşılaştık yolda. Ama Hanik'in söylemiş olduğu gibi, daha uzaktayken anladık geldiklerini; ve tehlikeli hal almadan devirdik.

Yırtıcı ve dev yapılı hayvanlar bunlar. File benziyorlar. Daha doğrusu, mamuta. Üçgen biçiminde uzun bir kafaları var, boyunları oynak. Zırhları kalın, ayakları kısa ama, son derece tez.

Dumdum kurşunlarım olmasa, halimiz haraptı. Nitekim Araman savaşçıları asla öldüremiyor bu hayvanları. Anî yön değiştirmelerle hızlarını kesip yoldan çıkararak ellerinden kurtulabiliyorlar ancak. Hayvanın arka tarafına düştükleri vakit sorun kalmıyor; çünkü tetratonda geri dönme kabiliyeti yok.

Şu anda bataklıklar arasında yürüyoruz ve dönen kumlara ulaşmak üzereyiz. Gezici sisler sardı çevremizi. Topraktan birdenbire ve durup dururken fışkırdılar sanki.

Vücuda adetâ yapışan cinsinden, rutubetsiz sis perdeleri bunlar. Uzunlukları hakkında bir fikir edinmek imkânsız. Adam başına bir sis

demeti düşüyor gibi bir şey. Sizi birden sarıp çevrenizi seçmenize engel olan bir sis demeti.

Bastığınız yeri görebiliyorsunuz sadece. Hanik'in söz ettiği işaretlerden de şimdilik eser yok. Sadece bir ip verdi elimize, ardına takıldık sürükleniyoruz.

Körler gibi tıpkı. Gelma birkaç kere tökezledi, bir keresinde ben de düşer gibi oldum. Hanik durmadan seslenerek cesaret veriyor bize; ve yol bir türlü bitmek bilmiyor.

* * *

Birdenbire bitti. Kendiliğinden kayboldu sis. geriye baktığımızda hiçbir şey göremedik. Böyle bir sis hiç olmamıştı sanki.

— Nasıl? diye soruyor Hanik.

— Korkunç.

— Sadece inananlar geçebilir buradan. Başkaları ya bataklıklarda telef olur gider, ya da dönen kumların arasında.

— Ama bir Silüs'le geçilebilir pekâlâ?

— Yönlenmek için çok yüksekten uçmak şartıyla. Ama o zaman da bambaşka savunma yolları vardır. Söyledim size. Doğal bir sis değildir bu; şehirlerini korumak için atalarımız tarafından icat edilmiş bir sistir. Önümüzde labirent var şimdi. Ancak arka arkaya yürüyebildiğimiz daracık bir koridor bu. Yer yer açık, yer yer de tünel biçiminde bir koridor… Ve aşağı yukarı her yüz metrede bir dörtyol ağzı var.

Üçüncü dört yol ağzında, hepsinin de birbirinin aynı olduğunu ve her seferinde bize altı imkân sunulduğunu anladım. Hanik en ufak bir tereddüt göstermiyor. Nasıl buluyor acaba doğru yolu? İçgüdüsüyle mi? Veya bir rakam sayesinde. Tek bir cümle ya da bir rakam dizisi olmalı. Başlarımızın üzerinde güneş beliriyor birden. Aşağı yukarı bir saatten beri bu koridorda dönüp duruyorduk ve bu, biraz daha sürse, Hanik'in aldanmış olduğuna karar verecektim.

Ama hayır! Kayalık bir boğaza doğruluyor işte. Ardından yürüyoruz; ve çok geçmeden de, yıkıntılarla dolu bir vadiye hâkim bir sahanlıkta buluyoruz kendimizi.

— Bu gördükleriniz sadece bir tapınağın kalıntısı değildir, diyor Hanik. Geçmiş yüzyıllarda binlerce nüfusu barındırmış koca bir şehrin kalıntıları bunlar.

Müthiş bir şey gerçekten. Hiçbir canlı iz bırakmadan göçüp gitmiş eski uygarlıkların kalıntıları bana daima heyecan vermiştir, ve bir an susar kalırım bunların karşısında.

Gelma mırıldanıyor:

— Çok güzel.

İnanılmaz demek gerek aslında. Ama bize doğru tırmananlar var, ve Hanik inmemizi işaret ediyor:

— Bekliyorlar bizi.

Beş savaşçı. İkisi Solyolu… Hanik'in önüne gelir gelmez eğiliyorlar; ve komutanları olduğu anlaşılan adam, hızlı hızlı konuşmaya başlıyor..

Toralılar, ellerindeki rehinelerden bir kısmını serbest bırakmak suretiyle onlarla temas kurmuş ve bir pazarlık teklif etmişler:

Gelma ile benim kendilerine geri verilmem şartıyla, Riyella'yı teslim etmeye hazırlar. Olmazsa öldürecekler Riyella'yı.

IX

İÇGÜDÜSÜYLE bana sokuluyor Gelma. Yerlilerin tepkisi ne olacak? Hanik bize dönüyor: Yüzü perişan, ama ifadesinde korkutucu bir yan yok. Bu acılı çehre verdiriyor bana kararı:

— Haberciyi gönder, diye başlıyorum. Beni hemen teslime hazır olduğunuzu söyle Toralılara. Ama yanımdaki kadının senin elinde olmadığını bildir.

— Guy! diye haykırıyor Gelma.

— Bırak. Beni öldürmek değil ki niyetleri.

— Raf bulununcaya kadar.

— Evet ama hiçbir iyi niyet göstermeyeceğim bulmak için. Tam tersine, geciktirmek için seferber edeceğim irademi. Riyella ile senin bütün kabileleri toplamanıza yetecek kadar uzatırım herhalde.

Hanik karışmıyor konuşmaya, endişeli bakışlarla dinliyor. Gelma kararsız. Devam ediyorum:

— Bir kabileler ayaklanmasının başına geçmek için tek şansımız bu. Riyella'yı terkettiğimiz taktirde, bizi hiçbir zaman bağışlamayacaklardır.

İçini çekiyor Gelma, kabulleniyor:

— Şef sensin, diyor. Ne yaptığını biliyorsundur herhalde. Hanik'e dönüyorum yeniden:

— İyice anladın değil mi: Beni teslime hazırsın, ama Gelma kaçmış bulunuyor elinden. Bu nokta çok önemlidir, dikkat et: Toralılar'la pazarlığa oturan ben değilim, sensin.

Gelma atılıyor:

— Doğru söyleten uyuşturucuları ne yapıyorsun? Daha ilk gün öğreneceklerdir durumu.

— Şüphesiz, ama ben sorumlu tutulamam ki.

Hanik talimat veriyor habercisine. Gülümseyerek kolumu boynuna doluyorum Gelma'nın ve şehir tarafına sürüklüyorum onu.

— Kampta belirli bir özgürlüğüm olacaktır. Sonuca ulaşmamı istiyorlarsa, başka türlü yapamaz Toralılar.

— İşkence ederek şartlanmanı parçalama yoluna gidebileceklerini de düşündün mü hiç?

— Yüzde bir şanstır o.

— Ama kendilerine yardım etmeye niyetli olmadığını sezer sezmez o şansı denemeye kalkamazlar mı?

— Uzun süre tutsak kalmaya niyetli değilim.

Gülerek ekliyorum:

— Hanik senin kaçtığını söyleyeceğine göre, yerlilerin içinde Dünyalı bir kadın görülmemesi gerekir. Yani senin de artık yerli kadınlar gibi giyinmen gerekiyor.

— Yani yarı çıplak?

— Başka çare yok. Teninin rengini de hafifçe karartacaksın.

Servise girmeden önce geçtiği özel bir antrenmanla bütün bunlara hazırlanmıştı aslında ama, yine de kızarıyor.

— Pek de öyle korkunç bir şey değil, diyorum. Çabuk alışırsın.

— Sanırım.

Bir ağaç demetinin arkasındayız, Hanik ve adamlarının bizi görmesi imkânsız. Eğiliyorum, dudaklarını uzatıyor.

Bizimki gibi bir sefer sırasında bu da kaçınılmaz bir şeydir elbette. Tehlikenin sürekli oluşu, karşılıklı duyguları er geç kızıştırıyor.

Her dönüşte servis, ajanlarını bir arınma tedavisinden geçirerek, bu türlü bozuklukları düzene koyar yeniden; ve tedavi fayda etmediği taktirde, ajanlara yol verir.

* * *

Zamanla, yavaş yavaş yıkılmamış bu şehir. Bir anda yıkmışlar. Hemen her köşede bir atom patlamasının izleri var.

Otomatik bir refleksle, göstergecini çalıştırıyor Gelma:

— Işınım normal., diyor.

Demek ki binlerce yıl önce bombalanıp yıkıldı bu şehir.

Yaklaştıkça alışılmadık yanları çıkıyor meydana şehrin. Atom bombası olsa altüst olurdu şehir diye mırıldandı Gelma. Bütün bu bina kalıntıları toz haline gelirdi.

— Bu şehri kurmuş olan halk belki de çok ileri inşaat sırlarına sahipti; onun için böyle kalmış da olabilir. Bu sırlar onlarla birlikte gömülüp gitmiştir belki de...

Bu halk, belli ki, üstün bir uygarlığa sahipmiş. Caddeleri beş kısma ayrılıyor. Bazı mimarî özelliklere bakılırsa, ana yolun yanında ikişer yürür kaldırımla ikişer normal kaldırım var.

Temellerden, yapıların çok yüksek olduğunu anlamak mümkün: Yirmi otuz katlı. Gökdelenler. Ve her şey, muhteşem bir dekor içinde düşünülüp gerçekleştirilmiş.

— Radyasyon yokluğu bizi yanıltabilir, diyorum. Örneğin bizlerin radyasyonları emmek için özel bir tertibatımız bulunuyor? Belki bu şehirde yaşayanların da böyle bir tertibatı vardı?

Hanik geliyor yanımıza:

— Hayran kaldınız değil mi? diyor.

— Dünya'da, bugün bile, buna benzer bir şehir yoktur sanırım. Burası, büyük bir uzay imparatorluğunun başkenti olmalı.

— Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz.

— Peki hiçbir yazıta, rastlamadınız mı taşların üzerinde?

— Rastlamaz olur muyuz! Ama okuyamadık.

— Uzmanlar da mı okuyamadı?

— Siz Dünyalılar bizi ilk keşfettiğiniz sıralarda, sayısız arkeoloji heyetleri gelip yerleşti buraya. Zaten şehrin bu hale gelmesini o heyetlere borçluyuz: Kocaman kum dağlarının altından çekip çıkardılar ortaya bu şehri. Yeniden yarattılar bir çeşit; ama sırrını onlar da çözemedi.

Ben aynı düşüncede değilim. Bu büyük sır, Dünyadaki arkeoloji arşivlerinden birinde saklı bulunmaktadır herhalde; ve Araman, Dünya bakımından gerçek bir stratejik önem kazandığı anda açıklanacaktır.

— Çok eskiye aittir bu kalıntılar, diyor Hanik.

— Kabile başkanlarının bütün toplantıları bu harabeler arasında mı yapılır?

Evet. Kabileler için burası bir hac yeri haline gelmiştir; ve bizi ilgilendiren bütün önemli kararlar, bu şehrin tapınağında alınır.

— Yani böylece, kendinizi bir çeşit, uzak atalarınızın himayesi altında görmek istiyorsunuz?

— Evet.

— Fizik yapılarını biliyor musunuz? Size benziyorlar mıydı acaba?

Şaşırıyor. Bu uzak ataların kendilerinden farklı olabileceği aklından bile geçmemiş, belli. Bütün insanlardaki, tanrılarını kendilerine benzetme saplantısı bu...

Sözün kısası, koskoca bir uygarlık vahşice yıkılıp süpürülmüş. Onunla birlikte, gezegenin büyük bir kısmı da tuzbuz olmuş. Bu kadar iyi muhafaza edilmiş olması herhalde bundan ileri geliyor Aynı anda yıkılmış ve gömülmüş olsa gerek bu şehir.

Onlara göre orman savaşçıları ve Tora halkı birer mutan (kökten değişikliğe uğramış insan) durumunda olmalı. Dünyalılar'a benzediklerine göre de, binlerce ışık yılı ötesinde bizler de herhalde aynı biyolojik süreçten geçmişizdir.

Bütün galaksileri kapsayan bir uzay imparatorluğu muydu bu yoksa? Neden olmasın? Bütün galaksilere hükmeden ve bir devler ırkı tarafından yönetilen bir imparatorluk.

Uygarlığın zirvesine ulaştığı an kendi kendini çökerten, Araman'da bu şehri ve Dünyada da kim bilir belki Sodom ile Gomorra'yı yerle bir ederek evrenden silinen bir ırkın imparatorluğu.

Eğer böyleyse, Aramanlılar'la biz Dünyalılar aynı soydan iniyoruz ve aynı felâketin çocuklarıyız demektir.

* * *

Kısmen restore edilmiş bir eve götürdü bizi Hanik. Tek katlı. Abideyi andıran bir kapıdan giriliyor eve. Önce geniş bir iç avlu var; sekiz özel giriş kapısı açılıyor bu avluya.

Bu küçük kapılar da birincisinden daha ufak birtakım avlulara açılıyor. Her avluda bir havuz var. Havuzların kenarı, üzerine örtülü bir galeriyle çevrili ve işte bu galerilere açılıyor bütün odalar.

Bize ayrılan odada, Solyo'da ilk geceyi geçirdiğimiz evdekine benzer hasırlar bulduk.

Gece boyunca ormanda yürümüş olduğumuz için tükenmiş bir haldeydik, ve derhal uyuduk. Önce ben uyandım, ama kımıldamıyorum.

Riyella'yı kurtarmak için Hanik tarafından Toralılar'a teslim edilme kararını düşünmeden almıştım. İçgüdümle davranmıştım bir çeşit, ama pişman değilim.

Kabilelerin asla unutmayacağı politik bir jestti bu aslında. Belki biraz utanmazca düşünüyorum ama serviste ahlâk ve namus kurallarına daima saygılı olmayı öğretmediler bize.

Ve her şey bir yana, ben şu anda dış görevde bulunan bir ajanım.

Yasalarda saygıyla yükümlü gelişigüzel bir yurttaş değil. Bir tek şey var gözümde: Sonuca ulaşmak. İyisi kadar kötüsü de dahil, bütün yollara başvurarak sonuca ulaşmak.

Dünyada geçerli ahlâk kuralları, biz güvenlik ajanlarının uygarlığımızın yayılması bakımından zorunlu olduğumuzu çoktan kabul etmiş bulunuyor.

Diğer yurttaşlarla aynı yasalara tâbi olsak, hiçbir yarar sağlayamaz hale düşerdik. İşte bunun içindir ki, bütün yasaların üzerinde bir statü tanıdılar bize; ve bu durumun yaratabileceği bütün sonuçları da önceden kabul etmek zorunda kaldılar.

Son derece kademeli bir toplum piramidinin tam tepesinde yer almış bulunuyoruz biz. Uygarlığımızın, yasaların herkes için eşit olduğuna inanılır görünen bir çağda doğduğunu düşünürüm de bazen, gülesim gelir. Yüzyıllar boyunca bütün kurumlar, orta zekâlıları pek memnun eden bu saçma anlayış yüzünden tökezledi durdu. O çağda henüz bir büyük sır halindeydi uzay. En yakın gezegenlerin yeni yeni keşfedilmeğe başlandığı çağdı o..

Ama uzayın geniş çapta fethiyle birlikte herşeyin değişmesi gerekti; ve nitekim, bütün gelenekler altüst oldu. Görev kavramı, kaçınılmaz bir şekilde, hak kavramının yerini aldı. Ve bazı görevlilere bazı haklar tanındı.

Toplumun uyumlu bir denge içinde yaşayabilmesi için, görevlerle hakların herkes için eşit olmaması gerektiği çıktı ortaya. İstenilen her şeyi dağıtmak yerine, hakkedilen her şeyi vermek prensibini benimsedi insanlık.

Çünkü islenen herşeyi dağıtmanın kendilerini ancak iflâsa sürükleyeceğini anlamışlardı.

Hasır yatağında şöyle bir geriniyor Gelma, sonra esneyerek doğruluyor ve soruyor:

— Geç oldu galiba?

— Öğleden sonra üç suları...

— Acıktım ben...

— Besleyici haplardan alalım.

Her zamanki gibi yavan bir yemek. Bir saniye bile sürmüyor işte; ama her türlü açlık duygusunu gideri veriyor. Soruyor Gelma:

— Hanik'in Toralılar'a yolladığı haberci döndü mü?

— Sanmam. Yoksa derhal haber verirlerdi bize.

Kollarımı açıyorum. Geliyor. Sarılıyoruz. Bundan böyle, insanlığın bütün çağlarındaki bütün çiftler gibiyiz.

— Senin düşman elinde olduğunu bilmek korkunç bir acı verecek bana.

— Bu, ilk değil ki...

— O zaman başkaydı .

Gözlerinde yaşlar beliriyor. Ajanları arasında herhangi bir duygusal ilintinin görevden sonra da devam etmesine, işte bunun için göz yummuyor servis. Görev sırasında ellerinden bir şey gelmiyor şeflerin; ama dönüşte, en kesin şekilde önlem alıyorlar.

Daha önce de üç kere seviştim ben. Kiminle seviştiğimi bile hatırlamıyorum şimdi. Günün birinde belki Gelma'yı da hatırlamayacağımı düşünüyorum birdenbire ve içim burkuluyor.

İğrenç bir şey bu. İnsanlıkdışı bir şey.

Öteki üç sevgilimle de aynı duyguya kapılmış mıydım acaba? Birden, bugüne kadar yaşadığım hayata karşı müthiş bir iğrenme kaplıyor içimi.

— Ne düşünüyorsun?

— İkimizi. Dünyaya dönmüş düşünüyorum ikimizi.

— Sevişmeye hakkımız olmayacak.

— Birbirimizle ilgili en ufak hatıralarımızı bile silip kaldıracaklar kafamızdan. Hiç başından geçmiş miydi daha önce?

— Bir kere.

— Belki de benimleydi...

— Kimbilir? Kalkıyor Gelma; tenini tunçlaştıracak boyaları hazırladıktan sonra soyunmaya başlıyor.

Utanıp sıkılmıyor artık benim karşımda. Ona yardım ediyorum. Riyella'nın rengine çabucak bürünüyor teni.

Kısa bir beyaz şort giyiyor sonra ve beline deri bir kemer geçiriyor.

İki kılıf asılı kemerde. Birine paralizatörünü sokuyor, ikincisine de benim fülgüranımı.

— Artık fülgürana ihtiyacım yok, diyorum uzatırken silahı. Birkaç adım gerileyip Gelma'yı hayranlıkla seyrediyorum:

— Harika bir yerli kızı olduğunu biliyor musun! Gerçek bir yerli olsan bile, rengine rağmen sana vurulurdum sanırım.

Gerçekten de, Dünyalı gözüyle, dik göğüsleri ve ahenkli kalçalarıyla Riyella'dan çok daha güzeldi.

Saçlarını at kuyruğu şeklinde bağlayıp gülümsüyor:

— Hâlâ hoşuna gittiğim için memnunum. Bakışları kararır gibi oluyor birden:

— Dünyaya hiç dönmeksizin burada yaşamaya razı olur muydun gerçekten?

— Hiç şüphesiz.

— Pişmanlık da duymaz mıydın peki hiç?

— Ya sen?

— Hayır!

Farkına varmadan iyice dolmuş bulunuyorduk herhalde ikimiz de. Bizim gibi insanların gözünde Dünya ne ifade eder ki artık?. Bize bizden başka vatan da yoktur.

Kendi kendimizin vatanıyız biz.

Bizi bu göreve yollamadan önce, bütün testlerden geçirdi servis. Nasıl oldu da farkına varmadılar peki bu halimizin?

Bu da bir sır! Ama düşünmek bile istemiyorum şimdi.

Odamızdan çıkıyoruz işte; ve galerilerin altından geçerek büyük avluya ulaşıyoruz. Bir alay savaşçı grubu var; ve Gelma hiçbir şey olmamış gibi yürümeden önce hafif bir kararsızlık geçiriyor.

Hemen Solyolu bir adam koşuyor bize doğru. Soruyorum:

— Hanik nerede?

— Başkanlar toplantısında.

— Bizi de götür.

Eğiliyor önümüzde. Binadan çıkıp eski şehrin merkezine doğru ilerliyoruz. Tapınağın kalıntıları orada çünkü...

Tapınak diyoruz ama, belki de aslında başka bir şeydi o yapı. Bir sirkti örneğin...

Dünyada olsak, bir sirk gibi görürdük bu tapınağı. Anfiteatrı ve sıralarıyla bir sirki andırıyor.

İlk sırada duruyor kılavuzumuz. Bütün kabile başkanları aşağıda, daire şeklinde oturmuş tartışıyorlar. Aralarında üç de kadın var ama üçü de Riyella'dan çok daha yaşlı.

Konuşulanları işitmek veya yüz hareketlerini görmek için çok uzaktayız; ve kılavuz, olduğumuz yerde kalmamızı işaret ediyor.

Yabancıları kabul etmemeleri normal. Hanik hemen farkediyor bizi, ve kollarını sallıyor. Ötekiler derhal susuyorlar. Ve Hanik aralarından ayrılıp bize doğru geliyor.

Anfiteatrın önünde kalan yuvarlak boşlukta, bir heykelin kaidesini andıran büyük bir taş blok yükseliyor.

Alabildiğine ciddî bir ifadeyle konuşuyor Hanik:

— Haberci döndü. Teklifimizi kabul ediyor Toralılar. Seni teslim ettiğimiz taktirde, Riyella'yı verecekler.

— Ya Gelma?

Haberci onun kaçtığını bildirdi Toralılar'a.

— Mükemmel. Değiştirme sırasında aldanmamaya, tuzağa düşmemeye çalışalım.

Gülümsüyor:

— Urbiya tepesinde yapacağız değiştirmeyi. Tepeye iki ayrı geçitten varılır. Herbiriniz bir yandan, geçitlere girdiğiniz andan itibaren hiçbir ihanet söz konusu olamaz.

— Güzel.

— Senin isteğine uyarak, Başkanlar Konseyi savaşçılarının başına Dünyalı Gelma'yı tayin etti. Gelma şu andan itibaren bütün kabileler üzerinde tam yetkiye sahiptir.

Elinden tutuyor Gelma'yı aşağıya indiriyor. Arkalarından yürüyorum. Bu kadar erkeğin karşısında yarı çıplak durmaktan müthiş sıkılıyor Gelma, belli.

Hanik, büyük taş bloku gösteriyor ona, çıkmasını işaret ediyor. Birkaç basamak var zaten. Tek başına çıkıyor Gelma; ve doruğa gelip de durduğu anda, bütün kabile başkanları mızraklarını kaldırıp savaş çığlıkları atıyorlar.

X

KENDİLİĞİMDEN teslim olmak yerine Toralılar'a zorla teslim edilmeyi istediğim için kollarımı arkama bağlattım. Urbiya tepesinin doruğuna açılan geçidin ağzında bekliyorum.

Son derece isabetli seçilmiş bir yer. Her iki taraftan da hiçbir ihanet söz konusu olamaz: Çünkü tarafların herbiri, ötekine ait geçidin yarısını kontrol ediyor.

Bizi sevkedecek olanlar gibi birleşme noktasında teslim alacak olanlar da, geri hatlarıyla sürekli olarak irtibat halinde kalacaklar.

Beni götüren savaşçı, önümden yürüyor. Son saniyede yana kayıp bana yol verecek. Tepenin öbür tarafında da her şey yolunda olmalı. Beni teslim alacak olan Toralı savaşçıyı görüyorum.

Bataklık baykuşlarınınkini andırır bir çığlık atıyor kılavuzum. Buna bir çığlık cevap veriyor. Kayalık duvara yapışarak bana yol veriyor.

Öteki geçitte de aynı olay geçiyor herhalde. Önüne geçip yürümemi işaret ediyor Toralı. Otuz adım sayıyorum; ve kayalar arasında ufak bir düzlüğe ulaşıyoruz. Orada beş kişilik bir gezinti Silüs'ü bekliyor bizi.

Uçağın giriş deliği önünde Toralı bir subay ayakta duruyor. Memnun, gülümsüyor beni görür görmez; binmemi işaret ediyor, biniyorum. Yanıma oturuyor.

Silüs havalanıyor hemen; ve Toralı subay, adamlarından birine dönüp kollarımı çözmesini emrediyor, iyi işaret! Demek yumuşak davranmaya karar verdiler bana. Bileklerimi ovuşturuyorum. Subay kendini tanıtıyor.

— Komutan Helmar. Göl kıyısındaki kampa dönüyoruz, araştırmalarınıza derhal yeniden başlayacaksınız. Daha önceki sorgularınızın kayıtlarını birbir inceledim. Kocaman bir gülümseyiş beliriyor yüzünde: — Rahatlıkla anlaşabiliriz sizinle.

Benim bakımımdan işin tatsız yanı, bu kayıtlar artık hiçbir şey ifade etmiyor. Bilinçaltımda servise ihanete hazır olduğumu okumuştu Massart; ve bu ihanetin, Tora lehine olacağı sonucuna varmıştı.

Büyük halâ. Gerçi yine servis umurumda değil; ama bu ormanda kendime bir krallık kurmak imkânını keşfettiğim için böyle.

Bu da Helmar'ın işine gelmez herhalde. Hele doğru söyleten uyuşturucularla beni konuşturup da kendi teslim oluşumu bizzat düzenlediğimi ve Gelma'nın da ayaklanmaya hazır bekleyen kabilelerin başına geçtiğini öğrenince.

Ayaklanma aktif bir şekilde başlar başlamaz, göl bölgesindeki kampın durumu alabildiğine nazikleşecek ve Toralılar bu kampı boşaltmak zorunda kalacaklar. Bu taktirde beni Tora'ya götüreceklerdir sanırım. Ve sanırım, ortalık durulunca araştırmalara yeniden başlayabilmek umuduyla, öldürmezler beni.

Evet! Bir de tabii, kaçma ihtimali var. Ama bu da, şimdilik büyük bir hayal.

* * *

Silüs gittikçe alçalıyor işte. Deliklerin birinden göl görünüyor. Sonra da kamp. Yine aynı bölmeye mi hapsedecekler beni acaba; ve yine Massart mı benimle yükümlü olacak?

Massart ve Tarr. Yere konuyoruz, ve kapı açılıyor. Massart yok ortada, ikinci komutan üniformasını taşıyan bir Toralı var.

Helmar'ı selamlıyor Toralı subay. İki asker aralarına alıyorlar beni; ve kampta bir çeşit kale rolü oynayan büyük Silüs'e doğru ilerliyoruz.

İyi. Eski kabinime götürüyorlar beni. Önce Helmar giriyor içeri, sonra ben. Benim ardımdan da, elindeki tepside bir enjektör taşıyan

bir uşak. Uyuşturucu bu. Dakika bile kaybetmeden konuşturacaklar beni. Helmar gülümseyerek:

— Anlarsınız ya! diyor.

Elbette anlarım, hele itiraz etmek mümkün olmayınca.

* * *

Yoksa bu uyuşturucuya alışmaya mı başladım ben? Bilinçsizlikten bilince geçiş dönemi, daha kısa sürüyor çünkü eskisine oranla. Hemen hemen bir zihin sıçrayışıyla gerçeğe dönüyorum.

Ve derhal toparlayabiliyorum bütün zekâmı. Karşımda, bir koltukta Helmar oturuyor. Memnun bir ifade var yüzünde.

Serinletici bir şurup ikram ediyor bana uşak. Soruyorum?

— Bitti mi?

Dışarıya bir göz atıyorum hemen: Güneşin durumuna bakılacak olursa, bu seferki sorgu oldukça uzun sürmüş. Müthiş bir susuzluk var içimde. Massart'ınkinden farklı bir uyuşturucu kullandığı anlaşılıyor Helmar'ın.

— Tam Yetkililerimizle temas kurmuş bulunuyorum diyor. Ve size, Tora adına, babadan oğula geçmek şartıyla kabileler genel valiliğini teklif ediyorum.

Çıldırmış! Dört açıyorum gözlerimi: Babadan oğula geçmek şartıyla kabileler genel valiliği demek, krallık demektir aslında. Hiçbir şey anlamıyorum.

— Şaşırmış görünüyorsunuz Terrel.

— Haksız mıyım?

— Sizin dürüst davranacağınıza güvenimiz var.

Alay mı ediyor benimle yoksa? Yine de tutuyorum kendimi, renk vermiyorum. İnanmış görünüyorum ona, işlerin akışından son derece memnun görünüyorum.

Ama Toralılar'la kader birliği etmeye hiç mi hiç niyetim yok. Helmar devam ediyor:

— Belki fazla açık konuştum. Henüz almadığınız ama bilinçaltınızda hazır bekleyen ve mutlaka alacağınız bir kararı göz önünde tutuyorum ben...

Yürümeyen bir yan var bu işte mutlaka. Ama şaşkınlığımı belli etmiyor ve oynuyorum:

— Kabileler valisi. Basit bir unvandan ibaret bu. Kolayca verildiği gibi, kolayca alınabilir de...

— Babadan oğula geçmek şartıyla valilik, dedim. Dünyalı olduğunuz için, kabileler sizi derhal kabul edeceklerdir. Sizi kabul ettikleri andan itibaren de, onların rızasını almadan sizi atamayız.

— O zaman iş değişir. Önemli bir mevki bu.

— Önemli ve özellikle de, bağımsız bir mevki.

— Neye borçluyum bu şerefi?

— Tora'nın sizin gibi adamlara ihtiyaç duymasına...

— Açık konuşalım: Prototipi bulup size teslim ettiğim taktirde, Dünya hükümeti Araman'a derhal bir uzay filosu yollayacak ve bütün sonuçları göze alarak gezeninizi askerî işgal altına alacaktır.

— Bu ihtimali hesaba kattım ben.

Çıkmasını işaret ediyor uşağa, ve başbaşa kaldığımız zaman açıklıyor:

— Rafı emniyet altına alır almaz, size gösterişli bir kaçış düzenleyeceğiz. Sözüm ona elimizden kurtulmuş olacak ve ormana ulaşarak, yardımcınız olan kadınla buluşacaksınız. Rafı bulduğunuzu söylemeyeceksiniz ona; birlikte araştırmalara devam edeceksiniz.

Gözlerinin içi gülüyor birden:

— Aradan birkaç gün geçtikten sonra da, Rafın yerini hatırladığınızı söyleyeceksiniz yardımcınıza; ve onu, Rampell'in gemisini gizlediği

deliğin yakınlarında bir yere götüreceksiniz. Tek başınıza gireceksiniz bu deliğe. Birkaç dakika sonra da Gelma Arene, mağarasına daldığınız tepenin bir atom patlamasıyla yok olduğunu görecek. Sizin Rafa girmek isterken, otomatik korunma sistemini yanlış işlettiğinizden ötürü öldüğünüzü sanacak.

Çok memnun bir hali var kendinden, zafer kazanmış bir komutan gibi bakıyor yüzüme. Bir baş işaretiyle onaylıyorum onu, ve devam ediyor:

— Gelma Arene'e bu durumda, sizi Araman'a getirmiş olan ve hâlâ bıraktığınız yerde emrinize hazır bekleyen Silüs'le Dünyaya dönmekten başka çare kalmayacak böylelikle.

— Ve ben de ölmüş sayılacağım?

— Evet. Yardımcınız ister istemez böyle rapor verecek.

— Siz de, Tora filosunu oluşturacak olan Rafların inşasını rahatça yönetebileceksiniz. Aynı zamanda, bu gemiler için gerekli özel tayfaları da yetiştireceksiniz. Servisiniz gerçeği öğrendiği zaman da, amiral rütbesiyle bizim filomuzun komutanı olarak çıkacaksınız karşılarına...

— Ve böylece bana hiçbir kurtuluş yolu kalmayacak. Genellikle bütün hainler gibi, yurdumun en korkunç düşmanı gibi davranmış olacağım.

Helmâr kalkıyor:

— Bugün tepelerde araştırma yapamayız diyor. Geç oldu. Dinlenmenize bakın. Size söylediklerim üzerinde iyice düşünün lütfen. Bir büyük planın sadece ana hatlarını açıkladım ben size. Bu konudaki düşüncelerinizi dikkatle göz önünde tutmaya hazırım Terrel...

— İtiraf edeyim ki şaşkın bir durumdayım diyorum.

— Tahmin ederim. Çünkü bilinçaltınızın en gizli, en derin çizgilerine kadar indim.

Son bir selam verip kapıya yöneliyor. Kafam darmadağın bir halde. Nasıl olur da böyle konuşabilir benimle? Yoksa bir tuzak mı bu?

Ve ne cins bir tuzak? Çünkü teslim olmaya bizzat benim karar verdiğimi ve Solyolu savaşçıların da, sırf kaçmak hakkını koruyayım diye beni elleri bağlı teslim ettiklerini bilmesi gerekir Helmar'ın.

Ve Gelma'nın, ilk çağrımda ayaklanmaya hazır bekleyen kabilelerin şefi olabilmesi için böyle davrandığımı da bilmesi gerekir Helmar'ın. Bu durumla ilgili en ufak bir söz bile söylemedi oysa. Gelma'nın gerçekten kaçmış olduğuna inanmış göründü.

Bütün orman kaynamaya başlayacak birkaç saate kalmadan. Yerli çeteciler adım adım kovalayacaklar Toralılar'ı. Her çalılıkta ayrı bir pusu kuracaklar, binbir şekliyle ölüm saçacaklar ortalığa.

Bütün bunları bildiği halde hiç endişe etmiyor. Toralılar'la asla işbirliği yapmayacağımı bildiği halde güveniyor bana. Akıl almaz bir şey bu!

Dalgın dalgın düşünüyorum uzun süre. Belki servis beni öyle bir şekilde şartlandırmış olabilir ki, bütün doğru söyleten uyuşturuculara meydan okuyabilirim! Tek açıklama tarzı bu işte. Düşüncelerimi gizleyebilecek şekilde şartlandırılmış olmam.

Uyuşturucunun etkisi altına girer girmez, yapay bir düşünce çizgisini izleyen cevaplar veriyorum herhalde. Servis tarafından belirlenmiş bir düşünce çizgisine uygun şekilde. Eğer böyleyse, Helmar'ın bana tuzak kurması söz konuşu olamaz; hakkımda kökten yanılması söz konusu olabilir ancak. Öyle mi, değil mi?

Hem evet, hem de hayır! Gelma'ya ormanda bir krallık kurmayı teklif ederken içtenliğimden eminim çünkü. Gerçi böyle bir krallık kurmakla Rafı Tora'ya teslim etmek arasında büyük bir fark var: Biri tam ihanet, öteki ise değil.

Değil; çünkü temel düşüncem, kuracağım krallığı Dünya'nın sadık bir müttefiki haline getirmekti. Arada bir düşmanlık ihtimalini hesaba katıyordum ama, karara varmadan önce en kötü ihtimali bile katmak gerekir diye düşünerek katıyordum.

Belki de şartlanmamın önce Massart'a sonra da Helmar'a ihanete hazır olduğum sanısını veren yanı bu.

Peki ama, o zaman Servis kendi kuyusunu kendi kazmış demektir? Niçin olmasın? Bu ihtimal, şimdilik beni son derece rahatlatıyor; öngördüğüm planı değiştirmeye gerek yok. Yani kaçacağım.

Yalnız bu kaçışın acele olması gerekmiyor artık. Tam tersine.

Toralılar'la ne kadar uzun süre beraber kalırsam, o kadar iyi: Bütün zayıf noktalarını öğrenmek fırsatını bulurum.

Sayılarının oldukça yüksek olduğunu belirtmişti Massart. En son anda, yani kabilelerin isyanını bastırmak üzere ne gibi önlemler aldıklarını öğrendikten sonra kaçacağım.

Servis, bunu da öngörmüştür sanırım. Bölmenin deliğine yaklaşıyorum. Kamptan kaçmayacağım hayır, zamanı gelince...

Tepelerde araştırma yaptığım bir sırayı gözleyeceğim. Gölün öbür kıyısına hâkim olan tepedeki en son sığındığım mağaraya açılan kayalık yeri kolayca bulabilirim.

Hele ikinci mağaraya ulaşıp da, şaşkınlıktan faydalanarak gizli geçide geçecek kadar zaman bulabilirsem, tamamıyla kurtuldum demektir. İyi hesaplamalı. Araştırma yapacağım yerleri seçecek olan da ben değil miyim?

Öyleyse, istediğim an o tepeye gidebilirim. Katiyen acele etmemeli. Meyvanın içindeki kurt gibiyim ben burada şimdi; ve eylem saati gelinceye kadar da, yapabileceğim en iyi şey, Helmar'ın öğüdüne uyup dinlenmektir.

* * *

Dün gece açık bırakmış olduğum delikten güneş giriyor içeri. Yatağımdan fırlayıp rejeneresans banyosuna geçiyorum.

Bütün gece rüyalar gördüm. Toralılar'a karşı olan durumumla ilgili rüyalar...

Helmar'ın, ve daha önce de Massart'ın, uyuşturucuların etkisi altına girdiğim zamanki şartlanma özelliklerim tarafından aldatılmış olduklarına, gittikçe biraz daha inanıyorum.

Servis yepyeni bir teknik kullanmış olsa gerek. Uyuşturucuları uyuşturma tekniği. Müthiş bir güven aşılıyor bu düşünce bana. Taze güç veren köpüğün derimin delikçiklerine süzülüşünü büyük bir hazla hissediyorum. Hafif ve hoş bir gıdıklanma duyar gibi oluyor insan. Sanki masaj yaptırıyorsunuz.

Sözün kısası, Helmar'ın tekliflerini reddetmek için neden yok:

Massart'ın olduğu gibi onun da, Tora'yla işbirliği yapmaya hazır olduğuma inanmasını sağlamakla, çok daha büyük bir hareket özgürlüğü kazanmış olurum.

Serbest hareket edebileceğim alanı milimi milimine bilmem gerekiyor. Küvetten çıkıyorum; ve sıcak bir hava akıntısı bedenimi kurutuyor.

Dakika bile sürmüyor. Giyinmeye başlıyorum hemen. Gayet iyi hissediyorum kendimi. Tam formdayım. Giyinmem bitti bile, bölmeye dönüyorum.

Ben banyodayken, bir tepsi dolusu yemek getirmişler içeri. Toralılar'ın boğazlarına iyice düşkün oldukları anlaşılıyor.

Izgara et ve meyva. Bir meyvayla yetinip kapıya ilerliyorum. Bakalım açık mı, yoksa kapalı mı? Açık. Koridorda da nöbetçi yok üstelik. Massart'dan daha yumuşak davranıyorlar demek! Geminin çıkış kapısına değil de, komuta mevkiine doğru ilerliyorum. Kapının önünde dört silahlı asker nöbet tutuyor.

Beni görünce, kısa bir an konuşuyorlar kendi aralarında; ve içlerinden biri komutan bölmesine giriyor. İlerlemeye devam ediyorum; ve kapıya ulaştığımda, dün bizi Silüs'ten inerken karşılamış olan komutan yardımcısı subay beliriyor.

— Kumandan Helmar sizi bekliyor diyor. Buyurun.

— Sağol...

Uzun bir masanın arkasında oturuyor Helmar, küçük rütbeli iki subay var yanında. Subayların önünde Massart'ı görüyorum. Silahsız. Üniforması kirli ve yırtık. Kaşlarımı kaldırıyorum merakla.

Helmar heyecanlı bir sesle:

— Tam zamanında geldiniz Terrel diyor. Burada olup bitenler sizi de ilgilendirir sanırım.

Massart sıçrayıp dönüyor. Bakışıyoruz bir an. Şaşırmış görünüyor önce; sonra yüzünde bir tiksinti ifadesi beliriyor. Tükürür gibi hitap ediyor bana:

— Geldin demek! Ben de seni hırslı sanmış, ve yanında mücadele etmek için ormana kaçmıştım.

Masayı dönüp Helmar'a yaklaşıyorum. Gülümsüyor Helmar, ve kesin bir edayla konuşuyor:

— Bu cins hainler için bir tek ceza biliriz biz: İşkence.

Burada şimdi, çekeceği işkencenin süresini kararlaştırmak için divanıharp olarak toplanmış bulunuyoruz.

Helmar yardımcılarına doğru eğilirken, Massart öfkeyle bakıyor bana. Çok geçmeden de Helmar'ın insafsız sesi yükseliyor:

— Üç ay.

Massart'ın ürperir gibi olduğunu görüyorum. Ama derhal tutuyor kendini, bana dönerek:

— Bu sana ders olsun Terrel. Diyor. Seyretmek zevkini sana da tattıracaklardır herhalde. İbret vericidir.

Helmar, muhafızları çağıracak olan düğmeye basmak üzere parmağını uzatıyor. Düşünmüyorum bile. Komutanın üzerine atılıp sol kolumu boynuna doluyorum.

Aynı anda da gövdesini kaldırıp, belindeki fülgüranı çekiyorum. O hızla, ilk yardımcıyı ve beni içeri alan subayı deviriyorum. Öteki

yardımcı atılmak üzereyken de, silahın namlusunu Helmar'ın şakağına dayayıp kesin bir sesle konuşuyorum:

— Kımıldadığın anda komutanının işi bitmiş demektir.

Gerçekten de, Helmar'ın kafasının bir anda tuzbuz olması için tetiğe dokunmak yeterli. Nitekim, olduğu yerde çivilenmiş gibi kalıyor yardımcı; ve sapsarı kesiliyor.

XI

HEMEN kavrıyor durumu Massart, ve hiç vakit kaybetmeden fırlayıp yardımcının üzerindeki silahı alıyor.

— Benim için bu maskaranın biçtiği cezadan daha beteri olamazdı., diyor. Ama sen pis bir tehlikeye attın kendini Terrel.

— Geri dönmek için artık çok geç değil mi?

Paralizatörünü de alıyorum Helmar'ın, ve fülgüranın namlusu önünde kalmak şartıyla bırakıyorum.

Elimdeki silahın affetmediğini gayet iyi biliyor. Bembeyaz rengi. Ve köpürüyor öfkeden. Toparlanır toparlanmaz gürlüyor:

— Hiçbir şekilde kamptan çıkamayacaksınız. Pahalıya mal olacak bu size!

— Belki... Ama ne kadar pahalıya malolduğunu sen göremeyeceksin herhalde!

Massart, yardımcının kemeriyle çantasını almış, büyük bir zevkle kuşanıyor.

— İnsan silahsız olunca, eksik duyuyor kendini. Kamptan nasıl kurtulacağımızı düşündün mü hiç?

— Sen benden çok daha iyi tanıyorsun burayı. Sana güvendim.

— Anlıyorum.

Dalgın, gülümsüyor bir an. Düşünüyor. Sonra dudaklarını yalayıp bir el hareketiyle açıklıyor:

— Kapının arkasındaki nöbet tutanlardan sıyrılmamız gerek her şeyden önce.

— Nasıl yapacağız?

— Kendisine söylediğimiz anda Helmar düğmeye basar ve ilk ikisini içeri çağırır. Birden dikleşiyor Toralı. Massart hemen ekliyor:

— Renk verdiğin anda, Terrel'i tetiği çekti bil. Anlayışlı olmanı tavsiye ederim.

Beni içeri almış olan subayın cesedini kapının arkasına çektikten sonra, duvara yaslanıyor. Ben de ilk yardımcıyı arka tarafımızda yere uzatıp, masada onun yerine geçiyorum.

— Siz ikiniz de oturun.

Çaresizlik içinde oturuyor Toralılar. Fülgüranımı Helmar'a çevrik tuttuğum sürece kımıldamayacakları belli. Massart emrediyor:

— Bas düğmeye.

En kritik an bu. Çünkü kampta ikiyüzden fazla Toralı var… Açılıyor işte kapı, ve iki Toralı giriyor içeri. Massart kapıyı kapatıp bir paralizatör fışkırtısıyla ikisini de temizliyor.

Buzlu sıvı, ne olduklarını anlamaya vakit bırakmadan dondurdu nöbetçileri; taş kesilmiş gibi, ayakta kalakaldılar.

— Öteki ikisini çağır Helmar.

Massart'ın yüzünde iri ter damlaları parlıyor. Ben de terliyorum aslında... Olağanüstü anlar yaşıyoruz. İşin içinden sıyrılabilmek için yüz kere üst üste kumar oynamamız ve hiçbirinde kaybetmememiz gerekir. Yeniden düğmeye basıyor Helmar, ve kapı yeniden açılıyor. Koridoru gözlüyorum: Sadece iki nöbetçi var. Hiçbir şeyden kuşkulanmaksızın giriyorlar içeri, ve deminki sahne bir daha tekrarlanıyor. Şu farkla ki, bu seferkileri dondurmak için kapıyı kapatmaya da gerek görmüyor Massart. Elinin tersiyle alnındaki ter damlalarını siliyor ve yardımcıya çeviriyor paralizatörünü:

— Kusura bakma... diyor. Fazlalığa gerek yok. Koridora bir göz atıp kapıyor kapıyı ve bana dönüyor:

— Karşıda pilot bölmesi var… Normal olarak üç kişi bulunması gerekir orada. Daha fazla olup olmadıklarını, içeri dalmadan önce anlamak imkânsız. Örneğin on kişilerse, halimiz harap demektir; çünkü bir güç alanının ortasında peksimet gibi ezilip kalmamız için, içlerinden birinin savunma koluna dokunması yeter de artar...

— Bazı tehlikeleri göze almadan sıyrılamayız ki.

— Tatsız bir durum, sözün kısası.

Bıyık altından gülümseyerek Helmar'ı işaret ediyor:

— Üstadı önünden iter, ilkin sen girersin. Kontrol subayları karşılarında Helmar'ı görünce savunma koluna kolay kolay basamazlar, sanırım. Sanırım diyorum; çünkü burada Helmar'a diş bilemeyen bir tek adam bulamazsın.

— Onu öne sürüp kurtulalım derken, tam felâketin ortasına da düşebiliriz yani?

— Hiç şaşmam. Böyle bir pisliği ortadan kaldıracak olan subay refleksinin ağır bastığını ileri sürüp temize çıkarabilir daima kendi ve hiç kimse de uzun boylu hesap sormaz. Bir güç alanının ortasında ütülenip katlanmak ihtimali, soluğunu kesmiş sanki; direnmeye çabalıyor. Yürümesi için, fülgüranla belinden dürtmek zorunda kalıyorum:

— Ya bu, ya o... Massart zalimce ekliyor:

— Bunda hiç kurtuluş yok; ötekindeyse bir ihtimal var yine...

— Vakit nakittir diyorum. Yürü bakalım.

Ani bir darbeyle pilot bölmesine doğru itiyorum Helmar'ı. Aynı zamanda da emrediyorum:

— Kapıyı açar açmaz adını söyleyeceksin, yoksa karışmam. Deli gibi açıyor kapıyı, ve haykırıyor:

— Ben Helmar!

Onu bir omuz vuruşuyla içeri yuvarlayıp Massart'la birlikte içeri dalıyorum. Beş kişiler, ama müthiş bir hızla ateş ediyoruz. Aralarından biri kontrol tablosuna fırlamak istiyor ama o anda kavrulmuş bir halde devriliyor yere...

Massart, pilot koltuğuna çöküp Silüs'teki bütün kapıları bloke eden düğmeye basıyor.

Kurtuluştan uzaktayız henüz. Ne var ki bundan böyle hiç kimse kolay avlayamaz bizi. Biraz dinlenebiliriz.

Kırılıyorum gülmekten. Bunca gerginlikten sonra şöyle bir boşalmak ihtiyacını duyuyorum.

* * *

— Ne oldu sana böyle birdenbire? diye soruyor Massart.

— Tahmin et bakalım. Dünyalı olduğunu düşündüm bir anda ve seni bu hergelenin eline katiyen bırakamayacağımı.

— Ama sanırım son derece ilginç tekliflerde bulunmuştu sana?

— Öyleydi evet. Babadan oğula geçmek şartıyla kabileler genel valiliğini teklif etmişti.

Büyük şaşkınlık ifade eden bir ıslık çalıyor Massart, sonra Helmar'a dönüyor: Henüz doğruluyor komutan; alnında geniş bir yara var. Biraz şiddetli itmiştim kendisini; kafası direksiyon kadranına çarpmıştı. Kollarını bağlıyorum manyetik bağlarla arkadan, sonra ayaklarını. Artık kımıldayamaz… Rahatça bir sigara yakıyorum. Massart mırıldanıyor:

— Seni sorguya çektiğim zaman, böyle bir teklifi derhal kabule hazır olduğunu okumuştum bilinçaltında… Hattâ prototipi bile teslime razıydın… Sadece beni kurtarmak için mi vazgeçtin bütün bunlardan?

— Sadece değil. Bir kere ben hiçbir zaman Toralılar'la işbirliği yapmayı aklımdan geçirmedim. Riyella'yı serbest bırakmaları için teslim oldum yalnız ve ilk fırsatta da kaçmaya kararlıydım. Hiç

değilse başlangıçta kararım böyleydi. Çünkü Helmar'ın teklifleri üzerine karar değiştirdim:

Mümkün olduğu kadar uzun bir süre kampta kalıp Tora ordusunun bütün zayıf noktalarını öğrenmeye niyet ettim. Hafifçe gülümseyerek devam ediyorum: Gelma'nın bütün savaşçıları toplayabilmesini sağlamak için zaman kazanmam gerekiyordu zaten. Sen bilmiyorsun: Ben Toralılar'a teslim olmadan önce, Kabile Başkanları Konseyi bütün savaşçıların komutanlığına Gelma'yı getirdi.

— Peki ama, sen buraya geldiğin zaman Helmar tarafından sorguya çekilmedin mi?

— Çekildim.

— Doğru söyletenlerle tabii?

— Evet.

— Ve yine de... Başını sallıyor:

— İmkânsız bu... Yahut da uyuşturuculara karşı bir çeşit dokunulmazlığın var demektir. Etkilenmiyorsun...

Bugüne kadar hiç kimse bu uyuşturucuların etkisinden kurtulamamıştı.

— Etkilenmeme hali değil benimki. Uyuşturucu aldığım zaman, öyle sanıyorum ki, kişilik değiştiriyorum; ve sorguya çekildiğim zaman da, o duruma göre önceden şartlanmış olan ikinci kişiliğim cevap veriyor benim yerime.

— Böyle bir şeyden söz edildiğini işitmedim daha...

— Ben de işitmedim aslını ararsan. Belki de yeni bir şartlanma tekniğini denemek için kobay olarak kullanılmaktayım şu anda... Buluşu ilk olarak, sanırım, bende deniyorlar.

— Peki, buradan kaçmaya giriştiğimizde ölecek olursan:

— Şeflerim, yeni tekniklerinin ne kadar başarılı bir buluş olduğunu asla öğrenemeyecekler demektir.

Massart da bir sigara yakıyor ve sefer tablosuna yönelip incelemeye başlıyor:

— Her şeye rağmen ufak bir şansımız var şimdi.

— Silüs'ü harekete geçirebilir miyiz sanıyorsun?

— İmkânsız. Kampta uzunca bir süre kalacağımı hesaplamış ve bütün motorları boşalttırmıştım. Tehlike işareti çoktan verildi; artık Helmar bile, motorların yeniden çalıştırılmasını sağlayamaz.

— Ne yapacağız peki bu durumda?

Ciddî olarak düşünmek gerek. Ama daha önce karnım aç. Dünden beri bir lokma yiyecek bile vermediler bana. Erzak deposunda kaz ciğeri olacaktı, bir tadına bakalım.

— Ormanda beni bulmaya çabalarken mi yakaladılar seni?

— Evet. Seni kaçırdıkları an, üzerime paralizatör sıkmamış olsalar, ben de seninle beraber gelecektim. İki saat kadar donuk durumda kaldım; ve kendime geldiğimde, senin küçük savaşçılarından en ufak bir iz bile yoktu ortada. Çaresiz kampa döndüm, ama kaçtığını Tora'ya bildirmedim.

— Peki ama Tora genel kurmayı böyle bir davranışı nasıl olup da göz yumabiliyor?

— Seni çabucak nasıl ele geçirebileceğimi anlatmıştım.

— Ne yazık ki Dünyalı'yım; yani kıskananlar var beni. Ve işte bunlardan biri, Helmar'a gizlice mesaj yollamış göze girmek için. Ben sözüm ona seni aramaya gitmiştim. Ekibimdeki bütün adamları da birer ikişer oraya buraya dağıtmış bulunuyordum. Bütün umudum, kabile çetecilerinden birine rastlamaktı. Bunun yerine, bir bulucu robot tarafından tesbit edildim; ve Helmar'ın adamları gelip yakaladılar. Hepsi bu işte. Hemen o akşam doğru söyleten bir uyuşturucu verdiler; ve sen gelmemiş olsan, o ünlü işkence seanslarının bir numaralı aktörü durumundaydım şu anda. Ne korkunç bir şey olduğunu bilemezsin Tora işkencesinin.

— Tahmin ediyorum.

— Eğer kaçmayı başaramayıp da yeniden bunların eline düşecek olursak, derhal öldür beni fülgüranınla: Büyük bir hizmette bulunmuş olursun. Ben de seni öldürürüm.

— Hiç sanmıyorum öyle çarelere başvurmak zorunda kalacağımızı. Silüs'ün, boşluğa adam fırlatmaya yarayan petekleri vardı; işimize yarar mı dersin?

— Elimizin altında ancak dört tane var ve dışardakiler de biliyor bunu. Sanırım her peteğin karşısında bir paralizatör namlusu bulunmaktadır.

— Geceyi beklesek?

— Kurtulma şansımız yüzde bire iner. Ancak hemen bir şaşırtma hareketi yaratıp fırlayabildiğimiz taktirde, onda bir şansımız var diyebilirim.

— Nasıl bir şaşırtma hareketi?

— Bütün otomatik savunma araçları elimizin altında.

Tam kendimizi Tanrı'ya emanet edeceğimiz anda ateş açabiliriz.

Gülerek devam ediyor:

— Yine de kazançlı çıkarız üzülme. Altı ay boyunca akla gelebilecek bütün işkencelere katlanıp çırpınmaktansa, bir saniyede ölüp gitmek çok daha iyidir.

Başını sallayarak ekliyor:

— Geceyi bekleyecek olursak en ufak bir şansımız kalmaz, çünkü Tora'dan yedek kuvvet getireceklerdir. Hemen şimdi kaçmayı denemeliyiz. Ortalık henüz şaşkınlık ve düzensizlik içindeyken.

— Fırlatma petekleriyle mi?

Aklı yatmıyor pek o peteklere. Aslında benim aklım da yatmıyor. Çünkü petekleri sıkı sıkıya gözledikleri mutlak. Dört peteğe dört iyi nişancı, havada kuş gibi avlar bizi.

— Bütün petekler kampın içine doğru mu dönük?

— Evet, niye sordun?

— İmdat kapısından fırlayacak olursak, şansımız biraz daha artar belki?

Bana cevap vermeden sefer tablosuna eğilip, geminin içini gösteren ekranı açıyor. Kaç Toralı'nın Silüs'te kapalı kaldığını öğrenmek için.

Ana koridorda bir tek muhafız var, genel kurmay bölmelerinde iki uşak. Kumanya ambarında iki asker görüyoruz, ama onlarla hiçbir ilişkimiz olamaz. Ana çıkış kapısının karakolundaki üç asker de öyle, tecrit edilmiş durumdalar. Geriye, imdat kapısının karakolunda bekleyen iki asker kalıyor.

Bunlarla karşılaşmamak imkânsız işte. İster istemez mücadele edeceğiz onlarla; ve geldiğimizden de haberli olacaklar. Mırıldanıyorum:

— Ana koridordaki benim. Onu ilk anda haklayacak kadar elim çabuktur.

Massart gülümsüyor:

— Ben de halledebilirim onu. Ama öteki ikisi var hesapta. Onları ancak, birimizden birimiz postu bırakmak şartıyla haklayabiliriz.

Başıyla Helmar'ı işaret ediyor:

— Yahut da onu kalkan olarak kullanmak şartıyla.

Korkudan kaskatı kesiliyor komutan. Massart için verdiği hükmü işittiğim andan beri, en ufak bir acıma duymuyorum bu herife. Düşüncemizi anlayınca yüzü kıpkırmızı kesilip haykırıyor:

— Yapamazsınız bunu. Hiç olmazsa bir şans tanıyın bana. Buz gibi bir gülüşle soruyor Massart:

— Sen tanımış mıydın bana o şansı?

— Durum aynı değil ama.

— Durum tamamiyle aynı da, roller değişti. Soruyorum:

— Şanstan kastın ne?

Bu sefer bembeyaz oluyor rengi, hırıltılar halinde nefes alıp veriyor.

Bir an tereddüt ettikten soma boğuk bir sesle:

— Her iki çıkış hücresiyle karakollara öldürücü bir gaz sıkılabilir diyor.

— Açıkla.

— Komprime gaz kapsülleri var gemide, bunlar havalandırma tertibatına uygun şekilde tasarlanmıştır.

Hay Allah! diye haykırıyor Massart. Biliyorum ben o kapsülleri, neye yaradıklarını sorar dururdum kendi kendime. Tamam öyle ya, havalandırma borularına uygun boyutları var.

Helmar'a yaklaşıp soruyor birden:

— Niçin bana bilgi verilmedi o konuda?

Yeniden tereddüt ediyor Toralı kumandan, sonra meydan okuyan bir edayla açıklıyor:

— Silüs'ün komutasını size emanet ettiğimiz zaman almıştık bu önlemi. Bize ihanete yeltendiğiniz an, sizi tehlikesizce yok edebilmek için...

— Anladım şimdi, diye mırıldanıyor Massart. Sonra omuz silkip ekliyor:

— Koridordakiyle ilgilenelim.

* * *

Massart otomatik kapıyı açar açmaz fırlamaya hazırım. Ekranın üzerine eğilmiş, en elverişli anı bekliyor.

— Bize doğru geliyor şimdi. Kapının önünden geçmek üzere. Tam sırtını hedef al. Sağ tarafında olacak. Açıyorum.

Elimdeki paralizatörle fırlıyorum koridora. Toralı'ya en ufak bir tepki göstermek için zaman kalmıyor. Silahımdan fışkıran buzlu sıvı, tam gürültüyü işitip döneceği sırada donduruyor adamı.

Massart koşuyor yanıma, koridorun öbür kısmını gözden geçiriyor:

— Sanırım başaracağız... diyor.

Kirli yırtık üniformasını sırtından atıp, benimkini andıran bir uzay kılığına bürünmüş. Bir başlıkla bir gaz maskesi uzatıyor bana. Zehirli gaz dolu çıkış hücresinden geçmek zorundayız.

— Kapsülleri hava borularına ben yerleştireceğim... diyor. Sen ekrana git ve imdat çıkışının hücresini gözle.

Gazın yıldırım etkisi olmasını ve farkına varmadan ölmelerini dilerim.

— Ölmeyebilirler mi yani?

Omuz silkerek konuşuyor:

— Toralılar belli olmaz. Tam bir canavardırlar. Bunu öğrendiğimde, iş işten geçmişti.

Pilot bölmesine dönüp, ekranın önüne yerleşiyorum. Hücredeki iki Toralı'nın hiçbir şeyden haberi yok. Hattâ son derece rahatlar, çünkü haberleri olmadan hücrenin kapısını açmak imkânsız.

Birden, askerlerden biri, çevresine endişeli bakışlar atarak ayağa kalkıyor. Bir-iki saniye sürüyor bu ve adam devriliyor. Yıldırım etkisi olan bir gazdı demek! Kurbanlara maske takmak fırsatını vermedik. Buna zorunluyduk. İkinci asker de arkadaşının yanına uzandı.

Başlığımı alıp maskemi takıyor ve mikroyla Massart'a sesleniyorum:

— Hücreye girebilirsin. Dışarı fırlamaya hazır olduğun an bana haber ver.

— İmdat kapısıyla birlikte bütün öteki kapıları da açmış olacağım; ve bana, hücreye ulaşıp iticilerimin bütün gücüyle havaya fırlamak

için sadece bir-iki saniye kalacak.

Tamam. Massart girdi hücreye, çelik kapıya doğru ilerliyor:

— Açabilirsin diyor.

Kolu kaldırıp koridora atılıyorum. Daha hızlı gidebilmek için yerçekimini hafiflettim iyice. Hücredeyim bende, ve kapı açılıyor işte. Havaya fırlıyor Massart, ardından ben de uçuyorum.

Bir yaylım ateşiyle selamlanıyor çıkışımız, güçlükle tutuyorum kendimi!. Bacağımdan yaralandım. Kurşunlar uzay gömleğimin zırhını delemedi. Ancak yaralandığım noktaya birkaç mermi birden isabet edip zırh halkalarını parçalamış olsa gerek.

İticilerimin hızı sayesinde, isabet alanının dışına ulaşıyorum hemen.

Ama bu, uzun sürmeyecek. Silüsler'le bulucu robotları çok geçmeden takarlar peşimize.

Kendisine yetişebilmem için yavaşlıyor Massart, sonra ikimiz de son hıza ayarlıyoruz cihazlarımızı. Haykırıyorum:

— Yaralandım bacağımdan!

Bir küfür savurup ilerdeki büyük bir koruluğa doğru yöneliyor ve dalıyor. Ben de onun ardından dalıyorum.

XII

BÜYÜK bir karpo ağacının üst dallarına indi Massart. Dev gibi, kalın yapraklı, sık dalı ve tatlı meyvalı bir ağaç bu. Ağacın gövdesine doğru kolayca kayıyor.

Her zamanki teçhizatının yanı sıra, çeşitli aletlerle yüklü bir çanta da almış sırtına. Sol bacağım yaralı olduğu için, dalların arasından güçlükle kayıyorum.

Hemen yardıma koşuyor Massart, soruyor:

— Canın çok yanıyor mu?

— Oldukça.

İri dallardan birinin çatalı üzerine yerleşmeme yardım ediyor önce, yarayı inceleyebilmek için bacağımı açıyor:

— Kırılmış, diyor.

Bir küfür savuruyorum. Kaçmak biraz tatsızlaşıyor bu durumda. Ama Massart soğukkanlılığını yitirmiyor:

— Acıyı dindirici bir iğne yapacağım sana. Sonra da kırık kemiği, hemen yerine oturtmak gerekecek. Bir parça acıyacak.

— Zararı yok.

— Sonra da manyetik bağlarla sararız yaranı. En mükemmel pansumandan iyidir.

Bu kısa tedavi sayesinde bacağımı aşağı yukarı kullanır hale gelebilirim. Hiç değilse, kabilelerden birine ulaşıncaya kadar.

İyice geriyorum kaslarımı :

— Ben hazırım.

Elimizi çabuk tutmamız gerekiyor; ilk şaşkınlıkları geçer geçmez tedbir almaya yönelmiştir çünkü Toralılar. Çıkarma Silüs'ü ellerinde şimdi, bulucu robotları ayarlamakla uğraşıyorlardır.

Gökyüzü robotlarla dolup taşmadan önce, yeraltında gizlenecek emin bir yer bulmamız gerek. Massart da bunu bildiği için acele ediyor; ve. canımın yandığına bakmadan girişiyor işe. Defalarca, haykırmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Allahtan ki iğne, uyuşturucu etkisini göstermeye başladı. Doğruluyor Massart. Paralizatörünü en hafif derecesine ayarlayıp, bacağımın yaralı Bölgesini ustaca donduruyor.

Artık rahatım. Sonra, yukardan aşağıya doğru bir manyetik bağ yerleştiriyor ayak bileğimin üst kısmına.

— Bir süre için idare eder sanırım diyor. Şöyle bir basmayı dene bakayım.

İhtiyatla deniyorum:

— Tamamdır, sağol. Yalnız bana bir dakika izin ver de biraz toparlanayım.

— Tabiî.

Ağacın tepesine tırmanıyor bu arada, Toralılar'ın ne yaptığını gözlemek için. Oradan bağırıyor:

— Bulucu robotlar görünürde yok henüz. Helmar, robotlara filgüranla ateş etmemizden korkuyor olmalı.

Ateş açtığımız taktirde onlar da karşılık vermek zorunda kalacaklardır. Bu da, onlar için bir çeşit intihar sayılır: Komutan her ikimizi de, ayrı nedenlerden ötürü canlı istiyor. Beni, prototip için Massart'ı ise, hesaplaşmak üzere.

— İki Silüs var ovayı gözetleyen. Ama ikisi de hareketsiz. Henüz kurtulmak için şansımız var sayılır.

Yanına tırmanıyorum:

— Helmar, kabilelerin derhal hücuma geçmesinden korkuyor herhalde; ve bütün kuvvetini el altında tutmak istiyor.

— Sıkı araştırmalara, ihtiyat kuvvet geldikten sonra girişeceklerdir.

— Bu da aramızdaki mesafeyi açmak için bulunmaz bir fırsat, öyle değil mi?

— Hangi yöne doğru gideceğiz?

— Gölün öbür tarafına. İç içe mağaralar ve yer altı geçitleri var orada. Yalnız, biz daha ulaşmadan farkımıza varırlar.

— O halde?

— Güneye doğru gidelim. O tarafta bir mağara bulmaya çalışmaktan başka çare yok. Riyella, bütün tepelerin altında mağara ve gizli geçitler bulunduğunu söylemişti.

— Peki biz nasıl oldu da göremedik o mağaraları?

— Girişleri ustaca kamufle edilmiştir.

Tabii bu durum, şimdi bizim için de tehlikeli! İçimi çekiyorum; ağacın gövdesi boyunca yere kayıyoruz.

— Saklandığımız yerde Rafı keşfetmek ihtimalimiz de var, diyor Massart.

— Sanmam.

— Niye?

— Bütün mağaraları avuçlarının içi gibi bildikleri halde, kabileler prototipin izine bile rastlamamışlar.

— Eğer biz bir bulacak olursak, müthiş işimize yarar.

— Hele şu sırada. Bir alay ağır silah var diyordun Rafta.

Haklı. Şu sırada hakikaten kurtarır bizi Rafı keşfetmek. Çekimdışı araçlarımızı ayarlayıp fırlıyoruz. Son derece sık bir bitki örtüsü var; ama yürünmez hale geldiği zaman hafifçe yükselip uçarak hızla ilerliyoruz.

İşin asıl tatsız yanı, gizli geçit girişine benzer hiçbir şey göremiyorum. Zaman yok önümüzde. Bütün geçitler çalılıklar, ağaçlar veya sık sarmaşıklarlar örtülü olsa gerek.

Aranacak yer ve şekli bilmeden bulmak mümkün değildir. Fülgüranımla bir iki kere kayalara kadar geçit açtım kendime, ama boşuna.

* * *

Birden, ormanı ikiye bölen büyük bir ırmak çıkıyor karşımıza. İki üç yüz metre genişliğinde, gürültü ve hızlı akışlı bir ırmak bu.

Ve tam ırmağı aşmak için havalanacağımız sırada, suyun üzerinde kımıldayan bir gölge farkediyoruz. Bir çıkarma Silüsü'nün gölgesi bu. Massart küfürü basıyor:

— Şansımız yok Allah kahretsin!

Uzun bir süre için ormanda sıkıştık kaldık demektir. Silüs başımızdan defolup uzaklaşıncaya kadar... Şimdilik uzaklaşmaya hiç de niyetli görünmüyor. Bütün kıyıyı titizlikle eleyip arıyor.

Ormandan söküp aldığı ne varsa, hızla taşıyıp götürüyor su önümüzde... Koca çalılıklar, iri dal yığınları ve büyük ağaç gövdeleri görüyoruz. Hattâ bunların üzerinde kaderin bir çeşit pusuya düşürdüğü hayvanlar görüyoruz.

— Belki kurtuluş yolu bunlarda diye mırıldanıyor Massart.

— Ben de düşündüm onu diyorum. Ama bunun için de Silüs'ün uzaklaşmasını beklemek zorundayız.

Silüs şimdilik, umut kırıcı bir yavaşlıkla suyun on metre kadar üzerinde dolanıyor.

— Eğer Silüs'e bağlı bulucu robotlar varsa, halimiz dumandır.

— Kurtulamayız evet.

İhtiyatı elden bırakmayarak, yeniden ormanın içine dalıyor ve geniş bir daire çizip Silüs'ün arka tarafına geçiyoruz. Kıyıya ulaştığımızda,

ırmağı tarayarak uzaklaştığını görüyoruz. .

Demek farketmediler bizi. Ama bir ağaç gövdesi devirmeye girişmeden önce, Silüs'ün gözden kaybolmasını beklemek gerekiyor.

Bir ağaç gövdesi üzerinde kendimizi akıntıya bırakmak suretiyle, biraz şansımız varsa bir köye ulaşırız. Kıyı boyunca köy kurmuş kabileler vardır belki.

Günün en sıcak saatini yaşıyoruz şu sırada. Koca orman, güneşin dayanılmaz kavuruculuğu altında ezilmiş gibi kıvranıyor.

Yalnız böcekler memnun bu korkunç sıcaktan; hele suyun kıyısında, salkımlar halinde uçuşuyorlar. Dünya'dakilere göre son derece iri hayvanlar bunlar; etyiyen oldukları anlaşılıyor üstelik. Başımızda saydam maskeli başlıklarımız olmasa, parçalayıp yiyecekler bizi.

Zaman zaman bulutlar halinde gelip sarıyorlar etrafımızı. Küçük, saldırgan, açlıktan kudurmuş böceklerden kurulu bulutlar. Paralizatörle haklarından gelebiliyoruz ancak.

Gene de bu böcekler bize bir avantaj sağlıyor. Güneş bunları kızıştırdığı sürece, hiçbir vahşi hayvan kıyıya yaklaşamaz.

* * *

— Silüs'tekiler bizi göremez artık

Massart. ikimizi de rahatça barındırmaya yetecek cinsinden bir riyal ağacını nişanladı bile. Bütün dalları, bizim nilüferlerimizi andıran şemsiye şeklinde geniş yapraklarla biten kocaman bir ağaç bu,

Devirmek mesele değil, çünkü suya doğru eğik duruyor. Fülgüranla dibini tarıyoruz. Bir arı yuvasını yok ediyor ateş bu arada. Çılgına dönen hayvanlar olanca öfkeleriyle vızıldayarak etrafımızı sarıyor.

Ağaç, ateş sesini andıran sarmaşık çatırdılarıyla devriliyor suya, akıntıyla uzaklaşmaya başlıyor. İticilerimizi harekete geçirip derhal yetişiyor ve dalları arasına yerleşiyoruz.

Bu sefer kendimize iyi bir sığınak bulduk sayılır. Yukarıdan bakınca görülmemiz imkânsız. Ne yazık ki akıntının bizi nereye sürükleyeceğini bilemiyoruz. Güneye doğru, evet ama... Ne Massart ne de ben, ormanı doğru dürüst tanımıyoruz ki.

— İşin bundan sonrası Allaha kalıyor. Saatine bakıyor:

— Önümüzde tam beş saat var. Güneş alçaldığı andan itibaren son hızla kıyıya dönmemiz şart.

— Neden?

— Ormanda, su olan her yerde ahtapot vardır. Ve bazıları son derece büyüktür bunların.

— Üzerimizde uzay kılıkları varken dokunamazlar ki bize.

— Kollarıyla dokunamazlar ama, ya kuvvetleri?

— Ne demek istiyorsun? Hafifçe gülüyor:

— Beş altısı birden üzerimize çöküp saldıracak olursa, direnemeyiz: Irmağın dibine sürüklerler bizi derhal. Orada da bütün avuntumuz, bizi hiçbir zaman yiyemeyeceklerini düşünmekten ibaret kalır.

— Yani?

— Yani aylar boyunca ırmağın dibinde, çamurun ortasında gömülü tutarlar bizi...

Ürperir gibi oluyorum:

— Gündüz tehlike yok, öyle mi?

— Hayır. Belli bir boya ulaşınca, fazla ısıdan rahatsız olur ve ırmağın dibinden ayrılmazlar. Ufaklarına gelince, sürü halinde saldırdıkları pek görülmez.

Yine de tam rahatlamıyor içim. Oldukça yüksek bir dalın üzerine tırmanıp uzanıyorum. Massart soruyor:

— Bacağın ne durumda?

— Şimdilik iyi.

* * *

Art arda Silüsler geçti üzerimizden. Zaman zaman hava filolarıyla örtülü kaldı gökyüzü.

Massart homurdanıyor:

— Tora'dan yardımcı kuvvet getirmiş Helmar.

İnsana ait hiçbir belirti görememek endişelendirmeye başlıyor beni. Hiçbir kabilenin yaşamadığı iyice vahşi bir bölgeye mi gelip daldık acaba?

Orman biteli epeyce oluyor, düz bir ovanın ortasında ilerliyoruz şimdi. Akıntı yavaşladı. Massart bu arada, ağacın kıyıya toslamasını engelleyen bir çeşit dümen yapmayı da başardı.

Uzakta bir dağ zincirinin ilk sarp tepecikleri seçiliyor. İşte bir Silüs daha. Son derece alçaktan ve üzerimize doğru uçuyor.

Massart'ın yanına kayıyorum. Homurdanıyor:

— Kokumuzu aldılar sanki!

— Belki yönümüzü kestirdiler de tam yerimizi bir türlü keşfedemiyorlar.

— Bulucu robotları, gemiye bağlı olarak tutunca böyle olur. Yönü verirler ama çok geçmeden parazit yapmağa koyulurlar.

— Bu Silüsler, korkarım, bizim başımıza belâ olacak.

— Tam karaya çıkarken yakalanmak tehlikesi var. Allah kahretsin!

Bir baş hareketiyle onaylıyor Massart sözümü:

— Yerimizi tesbit eder etmez devriye yollayacaklardır üzerimize.

— Devriyeler bulucu robotlar kadar tehlikeli olamaz.

— Hata ediyorsun. Özel eğitim görmüş orman devriyeleridir bunlar. Ve ellerinden kurtulma şansımız hemen hemen yoktur.

— Demek bütün tedbirler almış Helmar.

— Senin için.

— Raf için demek daha doğru.

— Eğer Toralılar Rafı ele geçirip de bir donanma kurabilirlerse, Dünya Yüksek Konseyi ile tam eşitlik içinde pazarlığa oturabilirler.

Bir an sustuktan sonra gülümseyerek ekliyor:

— Rampell seferinin aslını öğrendikleri zaman, Tora genel kurmayındaki telâşı görecektin!

— Rafın havalanırken patlayıp dağıldığını mı sanıyorlardı daha önce?

— Tabii öyle sanıyorlardı. Göl kıyısındaki köyde, patlama izlerini sen de gördün.

Öyle ya! Massart gülümsüyor:

— Dünya ile tam eşitlik içinde pazarlığa oturmak. Bütün kıyı gezegenlerinin rüyası bu.

— Ve bir gün gelip bu rüyayı gerçekleştirirlerse, kargaşayı seyret sen artık.

— Çünkü başkalarının özgürlüğü kargaşalık demektir. Bıyık altından gülerek ekliyor:

— Dünya üzerinde büyük kargaşa, birtakım milletler yeryüzünü fethetmek için değil de yenik halkları "özgürlüğe kavuşturmak " için savaşa girdiği zaman başladı. Tabiat kanunlarına aykırıydı bu durum çünkü.

— Zamanla bu gerçeği, kıyı gezegenleri de anlayacaktır umarım.

* * *

Ormanda gölgeler uzamaya başladı; ve uzun süredir, ağacı terketmek için bir fırsat arıyoruz. Ahtapotlar görünmeye başladılar.

Bir keresinde, başımıza neler gelebileceğini sezer gibi olduk. Kocaman canavarlardan biri bir süre ağacımızın altında asılı kaldıktan sonra, dalları teker teker sarmaya koyuldu kollarıyla. Bir sürü dev yılandan farksızdı. Ve bu kollara karşı paralizatörler, fülgüranlardan daha etkili oluyor. Kolları donup kalınca şaşırıyor hayvanlar. Oysa ölüm, günlük hayat mücadelesinin ayrılmaz bir parçası onlar için; ölenin yerine on tane daha geliyor.

Yeniden hücuma geçtiler. Massart dümeni bırakıp benim yanıma, en uç dalların arasına tırmanmak zorunda kalıyor.

Dokunaçları paralizatörle temizliyoruz ama, bu kez dört taraftan kuşatılmış durumdayız. Kollardan bazıları, insan gövdesi genişliğinde. Allah kahretsin! Bu sefer bir ordu halinde geliyorlar üstümüze. Çok bekledik, çok kaldık bu ağaçta.

— Bırakacak mıyız ağacı?

— Keşfedilmek pahasına da olsa bırakmak zorundayız. İşin kötüsü, halâ ırmağın ortasındayız.

— Ahtapotlar iyice aç kalmış bugün. Akşam olmadan böyle saldırdıklarına bakılırsa...

Ağacın alt dalları üzerinde ilk canavar belirirken, iticilerimizi harekete geçirip havalanıyoruz. Buna da adıyla sanıyla, yağmurdan kaçarken doluya tutulmak derler. Gökyüzünde iki Silüs beliriveriyor birden.

Ancak henüz epeyce uzaktalar. Derhal bize doğru yöneldiklerini görüyoruz.

— Tesbit ettiler hemen.

— Normal değil mi?

İticilerimizi sonuna kadar açıp, elimizdeki dar zamandan faydalanarak, dağlara ulaşmak çabasındayız şimdi. Allahtan yakın. Ve bizi yer yer gizleyebilecek birkaç çalılık var. Görünmemek için yere iniyoruz, ama devam ediyoruz ilerlemeye.

Massart geriye bakıyor bir an:

— Tamam işte! diye mırıldanıyor. Silüsler'den orman devriyeleri iniyor. Üç ayrı koldan saldırıyorlar hem de.

— Sonun başlangıcı mı yani?

— Yamaca ulaşabilirsek değil.

Pek uzakta sayılmayız yamaçtan. Ama Toralılar olanca hızlarıyla geliyor üzerimize. Biz de hızlanıyoruz. Çevremizde, yer yer saz demetleriyle örtülü kocaman bataklıklar uzanıyor.

— Devriyeler yaklaşıyor! İticilerini çalıştırmadılar henüz; oysa bizimkiler sabahtan beri çalışmaktan nerdeyse boşalacak!

Büyük bir risk bu. Bataklıklar uzuyor. Yer yer kum yığınları da belirdi. Bu manzarayı tanır gibiyim ben.

Tanıyorum, evet. Birden bir bulut sarıyor ikimizi. Hızlı bir refleksle Massart'ın kemerine yapışıp haykırıyorum:

— Gezen sisler! Aman dikkat et. Dümdüz yürüyeceksin. Sımsıkı yum gözlerini. Unutma ki kendine yön vermeye çalıştığın anda mahvolduk demektir.

XIII

"KENDİNE yön vermeğe çalışmadan. " Kurtulmanın tek yolu bu. Umarım bu. Yavaş yavaş ilerliyoruz. Massart, bir engelle karşılaşmak korkusu içinde, ellerini öne doğru uzatıyor.

Tora devriyeleri acaba ardımıza takıldılar mı diye düşünüyorum. Büyük bir ihtimalle takılmışlar, ve hatırladığım kadarıyla, sisli bölge oldukça geniş.

Üstelik bir de zemine basarak yürümek yanlışını işleyecek olurlarsa, bataklıklar veya dönem kumlar tarafından yutulmak tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardır.

Bir dehşet çığlığı yükseliyor ardımızdan. Çok geçmeden bunu bir ikinci çığlık izliyor. Bana dönüyor Massart:

— Ne oluyor kuzum?

— Bataklıklar veya dönen kumlar. Takipçilerimizden ikisi saplandı herhalde.

— Bu korkunç sis yetmiyor demek!

Başka çığlıklar geliyor kulağımıza. Sonra emirler. Biri birini tutmayan, şaşkınca emirler. Takım komutanları adamlarını bir araya toplamak istiyor. Durmadan ilerliyoruz.

İşaret noktalarını bulmadan yürümenin imkânsız olduğunu söylemişti Hanik. Hiçbir işaret göremiyorum.

Nereye varacağız acaba bunun sonunda? İster doğal, ister yapay olsun, dümdüz yürümeye devam ettiğimiz takdirde, bu sis bir noktada elbet sona erecektir.

Nitekim, birden açıklığa çıkıyoruz işte. Bir alacakaranlık içindeyiz. Akşam oluyor. Üzerimize inen bir perde gibiydi bu sis.

Sarp bir yamaç yükseliyor önümüzde. Arkamızda ise, gürültülü bir kargaşalık var. Yüzlerce ve yüzlerce küçücük bulut delice dans ediyor sanki.

Bunların, insanlara ikinci bir deri gibi yapışan ufak bulutlar olduğunu düşünmekte yanılmamışım demek ki.

Durmadan dönüyorlar oldukları yerde. Dehşetle seyrediyoruz. Bazıları birden hareketsiz kalıyor, sonra yutulmuş gibi batıp gidiyor yere. Toralılar'dan biri daha bataklığa saplandı, veya dönen kumlar tarafından emildi.

— Hepsi yere inmiş, diyor Massart.

— İner tabiî. İçgüdüyle inerler. İnsan yönünü şaşırınca, hiç olmazsa sağlam bir zemine basmak ister. Aramanlılar'ın ataları bunu da hesap ederek kurmuştur herhalde bu tuzağı düşmanlarına. Psikolojik bir silah niteliğinde bu sisler.

— Toralı takım komutanları derhal yere inmelerini emretmiş olsa gerek adamlarına. Bu emirle onları kesin bir ölüme mahkûm ettikleri, akıllarının ucundan bile geçmemiştir.

Sapsarı kesildi Massart:

— Hiçbir şey gelmez mi elimizden? diyor.

— Hiçbir şey.

— Emin misin?

— İmdatlarına koşacak olursak, işaret noktalarını biz de bilmediğimiz için, onlarla birlikte ölür, gideriz.

— Oysa buradan, dışarıdan bakınca yardım etmek kolay görünüyor.

Buradan evet. Birer birer ve kıvrıla kıvrıla yere gömülüp kayboluyor sisler. Göz alabildiğine uzanan bataklıklara bakıyoruz. Üzerlerinde üç

kocaman bulut hareket ediyor.

Bizi takip eden Silüsler olsa gerek bu bulutlar. Massart'a dönüyorum: Sislerin, kurbanlarını havada bile bırakmadıklarını söylemişti Hanik bana.

Biyolojik dalgalar tarafından mıknatıslanıyor her halde bu sisler… diye mırıldanıyor.

Silüsler'den biri yükselir gibi oluyor, sonra alçalıyor yeniden. Üçü de zikzaklar yaparak uçuyor şimdi.

— Uçuş cihazlarının tümü de bozulmuş gibi bir halleri var, diyor Massart.

— Tümünü bilmem ama, yönlendirme cihazlarının bozulduğu muhakkak.

Tam bu sırada zemine çarpıp parçalanıyor Silüsler'den birisi. Ötekilerin de sonu yaklaştı demektir. Massart başını sallıyor:

— Bu korkunç tuzaktan nasıl oldu da kurtulmayı başardık?

— Çünkü biliyordum. Öyle sanıyorum ki bizden önce, işaret noktalarını tanıyan birkaç savaşçı dışında hiç kimse bu bataklıklardan canlı çıkmayı başaramamıştır.

İkinci Silüs'ün de yere çarpıp parçalandığını görüyoruz. Çok geçmeden üçüncü bir patlama sesi ve son Silüs de siliniyor ortadan.

— Müthiş bir şey bu.

Bir baş hareketiyle onaylayarak açıklıyorum:

— Bu tuzaklar sisteminin, Araman'ın bugünkü sakinlerinin çok uzak ataları tarafından icat edilmiş olduğunu söylemişti bana Hanik.

— Nerede yaşıyormuş peki o atalar?

— Labirentten çıktığımız zaman kalıntılarını göreceğimiz büyük bir şehirde.

— Yani önümüzde bir de labirent mi var?

— Üstünden uçarak da geçebiliriz sanırım..

— Öteki türlü, geceyi geçirecek bir yer bulmamız gerekir kendimize. Neredeyse karanlık basacak ve yönümüzü şaşırmamız işten değil. İticilerimizi harekete geçirip yamacın zirvesine varıyoruz. Ne yazık ki, bunun ardında ikinci bir sarp

yamaç var. Sonra bir daha, bir daha. Dördüncü yamacın ötesinde de kalın bir sis tabakası uzanıyor.

Bu yeni sisin içine dalmaya cesaretimiz yok yarı karanlıkta Geri dönüyoruz.

— Aynı cins değil bu sis diyorum. Ama yine de tedbirli olmalıyız.

— Ne yapacağız peki?

— Hanik'le geçtiğimiz labirentin girişlerinden birine rastlayıncaya kadar, yamaç boyunca yürüyeceğiz.

— Peki. Sağa doğru mu gidiyoruz, sola doğru mu?

— Önemi yok.

Sağa doğru ilerlemeye koyuluyor Massart; ama ortalık gittikçe kararıyor, ve sonunda bu da endişe verici olmaya başlıyor. Çaresiz, duruyorum: Karanlık iyice bastı, biraz sonra burnumuzun ucunu bile göremeyeceğiz.

— Öyleyse burada kalalım.

— Ortaklık ağarıncaya kadar fena olmayacak.

— Yalnız burada, bataklıklara pek yakınız.

— Bir saldırıdan mı çekiniyorsun ?

— Bütün bataklıklar, karanlık basar basmaz yiyecek aramaya koyulan iğrenç vahşi hayvanlarla doludur. Kokumuzu uzaktan da olsa alır bu canavarlar.

— O zaman yamacın doruğunda bir sığınak bulalım.

— Orada belki de daha beterine çatarız, kim bilir!

— Başka çaremiz yok sanırım. Bataklıklardan yana en ufak bir şansımız olmadığını söylüyorsun ya.

— Öyle. Ben cesur bir adamım. Koca bir orman devriyesiyle mücadeleye hazırım. Bataklıklardaki hayvanlardan yine de dehşet duyuyorum.

— Ben de...

İticilerimizle yamacın doruğuna doğru uçarken, kayalar arasında bir delik çarpıyor gözüme.

— Buldum Massart!

Deliğin önündeki dar sahanlığa iniyoruz. Dar bir girişi var mağaranın. Ama mağara alabildiğine derin, ve bütün öteki taraflardan da sımsıkı kapalı.

Elektrik feneriyle dalıyor Massart:

— Tam bize göre, diyor. Yerleşir yerleşmez gider çantamla deliği kapatırım.

Mükemmel! Yaralı bacağımı çarpmamaya gayret ederek giriyorum içeri. Bacağım şimdilik sızlamıyor.

İçinden besleyici haplar çıkarıp, çantasını girişin önüne yerleştiriyor Massart. Homurdanıyorum:

— Gene bu pis yemek! Gülüyor Massart:

— Yemeği bitirir bitirmez bacağına bakacağım.

* * *

İğrenç bir gece. Sözüm ona bir nöbet sırası tesbit ettik ama o ne ikimiz de uyuyamıyoruz. Allahtan Dünya sigaraları var üzerimde, ve Massart'ın ağzı kulaklarına varıyor.

Vakit geçirmemize yarıyor. İçinde bulunduğumuz durumda uyku, en korkunç canavardan daha da tehlikeli görünüyor bize. Peşimizdeki Toralılar'ın nasıl can verdiğini gördüğümüz için herhalde.

Gezegen sislerine benzer daha bir çok esrarengiz tehlike hâlâ dolanmaktadır çevremizde. Soruyorum:

— Nedir bu orman komondoları?

— Tora ordusunun kaymağı diyebilirim.

— Öyleyse bu üç Silüs'ün parçalanmasıyla Tora ağır bir kayba uğramış oluyor?

— Belki de boşluğu doldurulamıyacak kadar ağır bir kayıp hem de. Öyle ki, kabileler ayaklandığı vakit, karşılarında sadece eğitimsiz birlikler bulacaklar.

— Eğitimsiz ama, en korkunç silahlarla donanmış birlikler.

— Orası doğru.

— Gelma'nın zaman kaybedeceğini sanmıyorum. Ayaklanma ve savaş, Urbiya tepesindeki değiş tokuştan hemen sonra başlamış olsa gerektir.

— Savaşmalar yıllarca sürse bile, Tora için sonun başlangıcı demektir bu artık. Hele ormanda kimseye söz geçiremezler.

— Umarım.

— Tora güvenlik sistemi, sadece ve sadece, orman komandolarıyla polis ekiplerine dayanmaktadır. Bütün ovayı sindirmek için üç dört bin komando yeter de artar.

Bu sırada, mağaranın girişini kapatan çanta birden itiliyor, sonra da dışarı doğru çekiliyor şiddetle. Ben anî bir refleksle paralizatörüme sarılıp ateş ederken, Massart fenerini yakıyor.

Mağaranın önündeki dar sahanlığa tutunmaya çabalayan dev yapılı bir siyah kuş görüyoruz. Bir kanadı tamamıyla felce uğramış durumda. Uzun gagalı dört köşe bir kafası ve küçük kırmızı gözleri var. Yiyecek gibi bakıyor bize.

Ağır gövdesi birden aşağı çekiyor kendisini ve uzun bir çığlıkla gecenin içine yuvarlanıyor. Massart, yeniden yerleştiriyor çantayı:

— Gördün değil mi? diyor. Dana iriliğinde ve uçan bir hayvan.

— Nedir bu?

— Neslinin tükendiği bilinen bir canavar. Toralılar destra der bunlara. Başkentteki tabiat bilimleri Müzesinde fosillerini görmüştüm.

Öfkeli çığlıklarla süslü yeni bir hücum başlıyor hemen ardından. Bu sefer toplu olarak saldırıyorlar, ama paralizatörlerimiz onları perişan ediyor.

Hiç söndürmüyor feneri Massart ve durmadan ateş ediyoruz.

Kartallarınkini andıran anî bir hücum tarzları var, zaten pençeleri de büyük birer kartal pençesi gibi.

Destralar ansızın kayboluyorlar, oysa hiçbirinin kaçtığını görmedik. Yamacın eteğine yuvarlanmış olsalar gerek demeye kalmadan, aşağıdan müthiş bir gürültü yükseliyor.

— Bir savaş var orada, belli. Neyle savaşıyor şimdi peki bu yaralı uçan canavarlar? Çantasından bir havafişeği çıkarıp fırlatıyor Massart. Göz kamaştırıcı aydınlıkla beraber, gürültü kesiliyor.

Mağaranın girişinden eğilip bakıyoruz: Destralar'a karşı hücuma kalkmış olan ahtapotlar, ışıktan kaçıyorlar.

Her iki taraf da çok ağır kayıp vermiş olmalı. Destralar şu anda ahtapot leşlerine saldırıyorlar.

İçimizde bir bulantıyla mağaraya dönüyoruz. Karanlıkla birlikte gürültü yeniden başlıyor ve yeniden bir havafişeği fırlatıyor Massart.

— Soruyorum:

— Neden yaptın bunu?

Bu mağara destraların yuvasıydı herhalde diyor. Bizim yüzümüzden yuvasız kalınca güç duruma düştüler. Ormanda, hayvanların daima eşit şartlar altında savaşmasını sağlamak gerekir.

* * *

Nihayet şafak söküyor! Ne kadar uzun sürdü gece. Güneş ufku aydınlattığı zamanda Massart'la ben, yeni baştan doğmuş gibiydik. Mağaranın girişini açıp iticilerimi harekete geçirerek dışarı fırlıyorum.

Aşağıda geceki savaştan en ufak bir iz kalmamış. Destraların bir kısmı, paralizatörün etkisi geçip de oynak yerleri yeniden işlemeye başlayınca uçup kurtulmuş olsalar gerek. Kalanları da bataklığın dibinde misafir etmiştir ahtapotlar!

Pırıl pırıl güneşin altında dördüncü yamaca doğru yükseliyoruz. Bu defa dalacağız oradaki kalın sisin içine. Ama sis diye bir şey kalmamış ortada. Önümüzde bir vadi uzanıyor.

— Aramanlılar'ın şehri!

Derhal tanıyorum. Kabile başkanları toplantısının yapılmış olduğu büyük tapınağın anfiteatrı duruyor ortada.

İticilerimi harekete geçirip dalıyorum hemen, Massart da beni izliyor. Şehir ıssız değil. Savaşçılar ve kadınlar görüyoruz, hepsi tapınağa doğru koşuyor. Savaşçılar! Kurtulduk işte.

Anfiteatrda, Gelma'nın komutanlığının ilân edildiği heykel kaidesinin önüne iniyoruz; hemen kuşatıyorlar bizi. Mızraklarıyla tehdit ediyor savaşçılar. Kendimi tanıtmak için haykırmak zorunda kalıyorum:

— Riyella geri verilsin diye teslim olan Dünyalı'yım ben! Mızraklar derhal iniyor, ihtiyar birisi ilerliyor bize doğru:

— Bataklığı, dönen kumları ve labirenti nasıl aştın?

— Şimdi önemli olan, burada bulunmamdır. Kabilelere komuta eden Dünyalı kadının yanına götürün hemen bizi.

— Buna Riyella karar verir.

— Burada mı Riyella?

Dönüp bana tiyatronun üst basamaklarını gösteriyor ihtiyar. Riyella koşarak bize doğru iniyor.

* * *

Her şey yoluna girmiş durumda. Riyella bizi, Gelma ile geceyi geçirdiğimiz binaya benzer ikinci bir binaya götürdü. Her şey yoluna girmiş durumda ama, Toralılar'ın direnci Massart'ın sandığından daha da fazlaymış.

Ayaklanmanın başlangıcında art arda başarı kazanmış savaşçılar; ama ilk şaşkınlık geçer geçmez düşman teşkilâtlanmış ve göl kıyısındakine benzer kamplar kurup direnmeye başlamış. Hattâ hücumları kolayca püskürtmüş. Riyella içini çekiyor:

— Bombardıman Silüsleri gerekli bize. Hücuma kalkmak imkânımız bile kalmadı: Savaşçılar saldırıya geçmek için bir araya toplanır toplanmaz düşmanın napalm bombalarını tepemizde buluyoruz.

Massart'a dönüyorum, omuz silkiyor:

— Toralılar o kamplarda abluka altında sayılır; ellerinde yeterli orman komandosu da kalmadığına göre, şimdiki avantajlarından faydalanamayacaklar demektir.

— Belki diyor Riyella. Ama bir gerilla savaşının ne kadar uzayacağını da kimse bilemez. Bütün köylerin bu arada yakılıp yıkılmasını da unutma.

Massart gülümsüyor:

— Bu durumda doğrudan doğruya başkente hücuma geçin.

— Ne?

— Toralılar, ormanı savunmak için, kıyı şehirlerinde güvenliği sağlayan kuvvetlerin çoğunu size karşı burada seferber etmiş bulunuyor.

— Doğrudan doğruya Tora'ya hücum? Hoşuma gitmiyor değil bu fikir, ama

Riyella hemen itiraz ediyor:

— Savaşçıları nasıl nakledeceğiz peki?

— Bunu Gelma'yla konuşmak gerekir, diyorum. Ama Massart haklı. Çünkü bu bir kuvvetler oranı meselesi ve Massart, genel kurmaylarında görev almış olduğu için Toralılar'ın bütün imkânlarını biliyor.

Gelma, göle hâkim durumdaki büyük mağarada karargâh kurdu.

— Bizi Araman'a getiren Silüs'ü ele geçirmek için hiçbir teşebbüste bulunmadı mı?

— Hayır.

Oysa işe oradan başlamalıydı. Tabii Silüs yok edilmediyse.

— İki saatte ulaşabiliriz Gelma'nın mağarasına.

— Mükemmel. Massart atılıyor burada:

— Acele etme, önce bacağını tedavi etmemiz lâzım; bir de o korkunç gecenin yorgunluğunu çıkarmalıyız.

Riyella'ya dönüyor:

— Rejeneresans banyonuz yok değil mi burada?

— Hayır! Ama aynı işi mükemmel görecek masörlerimiz var. Bana güvenebilirsiniz.

— Peki ya Terrel'in bacağı? Kırık var.

— Onu da hallederler.

Halledemeseler ne yapabiliriz sanki! Riyella havuza götürüyor bizi; çünkü Aramanlı masörler su içinde iş görüyor. Onların gelmesini beklerken soruyorum:

— Dün akşam dördüncü yamaca kadar çıktık Massart'la, ama vadiyi göremedik bir türlü.

— Sis yüzünden mi?

— Evet! Sabahleyin de sis diye bir şey kalmamıştı ortada. Riyella gülümsüyor:

— O sis, Tora Silüsleri bataklıkların üzerinden aştığı anda bastı vadiyi.

— Vadi görünmesin diye mi?

— Evet. Havadan gelen her araç o sisle karşılaşır.

— Peki ama o zaman, Dünyalı arkeologlar nasıl keşfedebildi bu kalıntıları?

— Çünkü burada bir kabile yaşıyordu. Bu kabilenin savaşçıları da avlanmak için ormana inmek zorundaydılar.

— Tabii bütün gizli geçitleri biliyorlardı?

— Bildiklerini de bizim kabile başkanlarımıza zamanla öğrettiler.

Riyella'nın çağırttığı masörler geliyor, yanlarında bacağım için bir de doktor var.

Müthiş adamlar bu masörler! Bizim rejeneresans banyolarımız, bunların hüneri yanında hiç kalır. Doktorlar da işini iyi biliyor. Manyetik bağları çözdürdü önce ve yaralı kısma bir merhem sürdü. Hem acıyı aldı bu merhem; hem de manyetik bağlar yeniden konduğu halde bacağıma esneklik sağlandı.

Bir saat sonra kaslarımızdan her türlü yorgunluk silinmiş bir halde ve tam formda olarak çıkıyoruz havuzdan, ve gitmeye hazırız.

Riyella da bizimle beraber gelmek kararında. Daha çabuk davranabilmek üzere, iticilerimizi kullanacağız; üstelik böylece, yanımıza kalabalık bir ekip almak derdinden de kurtulmuş oluyoruz.

Bataklıkları ve labirenti geçerken Riyella kılavuzluk ediyor bize, işaret noktalarını da gösteriyor. Son derece kolay bu işaretleri bulmak. Yere saçılmış ufacık kırmızı serpintiler. Sürüngen bir böceğin çıkardığı suymuş bu.

Labirente gelince, önceden ezberlenmiş bir rakamlar listesine uygun düşen koridora sapmak gerekiyor.

Gezegenin sisler kesiminden çıkar çıkmaz, bataklıkları incelemek amacıyla dönüp bakıyoruz. Yere çarpıp parçalanan üç Tora Silüs'ünden eser yok. Silüsler'in mürettebatından da iz kalmamış hiç.

— Müthiş derin olması lâzım bu bataklıkların. Bu gece yamaçta destralar saldırdı bize; onların çoğunu da ahtapotlar hakladı.

— Biliyorum, diyor Riyella. Korkunç ve merhametsiz bir yerdir burası.

Kuzeye yöneliyoruz. En kısa yoldan, Massart'la bir gün önce sığınmış olduğumuz ormanın üzerinden götürüyor bizi Riyella. Gökyüzü bomboş. Bir tek Silüs bile yok.

Bundan faydalanıp sonuna kadar açıyoruz iticilerimizi. Neredeyse göl görünecek. Toralılar'ın kampı göründü. İyice genişletmişler kampı; içeride tam beş Silüs sayıyoruz.

Dünya devletinin simgelerini taşıyan gemiler bunlar. Birden duruyoruz, sonra gölün öbür kıyısına doğru dalıyoruz hızla. Ama çok geç. Gördüler bizi.

Silüsler'den ikisi derhal havalanıyor, uzun menzilli bir paralizatör bir anda tarıyor gökyüzünü. Massart'la Riyella atik davranamıyorlar. Sadece ben sıyrılabiliyorum paralizatörlerin fışkırtısından, ve en yüksek tepenin üzerindeki kayalık sahanlığa ulaşıyorum.

İşte mağara. Gelma'yı görüyorum. Uzay kılığına bürünmüş, ama yalnız değil. Dünyalı Uzay Muhafızları teşkilâtına mensup iki görevlinin arasında ilerliyor. Onların biraz berisinde, doğrudan doğruya emrine tâbi olduğum şefim general Darsaut'yu görüyorum,

Toralı bir yüksek rütbeli subay var yanında generalin. İki adım ilerliyorlar bana doğru, ve soğuk bir sesle:

— Sizi yeniden gördüğüme memnun oldum Terrel, diyor. Toralılar, kabilelerin isyanını bastırabilmek için Dünya'dan yardım talebinde bulundular; ve komutan Helmar, sorgularınızın kayıtlarını baştan sona dinletti bana. Düşüncelerinizi son derece ilgi çekici buldum.

Partiyi kaybettik demektir. Acı buruk bir gülümseyişle bakıyorum Gelma'ya. Muhafızlardan biri ilerleyip silahlarımı alıyor. Bu sırada Riyella ile Massart'ı baygın bir halde getiriyorlar.

XIV

AMİRAL gemisinde, herşeye rağmen konforlu bir hücre vermişler bize. Bize. Yani Gelma, Massart ve bana. Çünkü Riyella'yı ayrı tutuyorlar. Riyella herhalde kurtulacak. Kabileleri kesin olarak yatıştırmayı kabul ettiği taktirde. Bu işi de ancak o yapabilir. Bizi ise, divanıharp bekliyor.

— Tepedeki mağarada kendimi güvenlikte sanıyordum, diyor Gelma. Dünyalı Silüslerin geldiğini görmüştüm ve her türlü direncin saçma, ve faydasız olduğunu da biliyordum. Ormanda her tarafa haberciler yollayıp savaşı kesecektim. Tam bu sırada saldırdılar tepeye. Uyuşturucu bombalarla saldırdılar.

Acı bir gülümseyişle ekliyor:

— Kendime geldiğim vakit general başucumdaydı ve ben tutsaktım.

— Nasıl buldular peki o mağarayı?

— Yerli esirlerden biri konuştu herhalde.

Herhalde. Çaresizlik gösteren bir jestten sonra soruyorum:

— Darsaut'yla nasıl geçti?

— Sorguma henüz başlamıştı ki gelip Riyella ile senin yakalandığınızı haber verdiler.

Tora Dünya'dan resmen yardım istemiş. Namussuzluğa bak sen! Eğer Helmar'la Tora genel kurmayını doğru söyleten uyuşturucularla sorguya çekselerdi, ağızları bir karış açık kalırdı hayretten.

Massart gülümsüyor:

— Ne yazık ki böyle bir sorgu, genel kurmaylar seviyesinde mümkün değil.

Darsaut da biliyordur herhalde işin içyüzünü; ama kesin bir ihbarla karşı karşıya. Sorguda söylediklerimi dinlemiş olması yeter.

— Beni asıl huzursuzlandıran, Helmar'ın beni şahsen talep edeceğidir, diyor Massart.

— Ve servisin seni ona teslim etmesinden mi korkuyorsun?

— Böyle bir durumda biliyorsun başıma ne geleceğini.

— Hiç korkma! Dünyalısın sen. Ancak bir Dünya mahkemesi tarafından yargılanıp mahkûm edilebilirsin. Yasalar bu konuda kesin ve açık.

Bacağımla ilgilenmediler bile. Nasıl olsa kurşuna dizileceğim için, zahmete değer bulmuyorlardır! Şimdilik acı vermiyor Yürümeme de engel olmuyor.

Hücrenin kapısı açılıyor birden, genç bir uzay muhafız subayı beliriyor ve selam verdikten sonra konuşuyor:

— General, komutan Terrel'i bekliyor.

— Tek başıma mı istiyor beni?

— Evet komutanım.

Bir bakıma bu tavır, Gelma için iyi belirti: Darsaut, kabilelerin teslim şartlarını Riyella ile görüşüp sonuca bağladı demektir. Bu da, Gelma'yı daha bir insafla sorguya çekmesine yol açar. Dilerim, yanılmamış olayım! Elimle küçük bir selam sarkıtıyorum Gelma'ya:

— Divanıharp yolu göründü işte...

Bu türlü işler için zaman kaybetmez şefler. Genç subayın arkasında ana koridorda konferans salonuna kadar yürüyorum. Salonun kapısında bir asker nöbet tutuyor.

Kapıyı tıkırdatıyor genç subay, içeriden otomatik olarak açılıyor kapı, ve subay bana yol veriyor. Henüz harp divanında değiliz: Darsaut tek başına içeride. Alaycı gözlerle bana bakıyor:

Alçak küçük bir masanın önünde bir koltuğa oturmuş.

Serinletici içkiler var masanın üzerinde. Yalnız girdim içeri. Beni getiren genç subay koridorda kaldı.

— Oturun Terrel. Sizi candan tebrik ederim.

— Alay etmeyin generalim.

— Alabildiğine ciddî konuşuyorum Terrel. Görevinizi mükemmel bir şekilde yerine getirmiş bulunuyorsunuz.

— Nasıl?

— Toralı subayın yanında sizinle ters konuşmak zorunda kaldım ama buna mecburdum.

— Ama ben...

— İhanet etmek üzereydiniz, değil mi? Gerçekte sizinki, tam bir ihanet değildi: Gelma ile beraber servisten ayrılmayı tasarlıyordunuz. Ormanda bir krallık kurma imkânına sahip olduğunuza göre, bu da olağan sayılabilir.

— İhanet değildi, çünkü Dünya devletinin samimi bir dostu olmak arzusundaydınız. Yoksa aldanıyor muyum?

— Hayır ama o duruma gelebilmek için sizinle biraz çatışmak zorunda kalacaktım herhalde.

— Şimdi o işi yapacaksınız işte.

— Anlamadım...

— Biz Tora ile yapılan ittifakın bir hata olduğunu çoktan anladık. Ne var ki büyük konseyimiz bu ittifaktan tek taraflı olarak sıyrılamıyor. Bir ittifakın Dünyalılar tarafından bozulması, bütün kıyı gezegenlerinde ters tepkiler yaratır. Yani bu ittifakın Aramanlılar tarafından bozulması şart. Yani kabileler tarafından. Anlamaya başladınız mı şimdi?

— Biraz.

— Servisimizin zorlamalarından kurtulmak için gizli bir arzu besleyecek şekilde şartladık sizi. Bu şartlanmanın sonucu olarak,

kabileler ayaklanmasının başına geçtiniz.

— Tabii Toralılar da aldandı bu duruma. Tam umduğum tepkiyi gösterdiler.

— Dünyadan resmen yardım talep etmekle mi?

— Evet. Ve şimdi siz bu sayede üç savaş Rafına sahip olacaksınız.

— Nasıl?

— Kaçarken çalmak suretiyle. Elinizin altında kesin sonuca götürecek silah bulunmadığı sürece, ormandaki mücadeleniz uzadıkça uzayacaktır. Oysa üç Rafla en can alıcı noktaları bombalayıp Tora'yı onbeş gün içinde teslim olmaya zorlayabilirsiniz. Susuyorum soruyor:

— Aynı fikirde değil misiniz?"

— Aynı fikirdeyim.

— Nedir öyleyse kafanızı kurcalayan?

— Rafları çalacak olursak, derhal harp suçlusu durumuna düşeriz.

— Tora'nın imdadına yetişecek olan Dünya filosu, yeni Araman kralı ile pazarlık etmek zorunda kalırsa, düşmezsiniz. Nitekim Araman kralı unvanını almış olacaksınız bu arada; ve Dünya Yüksek Konseyi de, yabancı bir ülkede sonu belirsiz bir savaştan kaçınmak için sizinle anlaşma yolunu seçecektir.

Gözlerinin içi gülüyor konuşurken. Uzun boylu ve ince. Ağarmaya yüz tutmuş kalın ve sık kaşları var.

— Riyella ne diyor bu projenize?

— Onaylıyor. Zaten o da sizinle beraber kaçacak. Şimdilik, sizin hücrenizin yanındaki hücrede sözüm ona tutsak durumda. Ben Dünya'ya dönerken, kabilelerin davasını Yüksek Konsey önünde savunmak üzere, yerlilerin ileri gelenlerinden sadece birkaçını götüreceğim.

— Anlıyorum generalim.

Bir tek nokta kalıyor geriye, aydınlanması gereken. Dikenli bir nokta, ama açıkça ortaya dökmek gerekiyor:

— Peki Massart? O ne olacak? diyorum.

— Siz onun tutsağı değil miydiniz?

— Evet ama Toralılar'ı terkedip benim tarafıma geçti. Hayatımı borçluyum ona, üstelik bir hain de değil Massart:

— Ya aylar boyunca korkunç işkenceler altında yavaş yavaş ölmek, yada Tora'da kalmak gibi bir seçim koymuşlar önüne. O

da...

— Massart bizim gözümüzde resmen ölmüş bulunmaktadır. Ben şu anda, komutan Helmar'ın açık delillere dayanan ihbarına rağmen, ölmüş bir adamı diriltmek zorunda değilim.

— Yani o da bizimle beraber kaçabilecek mi?

Evet... İlerde de örneğin Araman kralının temsilcisi olarak Dünya'ya rahatça gelip gidebilir.

Üç Rafı çalabilmemiz için gerekli olan herşey herhalde hazırlanmıştır; ama dördüncüyü merak ediyorum:

— Peki ya Rampell'in prototipi ne olacak?

— O bundan yirmi beş yıl önce havalanırken patlayıp parçalanmıştı.

— Nasıl?

— Hem Toralılar'ı tahrik etmek, hem de sizin Araman'a gönderilmeniz için bir bahane bulmak amacıyla uydurduk o hikâyeyi.

Uydurma bir Raf. İhanetimizi öngören bir şartlanma. İçimi çekiyorum: İnsanın servisin ellerinde basit bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını keşfetmesi, umut kırıcı oluyor doğrusu! Suratımı astım herhalde, Darsaut soruyor:

— Nen var? Niye üzgünsünüz?

— Bütün bu hikâyede silik bir rol oynadığıma. Demek uzaktan idare edilen basit bir robottum ben, o kadar?

— Yanılıyorsunuz. Sahte bir durum yarattık biz sadece; ve görevinizi kolaylaştırmak için de, birtakım duygularla donattık sizi. Hepsi bu. Ama bu çok önemli görev için Gelma Arene'le sizin seçilmenizde rol oynayan, kendi üstün niteliklerinizdir. Size güvendim ben; arzu ettiğim sonuca bir başkasıyla ulaşamayacağımı biliyordum çünkü.

Belki! Aslında pek inanmış değilim ama uzun boylu tartışacak zaman yok artık. Robot veya değil, sonuna kadar götürmek zorundayım başladığım bu işi.

— Tek başıma çağırdınız beni. Bundan, Gelma ile Massart'ın hiçbir şey bilmemeleri gerekliği anlamını mı çıkarmalıyım?

— Siz karar verin Terrel. Etkilemek istemem sizi bu konuda.

— Herşeyi onlara da anlatacağım öyleyse.

— Nasıl isterseniz.

— Raflar nerede?

— Altı, yedi ve sekiz numaralı fırlatma ambarlarında sizi bekliyorlar.

— Mürettebat?

— Hepsi robot. Hafıza şeritlerini pilot tablosunda bulursunuz .

— Anbarlarda kaç muhafız var?

— Hiç. Yalnız, son kademede bir muhafız karakolu vardır, onu aşamazsınız. Ayrıca gerek de yok, çünkü ambarların kapısı dışarıya açılır.

— Yani ambarlara ancak, bir süre uzayda uçmak suretiyle varabiliriz öyle mi?

— Evet. Hücrelerinizin koridoru üzerindeki dolaplarda uzay kıyafetleri vardır. Durumun inandırıcı olması için, hücrelerinizin önüne nöbetçi dikmek zorunda kaldım. Hiç kimse, sizin gibi yetenekli

bir ajanın nasıl olup da bir paralizatör ele geçirdiğine hayret etmeyecektir.

Bu son cümleyi söylerken, kuşağından çıkardığı bir paralizatorü masanın üzerine bırakıp bana doğru itiyor.

— Özetliyorum, diyor. Rafları çalıp kaçtığınız resmen açıklandıktan sonra Dünya'dan derhal bir filo talep ediyor ve Yüksek Konseye durumu bildirmeye gidiyorum. Müdahale için gelecek filo, ancak on beş gün sonra Araman'da olabilir. Yani sizin, bu on beş gün zarfında Toralılar'ı pes ettirmeniz şart. Sözün kısası, Büyük Amiral Terrano'yu on beş gün sonra Tora sarayında bizzat siz karşılamalısınız Terrel.

— Büyük Amirali oldu bitti karşısında bırakmak için tabii?

— Umarım, buraya arabulucu sıfatıyla gelecektir Büyük Amiral. İyi şanslar Terrel! Size ve Gelma'ya güveniyorum. İşin ucunda, yetenekli bir ajan için Araman genel valiliği pek kötü bir ödül sayılmaz sanırım?

— Tam tersi...

— Ve unutmayın ki Dünya, dış planetler alanındaki yeni politikayı sizinle başlatıyor.

Ana koridordaki muhafızları paralizatörümle bertaraf ettim hemen. Bu ilk sonuçtan sonra da herşey kolaylaştı. Önce Riyella'yı kurtarmaya yöneldim. Uzay kıyafetini giyerken hafif bir ürpermeyi engelleyemiyor kız. Bu onun uzaya ilk çıkışı olacak.

Kendisiyle Massart ilgileniyor. Massart rahatladı sayılır, kötü bir kâbustan sıyrıldı nihayet. Gelma ise kılını bile kıpırdatmadı, belki de sezmişti gerçeği az çok. Kadın sezgisi boş bir söz olmasa gerek.

İkimizin de duygularımızın silinmesi falan söz konusu değil artık: Beraber yaşayacağız. Tora'ya gelince. Elimizde üç Raf olduktan sonra, Tora kuvvetlerini dize getirmek basit bir formaliteden ibaret olacaktır. Massart, düşman genel kurmayının derhal teslim bayrağını açacağı düşüncesinde.

Bense, bataklıkların ve gezegen sislerin koruduğu eski şehri, krallığıma başkent yapmaya karar verdim.

Eğer o sisler yapma ise, bunları harekete geçiren büyük bir tertibat var demektir. İşte o tertibatı keşfetmek ve şimdiki zamanı o uzak geçmişe bağlamak istiyorum.

Riyella giyindi. Massart'la uçacaklar. Aralarında derin bir aşk doğuyor yanılmıyorsam. Bizi uzaya fırlatacak olan peteklere yerleşiyoruz işte. Otomatik şekilde fırlayacağız uzaya, Riyella biraz korksa da önemi yok.

— Hazır mısınız?

Bir ağızdan cevap veriyorlar:

— Hazır.

— Hazır.

— Hazır.

İşareti veriyorum, dördümüz de peteklere giriyoruz. Zırhlı kapılar kendiliğinden kapanıyor. Sonra giriş kapısı açılıyor ve boşluktayız.

Tam uzaya dalarken denetliyorum. Herkes tamam. Riyella gözünü bile kırpmadı. Artık eminim. Tora sarayında on beş gün sonra ben karşılayacağım Terrano'yu; ve dördümüz için de yepyeni bir hayat başlayacak.

- SON -